

CURTEA DE APEL IAȘI

Decizii relevante

- pronunțate în trimestrul al IV-lea -

2011

Cuprins

I. Secția civilă.....	7
1. Măsurile reparatorii. Teren în compensare. Condiții	7
2. Acțiune în obligația de a face, a desființa construcțiile executate fără autorizație. Regula unanimității	8
3. Calitate procesuală activă. Acțiune în obligație de a face, a desființării lucrărilor edificare pe o cale de acces	9
4. Procedura împărțelii judiciare. Obiect. Închiderea dosarului.....	11
5. Competența referitoare la soluționarea cererii de decădere din drepturile părintești, în raport de Legea nr. 272/2004, revine judecătorei și nu tribunalului.....	14
6. Conflict negativ de competență. Competența de soluționare a cererii privind declarația de creanță și atribuirea unor bunuri ce au făcut obiectul unui contract de leasing. Cerere întemeiată pe dispozițiile art. 65 și 90 din Legea nr. 85/2006.....	15
7. Dispozițiile art. 16 din Legii nr.10/2001, în ipoteza restituirii unui imobil, spital de obstetrică și ginecologie	17
8. Recunoașterea și încuviințarea unei hotărâri străine. Neîndeplinirea condițiilor Legii nr. 105/1992, în ceea ce privește competența jurisdicțională a instanței române. Respingere .	18
9. Acțiune de ieșire din indiviziune. Prematuritate. Respingere	19
II. Secția penală	23
1. Înțelesul sintagmei „pedeapsă prevăzută de lege” – art. 141 ind. 1 C.pen. Aplicabilitatea dispozițiilor art. 320 ind. 1 C.pr.pen. în cazul săvârșirii unei tentative la infracțiunea de omor deosebit de grav – art. 20 raportat la art. 174 alin. 1, art. 176 lit.b) și c) C.pen.	23
2. Recunoașterea hotărârilor penale pronunțate în străinătate și a altor acte judiciare străine pe cale incidentală – art. 131 cu referire la art. 133 din Legea nr. 302/2004 republicată. Deducerea perioadelor executate în străinătate	24
3. Casarea hotărârilor judecătorești atunci când instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la unele probe administrate ori asupra unor cereri esențiale pentru părți, de natură să garanteze drepturile lor și să influențeze soluția procesului	28
4. Contestație în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 386 alin. 1 lit. d) C.pr.pen. și anume când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.....	30
5. Considerații asupra interpretării dispozițiilor art. 151 alin. 2 C.pr.pen. privind noțiunea de „arme”	33
6. Evaziune fiscală. Recuperarea parțială a prejudiciului. Cauză de nepedepsire. Achitarea inculpatului. Aplicarea dispozițiilor art. 18 ind. 1 C.pen.....	34
III. Secția de contencios administrativ și fiscal	37

1. Contract de concesiune servicii de asistență veterinară încheiat pe perioada derulării procedurilor prevăzute de O.U.G. nr. 34/2006 privind achizițiile publice, cu ofertantul declarat necâștigător. Consecințe	37
2. Încheiere de respingere a cererii reclamantei de preschimbare a primului termen de judecată. Inadmisibilitatea căii de atac a recursului promovată de reclamant	38
3. Decizie destituire disciplinară din funcția de polițist, lider sindicat, întemeiată pe considerentul unei atitudini defăimătoare a acestuia la adresa persoanelor din conducerea instituției. Admisibilitatea acțiunii în anularea deciziei prin prisma nerespectării dispozițiilor legale de constituire a comisiei de disciplină și a conținutului abaterii disciplinare	39
4. Acțiune privind refuzul de soluționare a cererii de acces la informații publice. Cerere în demolarea unei construcții edificate de un terț, în baza autorizației de construire a cărei comunicare s-a solicitat prin acțiune. Inadmisibilitate	45
5. Dreptul autorității deliberative a unităților administrativ-teritoriale de a stabili, în mod unilateral, nivelul minim al redevenței, preț sub care comisia de negociere a redevențelor nu poate negocia cu titularii spațiilor având destinația de cabinete medicale.....	46
6. Condițiile în care se poate solicita desființarea sau modificarea unui act administrativ fiscal (decizie de impunere) de către emitentul actului.....	50
7. Condițiile în care se poate constata perimarea unei cereri de chemare în judecată, al cărui curs a fost întrerupt, ca urmare a suspendării judecătii pe temeiul dispozițiilor art. 244 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă	52
8. Tutelă administrativă. Condițiile în care prefectul poate ataca actele emise de autoritățile administrației publice locale și limitele în care se poate angaja răspunderea patrimonială a acestuia pentru consecințele negative ce decurg din faptul suspendării de drept a actului atacat.....	55

IV. Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.....65

1. Decizie privind recalcularea pensiei militare. Contestație	65
2. Desființarea efectivă a locului de muncă. Cauză reală și efectivă. Concediere	66
3. Majorări salariale. Drept de proprietate	69
4. Pensie. Veniturile care se iau în calcul.....	74
5. Încheiere de ședință. Necomunicare. Consecințe	77
6. Angajat aflat în perioada de probă. Desfacerea contractului de muncă. Lipsa preavizului. Prejudicii cauzate salariatului.....	79
7. Vechime în muncă. Ucenic. Calitatea de salariat. Stagiul de cotizare. Conflict de aplicare a legii în timp	81
8. Drepturi bănești încasate necuvenit. Desființarea titlului executoriu. Culpă debitorului. Daune interese	84
9. Repunerea părților în situația anterioară. Întoarcerea executării silite. Conflict negativ de competență. Instanța competentă.....	86

Lista deciziilor publicate în broșură	89
--	-----------

I. Secția civilă

1. Măsuri reparatorii. Teren în compensare. Condiții

Temei de drept: Legea nr. 10/2001, art. 1, art. 10, art. 11, art. 26.

Oferirea de bunuri în compensare este o măsură reparatorie prevăzută în art. 11 alin. 8 și art. 26 din Legea nr. 10/2001, însă acordarea acestei măsuri nu este lăsată de legiuitor la aprecierea discreționară a entității investite cu soluționarea notificării. Faptul că terenul atribuit în compensare nu este egal cu cel preluat de sta abuziv, nu constituie un impediment la atribuirea în fizic

Instanța, în cazurile în care dispune compensarea, trebuie să mențină echilibrul valoric între terenul preluat de stat abuziv și cel atribuit în compensare.

Decizia civilă nr. 99 din 14 octombrie 2011

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași la data de 9 martie 2009 reclamantul H.H. a contestat Dispoziția nr. 1382/2007 dată de Primarul municipiului Iași, prin care s-a propus acordarea de despăgubiri conform Titlului VII din Legea nr. 247/2005 pentru imobilul în suprafață de 221 mp situat în Iași. Reclamantul a solicitat atribuirea de bunuri în compensare, adică a unui teren liber, în aceeași zonă a municipiului Iași.

Într-un prim ciclu procesual, Tribunalul Iași, prin sentința civilă nr. 1636/2009, a respins acțiunea, însă hotărârea a fost schimbată în apel de Curtea de Apel Iași, prin decizia civilă nr. 50/2010, prin care a fost admis apelul declarat de reclamant și anulată dispoziția nr. 1382/2007 emisă de Primarul municipiului Iași, curtea obligându-l pe acesta să atribuie în compensare către reclamant, terenul în suprafață de 221 mp situat în Iași.

Împotriva deciziei pronunțate în apel a declarat recurs Primarul municipiului Iași, formulând critici cu privire la: aplicarea greșită a art. 1 și art. 26 din Legea nr. 10/2001, prin acordarea terenului în compensare. Compensarea este o măsură reparatorie în echivalent ce rămâne la latitudinea entității investite cu soluționarea notificării, singura ce poate aprecia dacă va face sau nu o ofertă în acest sens ; bunul atribuit în compensare trebuind să fie egal valoric cu cel a cărui restituire în natură nu este posibilă.

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. 803/2010 a admis recursul declarat de pârâțul Primarul municipiului Iași, a casat decizia civilă nr. 50/2010 a Curții de Apel Iași și a trimis cauza la aceeași instanță pentru rejudecare, în considerentele deciziei reținând că hotărârea recurată este legală, în ceea ce privește aplicarea art. 10 și art. 26 alin. 1 din Legea nr. 10/2001. Oferirea de bunuri în compensare este o măsură reparatorie prevăzută de legea specială, respectiv de art. 11 alin. 8 și art. 26 din Legea nr. 10/2001, dar acordarea acestei măsuri nu este lăsată de legiuitor la aprecierea discreționară a entității sesizate cu soluționarea notificării.

Instanța de recurs a constatat că și sub acest aspect dispozițiile legale au fost corect interpretate, refuzul Primăriei municipiului Iași fiind unul discreționar și nejustificat față de împrejurarea că terenul solicitat în compensare se află deja în posesia reclamantului.

În aplicarea art. 315 alin. 1 și art. 129 C.pr.civ., instanța de control judiciar a reținut ca întemeiat motivul de recurs potrivit cu care bunul atribuit în compensare trebuie să fie egal valoric cu cel al cărui restituire în natură nu este posibilă, aspect ce nu s-a verificat de instanța de apel, situația de fapt nefiind deplin stabilită.

În cel de-al doilea ciclu procesual, curtea de apel a dispus administrarea probei cu expertiză tehnică, cu obiectivele stabilite de Înalta Curte de Casație și Justiție, obligatorii pentru instanța de trimitere. În cuprinsul raportului de expertiză, expertul tehnic a identificat suprafața de teren preluată abuziv de stat în suprafață de 237,60 mp în valoare de 98.000 lei. Terenul ce se solicită a fi atribuit în compensare are suprafața de 221,24 mp, deținută în fapt de reclamant, amplasată în spatele imobilului proprietatea sa în valoare de 77.000 lei.

Curtea a constatat că în faza administrativă a soluționării notificării, în primul ciclu procesual, s-a stabilit definitiv că reclamantul este persoană îndreptățită în sensul Legii nr. 10/2001 la măsuri reparatorii, întinderea dreptului său și modalitatea, prin atribuire de bunuri în compensare, constând în suprafața de 221,24 mp pe amplasamentul din Iași.

Valoric, suprafața terenului atribuit în fizic în modalitatea compensării este de 77.000 lei, inferioară bunului preluat abuziv de stat (98.000 lei). Curtea a constatat că prin notificare și prin contestație reclamantul a optat pentru compensare, solicitând atribuirea în natură a 221 mp teren pe care îl stăpânește în fapt, însă nu a solicitat despăgubiri.

Reclamantul, urmare admitterii apelului, a atribuirii terenului în compensare, nu a exercitat calea de atac a recursului, aceste dispoziții intrând în puterea lucrului judecat, în ceea ce îl privește. Faptul că terenul atribuit în compensare valoric nu este egal cu cel preluat de stat abuziv, nu constituie un impediment la atribuirea în fizic. Înalta Curte de Casație și Justiție a indicat numai să se determine natura bunului supus compensării în vederea stabilirii echilibrului valoric.

Cum terenul atribuit în fizic este inferior ca valoare celui preluat de stat, echilibrul valoric se menține pentru pârât, deoarece ca urmare a rejudecării, în propria cale de atac nu i se poate agrava situația.

Ipotetic, în situația în care valoarea terenului în compensare ar fi superioară celui preluat de stat, echilibrul valoric se putea menține, prin reducerea suprafeței, proporțional până la egalizarea valorică, situație în care nu se află părțile.

În ceea ce îl privește pe reclamant, care nu a exercitat calea de atac a recursului împotriva deciziei civile nr. 50/2010 a Curții de Apel Iași și opțiunii sale, prin atribuirea în fizic a terenului în suprafață de 221 mp, dreptul său a fost valorificat în totalitate, s-a stins dreptul la măsuri reparatorii, urmând faza executării.

Față de cele expuse anterior, curtea a admis apelul lui H.H. împotriva sentinței civile nr. 1636/2009 a Tribunalului Iași, admitând contestația formulată de reclamant împotriva dispoziției nr. 1382/2007 emisă de Primarul municipiului Iași pe care l-a obligat să atribuie în compensare, reclamantului, terenul în suprafață de 221 mp situat în Iași.

2. Acțiune în obligația de a face, a desființa construcțiile executate fără autorizație. Regula unanimității

Temei de drept: Legea nr. 50/1991 art. 8, 28, 32; O.G. nr. 2/2001 art. 5, 40, 48

În cazul executării unor lucrări fără autorizație de construire la un imobil aflat în coproprietate, obligația de a le desființa revine numai coproprietarului care le-a executat și a fost sancționat contravențional.

Regula unanimității nu se aplică, cei ce au un drept de proprietate asupra imobilului nu au dobândit în condițiile legii și proprietatea asupra construcțiilor edificate fără autorizație.

Decizia civilă nr. 541 din 19 octombrie 2011

Prin cererea înregistrată la Judecătoria Iași la data de 15.06.2010 reclamantul Primarul Municipiului Iași a chemat în judecată pe pârâtul G.I., pentru a se dispune, în temeiul art.32 din Legea 50/1991 desființarea lucrărilor executate ilegal, fără autorizație de construcție la imobil.

Judecătoria Iași, prin sentința civilă nr. 13722 din 12 octombrie 2010, a admis acțiunea, obligându-l pe pârât să desființeze lucrările pe cheltuiala sa în termen de 3 luni de la data rămânerii irevocabile a hotărârii, iar în caz de refuz a fost autorizat reclamantul să efectueze lucrările pe cheltuiala pârâtului.

Prima instanță a constatat că pârâtul a fost sancționat contravențional conform art. 26 alin. 2 lit. a) din Legea nr. 50/1991, reținând că au fost îndeplinite condițiile cerute de art. 32 din Legea nr. 50/1991 cu referire la art. 28 alin. 1.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâtul, formulând critici cu privire la legalitatea și temeinicia hotărârii atacate și susținând că urmare partajului voluntar, lotul pe care se află

lucrările executate fără autorizație a revenit altui coproprietar în proprietate exclusivă, astfel că nu are un drept și nicio obligație corelativă, pentru a le desființa.

Tribunalul Iași, prin decizia civilă nr. 285/30.03.2011, a respins apelul, constatând, în aplicarea art. 1169 Cod civil, că pârâtul nu a dovedit că amplasamentul lucrărilor executate fără autorizație se află pe lotul pretins atribuit lui F.D., așa cum este identificat în contractul de partaj voluntar; pârâtul fiind persoana sancționată contravențional, are și obligația de a desființa lucrările.

Împotriva deciziei Tribunalului Iași a declarat recurs pârâtul G.I., reiterând criticile din apel.

Recursul nu este întemeiat pentru următoarele considerente:

Curtea a constatat că sancțiunea contravențională a amenzii s-a aplicat prin procesul-verbal nr. 85/2006 contravenientului G.I. pentru săvârșirea contravenției prev. de art. 26 alin. 2 lit. a) din Legea nr. 50/1991 și s-a dispus intrarea în legalitate, până la 30.09.2006, în modalitatea obținerii autorizației. Sancțiunea contravențională este definitivă, procesul-verbal nu s-a anulat, iar autorizația nu s-a emis în termenul stabilit în actul constatator.

Curtea a reținut că regula unanimității în modalitatea invocată nu se aplică în cauză, obligația de a „intra în legalitate” revenind numai contravenientului, fiind una personală.

În conformitate cu art. 32 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 50/1991 în cazul în care persoana sancționată contravențional nu a intrat în legalitate, organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune desființarea construcțiilor, ca sancțiune complementară, fiind incident art. 5 alin. 3 lit. g) din O.G. nr. 2/2001.

Faptul că proprietar al terenului pe care s-a edificat construcția este o altă persoană sau mai multe persoane în coproprietate, nu are relevanță. Executarea sancțiunilor complementare, conform OG nr. 2/2001 (art. 40 și art. 48) ale cărei dispoziții completează Legea nr. 50/1991, are loc în condițiile legii speciale, în speță prin obligația ce revine numai contravenientului-recurent din prezenta cauză. Sub acest aspect excepția nu se subscrie obiectului acțiunii și temeiului de drept.

Lucrările fiind executate ilegal de numai unul din coproprietari, obligația de a le desființa revine numai acestuia. Cei ce au dreptul de proprietate asupra terenului nu au dobândit – în condițiile legii – proprietatea asupra construcțiilor. Desființarea lucrărilor readuce imobilul la starea inițială a acestuia, nefiind vătămați în dreptul lor, deoarece judecata nu are ca obiect un drept sau obligația comună asupra bunului aflat în indiviziune și pentru aceleași considerente, nu are relevanță nici modalitatea partajului și efectele acestuia.

În ce privește apărările pe fondul cauzei corect au fost înlăturate de tribunal. Contractul de partaj voluntar s-a autentificat la 13.09.2010, ulterior aplicării sancțiunii complementare și nu constituie o cauză de stingere a obligației, a încetării executării sancțiunii complementare.

Pentru considerentele expuse, recursul nu este întemeiat, curtea respingându-l în temeiul art. 312 C.pr.civ..

3. Calitate procesuală activă. Acțiune în obligație de a face, a desființării lucrărilor edificate pe o cale de acces

Temei de drept: C.civ. art. 480; C.pr.civ. art. 1076, art. 1077; Legea nr. 50/1991 art. 1, 3; Legea nr. 215/2001 art. 36.

Dreptul de proprietate al persoanelor fizice poate fi apărut prin acțiuni în justiție, pentru a-și asigura exercitarea dreptului în toate prerogativele sale, în cazul refuzului pârâților de a-și rezolva litigiul prin bună înțelegere. Faptul că autoritățile administrative locale pot dispune măsuri cu privire la construcțiile edificate fără autorizație, amplasate pe terenul cu regimul juridic de proprietăți publice, nu stinge dreptul persoanelor fizice de a-și apăra proprietatea prin mijloace de drept civil.

Decizia civilă nr. 600 din 26 octombrie 2011

Prin sentința civilă nr. 2963 din 26.02.2010 Judecătoria Iași a admis acțiunea formulată de reclamanta H.I.-E. în contradictoriu cu pârâții C.C.și C.R.-M., s-a dispus sistarea lucrărilor de construire începute de pârâți în str.S.; au fost obligați pârâții să desființeze construcțiile edificate și gardul construit pe toată lățimea drumului de acces DE 1870/1 și să repună drumul DE 1870/1 în starea anterioară începerii construcției, cu consecința redării caracterului de cale de acces auto; în caz de refuz din partea pârâților a fost autorizată reclamanta să desființeze lucrările edificate de pârâți, pe cheltuiala acestora; au fost obligați pârâții la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată în cuantum de 2608,30 lei.

Pentru a pronunța hotărârea, prima instanță a constatat că proprietatea reclamantei în suprafață de 2618 m.p. teren se învecinează cu proprietatea pârâților în suprafață de 226,06 m.p., aceștia dobândind ulterior și suprafața de 270 m.p., iar la începutul anului 2008 au început efectuarea unei construcții. Pe baza probatoriului administrat cu înscrisuri și expertiză tehnică, Judecătoria a constatat că între cele două loturi de teren cumpărate de pârâți există drumul De 1870/1, din care aceștia au ocupat 108 mp.

Prima instanță a înlăturat apărarea pârâților, reținând din probatoriul administrat că cele două parcele de teren proprietatea acestora nu pot fi alipite, iar autorizația de construcție prezentată s-a eliberat numai pentru parcela de 270 mp (cadastral identificată în T 49, P1/1/1/1/2 – 1884/1/1/1/1/2) și nu pentru terenul ocupat din calea de acces.

În aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 1 și 3 din Legea nr. 50/1991, judecătoria a reținut că lucrările sunt executate fără autorizație și se impune a fi desființate, blocarea drumului de acces De 1870/1 fiind ilegală, a dispus repunerea în situația anterioară și în caz de refuz al pârâților a autorizat pe reclamantă să le desființeze lucrările.

Împotriva hotărârii au declarat apel pârâții, formulând critici cu privire la: nelegitimarea procesuală activă a reclamantei și nejustificarea unui interes personal și legitim pentru a promova acțiunea.

Tribunalul Iași, prin decizia civilă nr. 633/15.12.2010, a respins apelul, păstrând situația de fapt stabilită în instanța de fond și constatând că situația litigioasă este generată de amplasamentul construcției edificate de pârâți care au început lucrarea fără autorizație, aceasta fiind obținută în cursul judecării, dar pentru un alt amplasament, în fapt ei ocupând 108 m.p. din calea de acces.

În considerentele deciziei, tribunalul a reținut că pârâții au blocat nejustificat drumul De 1870/1, le-au îngădit reclamantilor dreptul de proprietate, împiedicându-i să folosească accesul la drumul de exploatare, ceea ce le conferă calitate procesuală activă și le dovedește interesul. Totodată, criticile pe fond nu sunt întemeiate, temeinicia cererii fiind dovedită cu probele administrate și clarificate toate aspectele cauzei.

Împotriva hotărârii Tribunalului Iași au declarat recurs pârâții, motivat în drept pe dispozițiile art. 480 Cod civil, pe Legea nr. 50/1991, Legea nr. 215/2001, art. 299 C.pr.civ..

Recursul nu este întemeiat pentru următoarele considerente :

Reclamanta, prin cererea de chemare în judecată, a investit instanța cu acțiune în obligația de a face, constând în desființarea lucrărilor ce le limitează accesul de la proprietatea lor la calea publică. Procesual, reclamanta s-a legitimat prin titlul de proprietate, a dovedit existența lucrărilor, faptul că sunt amplasate de pârâți pe drumul de exploatare ce aparține domeniului public al municipiului Iași, căi de acces create odată cu punerea în posesie a proprietarilor în baza legilor fondului funciar, în folosirea căreia este împiedicată de pârâți-recurenți.

În consecință, s-au dovedit condițiile cerute de legea procesuală ce conferă calitate procesuală activă, identitatea între persoana reclamantei, a dreptului afirmat de proprietate pretins vătămat de pârâți prin acțiunile lor, alăturată interesului născut și actual, personal și direct.

Folosul practic urmărit de reclamantă constă în a avea liberă calea de acces la proprietatea sa, pe care pârâții au blocat-o prin executarea construcției pe un alt amplasament decât cel pentru care au obținut autorizația de construire, în cursul procesului. Reclamanta fiind o persoană fizică, dreptul de proprietate îi poate fi apărat la cererea sa și asigurată exercitarea dreptului în toate prerogativele numai prin acțiune în justiție, față de refuzul

pârâților de a rezolva litigiul prin bună înțelegere. Faptul că autoritățile administrative locale pot dispune măsuri cu privire la construcții, în speță amplasate pe terenul proprietate publică, nu stinge dreptul persoanelor fizice proprietare ale imobilelor învecinate de a și-l apăra prin mijloace de drept civil.

În drept, acțiunea s-a motivat pe art. 1076 – 1077 Cod civil, art. 480 Cod civil, Legea nr. 50/1991, fiind dovedită sancționarea contravențională a pârâtului C.C. pentru executarea de lucrări fără autorizație.

În ce privește aplicarea art. 480 Cod civil ce definește proprietatea ca „dreptul ce are cineva de a se bucura și dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut”, instanțele prin hotărârile date nu au încălcat dreptul pârâților-recurenți, ci au aplicat principiul egalității și legalității, proprietatea fiind ocrotită de lege pentru ambele părți în proces, proprietarii fiind obligați să-și exercite dreptul în limitele legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 312 C.pr.civ., curtea de apel a respins recursul.

4. Procedura împărțelii judiciare. Obiect. Închiderea dosarului

Temei de drept: C.pr.civ. art. 673 ind. 14.

Fiecare coproprietar poate hotărî în mod liber dacă dorește sau nu să rămână în indiviziune, ceilalți coproprietari nu se pot opune opțiunii celui ce solicită încetarea stării de indiviziune, care, în cazurile expres prevăzute de lege, poate înceta și la cererea creditorilor personali.

În aplicarea și interpretarea art. 673 ind. 14 alin.3 C.pr.civ., sintagma „modalități prevăzute de lege” le desemnează pe acelea enumerate în art. 673 ind. 5 alin. 2 C.pr.civ., împărțelă ce se face în natură, iar pentru formarea și atribuirea loturilor criteriile din art. 673 ind. 9 C.pr.civ.

Decizia civilă nr. 734 din 9 noiembrie 2011

Prin decizia civilă nr. 105/A/28.06.2011 Tribunalul Iași, în baza art. 673 ind. 14 alin. 3 C.pr.civ., a hotărât închiderea dosarului privind pe reclamanta-pârâtă C.L.-M., pârâtul C.M., pârâtul-reclamant statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, și intervenientul Z.Ș., privind partajul bunurilor comune.

Pentru a pronunța hotărârea, prima instanță a constatat că prin sentința civilă nr. 10.315/11.11.2005 Judecătoria Cluj-Napoca a admis în parte acțiunea civilă extinsă formulată de reclamanta C.L.-M., împotriva pârâților C.M. și statul român. A fost admisă în parte cererea reconvențională formulată de statul român împotriva pârâților reconvenționali C.L.-M. și C.M. și a fost admisă în parte cererea de intervenție în interes propriu formulată de intervenientul Z.Ș. și în consecință: a constatat că reclamanta C.L.-M. și pârâtul C.M. au dobândit, în timpul căsătoriei, cota de 26/40 parte din terenul de 530 mp și de 30/40 parte din imobilul compus din casă și teren, evaluat la 65.000 euro, și autoturismul evaluat la suma de 3.000 euro. A dispus partajarea bunurilor comune dobândite în timpul căsătoriei prin atribuirea imobilului și a autoturismului în favoarea pârâtului C.M. cu obligarea la plata sulței în favoarea reclamantei, în sumă de 34.000 euro. A dispus întabularea dreptului de proprietate al pârâtului C.M. asupra cotei de 26/40 parte din teren și asupra cotei de 30/40 parte din construcție, ca bun propriu, cu titlu prin cumpărare și partaj, menționând notarea și a ipotecii înscrise în cartea funciară.

A fost respinsă cererea formulată de reclamantul reconvențional statul român, de includere în masa bunurilor comune și a altor bunuri mobile.

A fost respinsă cererea intervenientului în interes propriu Z.Ș. de vânzare a imobilului la licitație publică și de distribuire a prețului.

Au fost obligați reclamanta C.L.-M. și pârâtul C.M., în solidar, la plata despăgubirilor în favoarea intervenientului în interes propriu Z.Ș., în cuantum de 1.000 RON.

Împotriva sentinței a declarat apel numai reclamanta C.L.-M., formulând critici cu privire la evaluarea corectă a bunurilor, a imobilului și stabilirea valorii exacte a

îmbunătățirilor pe care le-a efectuat exclusiv, cota de contribuție a sa fiind majorată în cuantumul recunoscut de pârâtul C.M. conform tranzacției, 90 %, în primul ciclu procesual, cât și a modalității de partajare a atribuirii imobilului, având în întreținere minorul, fără ca prin aceasta „creditorii” să fie prejudiciați.

În faza procesuală a judecării apelului, Tribunalul Cluj a dispus administrarea probelor cu înscrișuri, martori, expertiză tehnică, prin încheierea nr. 274/a/2007 din 9.05.2007 instanța a admis în parte apelul declarat de C.L.-M. împotriva sentinței civile nr. 10315/2005 a Judecătorei Cluj-Napoca, pe care a schimbat-o în parte, în sensul că a constatat că părțile au dobândit în timpul căsătoriei cota de 26/40 parte din terenul în suprafață de 530 mp și 30/40 parte din construcția în valoare de 757.000 lei, precum și autoturismul în valoare de 3000 USD, echivalentul a 7290 lei la data pronunțării încheierii, în cotă de 57,4% apelanta și 42,6% intimatul C.M.

De asemenea, tribunalul a dispus atribuirea provizorie a imobilului teren și construcție în favoarea apelantei C.L.-M., iar a autoturismului în favoarea intimatului C.M. În consecință, s-a pus în vedere apelantei ca, până la termenul din data de 7.11.2007 să achite suma de 318.298 lei cu titlu de sultă în contul intimatului C.M.

Prin încheierea din 22.01.2008 Tribunalul Cluj a constatat că apelanta, în aplicarea art. 673 ind.11 C.pr.civ., nu a făcut dovada achitării integrale a sumei cuvenite celui alt proprietar stabilită cu titlu de sultă, în cuantum de 318.298 lei, astfel că a dispus vânzarea imobilului prin licitație, de executorul judecătoresc.

Curtea de Apel Cluj, prin decizia civilă nr. 161/A/23.06.2008 a admis apelul declarat de reclamantă la care a aderat C.M., a desființat încheierea din 22.01.2008 a Tribunalului Cluj și a trimis cauza pentru rejudecare. Coproprietarii, părți în procesul ce are ca obiect ieșirea din indiviziune, au cerut vânzarea în comun. Prin încheierea din 17.02.2010, instanța de apel, Tribunalul Cluj, a dispus vânzarea imobilului prin licitație, de executorul judecătoresc, încheiere menținută de Curtea de Apel Cluj, prin decizia civilă nr. 1150/R/12.05.2010. Instanța de apel a dispus măsurile procedurale până la 16.03.2011 în etapa procesuală a vânzării bunului prin executorul judecătoresc, când s-a dispus strămutarea la Tribunalul Vaslui.

În pronunțarea hotărârii, Tribunalul Vaslui a constatat că reclamanta nu și-a îndeplinit obligația de a achita sulta stabilită, deși a solicitat atribuirea bunului și nefiind îndeplinite condițiile cerute de art. 673 ind. 10 alin. 2 C.pr.civ., imobilul nu-i poate fi atribuit prin hotărâre definitivă. Celălalt coproprietar nu a solicitat atribuirea imobilului teren și construcție, astfel că nu sunt îndeplinite condițiile cerute de art. 673 ind. 10 alin. 4 C.pr.civ. pentru a-i fi atribuit. A fost înlăturată apărarea intervenientului și a statului român, creditorii părți în proces.

Împotriva hotărârii Tribunalului Vaslui au declarat recurs toate părțile.

Curtea de apel Iași a constatat că recursurile sunt întemeiate.

Dispozițiile din Codul de procedură civilă din Capitolul VII - Procedura împărțelii judiciare (art. 673 ind. 1 – art. 673 ind. 14) constituie normele de drept comun, aplicabile în materia partajului, oricare ar fi izvorul coproprietății, pe cote părți sau în devălmășie, care în căile de atac se coroborează cu dispozițiile privind judecarea apelului (art. 282 – art.298) și recurs (art. 299 – art. 316 C.pr.civ.).

Tribunalul, exercitând controlul judiciar ca instanță de apel în limitele criticilor formulate, are obligația impusă prin art. 129 alin. 6 C.pr.civ., de a se pronunța asupra a ceea ce a fost investit, a legalității și temeiniciei sentinței civile nr. 10315/11.11.2005 a Tribunalului Cluj prin care s-a dispus partajarea bunurilor comune a foștilor soți C.L.-M. și C.M., în temeiul art. 36 din Codul familiei, în proces fiind părți și creditorii personali ai acestuia din urmă.

Prima instanță a stabilit cota fiecărui soț la dobândirea bunurilor comune, compunerea masei constând din imobil (teren și construcție) și autoturism, a evaluat bunurile și în aplicarea art. 673 ind. 5 C.pr.civ. a atribuit bunurile lui C.M., pe care l-a obligat la plata sultei către reclamantă. Totodată, a soluționat și celelalte capete de cerere, conform dispozitivului sentinței. Cum apel a declarat numai reclamanta C.L.-M., pentru celelalte părți ce nu au

exercitat calea de atac de regulă, deci și pentru C.M., efectele sentinței sunt definitive sub aspectul atribuirii într-un prim ciclu procesual.

Deși conform art. 296 C.pr.civ. apelul se soluționează prin decizie, prin actul de procedură denumit „încheiere”, tribunalul a schimbat în parte sentința sub aspectul cotelor, a dispus atribuirii provizorii și scoaterea în vânzare a imobilului.

Măsura s-a menținut prin încheierile ulterioare, întrucât nu s-a achitat sulta, în termenul stabilit de instanța de apel, iar vânzarea la licitație de executorul judecătoresc nu s-a realizat. De necontestat că hotărârea casată, desființată, schimbată în parte – asupra a ceea ce s-a dispus – nu mai produce nici un efect la situația de fapt stabilită.

Măsura vânzării bunului dispusă de tribunal în cazul în care, prin executorul judecătoresc se finaliza ori „coproprietarul” depunea sume de bani pentru ceilalți potrivit art. 673 ind. 14 alin. 2, instanța împarte numai suma conform cotelor fiecăruia, situație în care nu se regăsesc foștii soți în cauză.

Faptul că cel căruia i s-a „atribuit provizoriu” bunul imobil nu a achitat sulta, iar vânzarea prin executorul judecătoresc nu a avut loc într-o perioadă îndelungată nu lipsește de obiect acțiunea de împărțeață judiciară, întrucât imobilul există în fapt, iar masa cuprinde și alt bun. În absența opțiunii părților asupra modalității de partajare, ori a nefinalizării vânzării instanța, conform criteriilor prevăzute în lege, are plenitudine în a dispune asupra modalității de partajare.

Curtea are în vedere că fiecare coproprietar poate hotărâ în mod liber dacă dorește sau nu să rămână în indiviziune, celălalt coproprietar nu se poate opune opțiunii celui ce solicită încetarea stării de indiviziune care în cazurile expres prevăzute în lege, poate înceta și la cererea creditorilor personali ai unuia din soți. Încetarea acestei stări se poate realiza în mai multe modalități conform acordului de voință al coindivizabililor dacă există, în baza hotărârii judecătorești prin împărțirea bunului când natura acestuia permite divizarea, atribuirea unuia sau altuia dintre coproprietari fără ca opțiunea fiecăruia să fie determinantă.

Vânzarea bunului constituie excepția de la regula generală a partajului în natură, iar când nu s-a finalizat se aplică norma de drept comun.

În art. 673 ind. 5 alin. 2 C.pr.civ. ca regulă generală, prevede că instanța va face împărțeață în natură, formând loturile potrivit criteriilor enumerate în alin. 1 și atribuirea lor, care atunci când nu sunt egale în valoare, se întregesc printr-o sumă de bani.

În aplicarea și interpretarea art. 255 alin. 2 cu referire la art. 296 C.pr.civ., norma fiind imperativă, sancționată cu nulitatea, instanța de apel are obligația de a soluționa prin „decizie” apelul cu care a fost investită a pronunța o hotărâre prin care să dispună asupra împărțelii judiciare, în toate componentele sale, între care și formarea și atribuirea definitivă a loturilor oricare ar fi efectele „încheierii” interlocutorii, cu atribuire provizorie.

Prin aplicarea greșită a art. 673 ind. 14 alin. 3 C.pr.civ., tribunalul a dispus închiderea dosarului lăsând nesoluționat în fond apelul declarat de reclamantă, menținând coproprietatea pentru imobil. Constatând că vânzarea bunului nu a avut loc, tribunalul are obligația de a continua judecata și să pronunțe hotărârea în împărțeață judiciară (art. 673 ind. 14 alin. 1), statuând asupra altei modalități decât împărțeață „prețului” alăturat celorlalte bunuri.

În aplicarea și interpretarea art. 673 ind. 14 alin. 3 C.pr.civ., curtea a reținut că sintagma „modalități prevăzute de lege” le desemnează pe acelea enumerate în art. 673 ind. 5 alin. 2 C.pr.civ., în natură, iar pentru formarea loturilor și atribuire criteriile din art. 673 ind. 9 C.pr.civ.

Opțiunea celor doi coproprietari, în speță, în care în proces sunt și alte părți nu este exclusiv determinantă în stabilirea de instanță a modalității efectuării partajului. Concluzia tribunalului – că nu poate fi realizat – este greșită, vânzarea nu a avut loc, masa partajabilă există, se pot forma loturi și atribui.

De altfel, prin motivele de apel reclamanta a cerut să-i fie atribuit imobilul, o altă soluție decât a fondului, iar în recurs a susținut că a achitat sulta, apărare pe care Tribunalul Vaslui nu a reținut-o.

Particularitățile speței, părți în proces fiind și creditorii personali ai unuia din soți (art. 33 Cod familie) impun pentru instanță alegerea modalității care să le permită executarea

creanței acestora. Relevante sunt așa cum s-a stabilit în primul ciclu procesual prin hotărâri judecătorești irevocabile prelungirea duratei judecării, reaua credință în raporturile cu creditorii și fraudă la lege, tranzacția încheiată de soți pentru partajarea bunurilor comune fiind anulată, iar cererea trimisă spre rejudecare în prezenta cauză.

Curtea a constatat că tribunalul nu a soluționat cererea de apel în fond, ci doar măsura dispusă prin încheiere de scoatere la vânzare a imobilului, o etapă în faza procesuală a controlului judiciar. Astfel fiind, se impune, în aplicarea art. 312 alin. 5 C.pr.civ., soluția casării și trimiterea cauzei pentru rejudecare la aceeași instanță, aceasta urmând a ține seama de toate criticile formulate în recurs, de omisiunea pronunțării asupra cererii de aderare la apel a intervenientului, verificând sub toate aspectele dacă, când și în ce măsură reclamanta și-a îndeplinit obligația de plată a sultei în cuantumul stabilit prin încheiere, dacă este cazul și a efectelor plății asupra modalității de atribuire. Totodată se impune a se verifica dacă instanța de apel s-a pronunțat asupra cererii de lămurire a dispozitivului încheierii interlocutorii, aspect invocat de intervenient.

5. Competența referitoare la soluționarea cererii de decădere din drepturile părintești, în raport de Legea nr. 272/2004, revine judecătoriei și nu tribunalului

Temei de drept: art. 1, art. 17 din Codul de procedură civilă; art. 124 , art. 38 lit. c) și art. 66 alin. 2 din Legea nr.272/2004

Decăderea din drepturile părintești nu este reglementată de dispozițiile Legii nr. 272/2004, ci de Codul familiei, competența fiind stabilită în acest caz de Codul de procedură civilă, art. 1 și art. 17 cu care Codul familiei se completează.

Așadar, competența materială de soluționare în primă instanță a cauzelor privind decăderea din drepturile părintești se judecă de judecătorii potrivit dreptului comun, acestea având plenitudine de competență în primă instanță.

Sentința civilă nr. 7 din 5 octombrie 2011

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Iași, reclamanta P.F. a solicitat instanței ca în contradictoriu cu pârâțul P.T., pe calea ordonanței președințiale, să dispună încredințarea minorilor, cu obligarea pârâtului la părăsirea domiciliului comun, interzicerea acestuia de a se apropia de locuință, decăderea din drepturile părintești a pârâtului ca urmare a comportamentului imoral față de copii, a violenței fizice și verbale, corupere sexuală a fiicelor minore și violență fizică asupra reclamantei.

Prin sentința civilă nr. 7330 din 15 aprilie 2011 a Judecătoriei Iași s-a admis în parte acțiunea reclamantei P.F. în contradictoriu cu pârâțul P.T., dispunându-se evacuarea pârâtului din imobil. S-a admis excepția necompetenței instanțelor privind soluționarea capătului de cerere având ca obiect interzicerea dreptului pârâtului de a se apropia de locuință. S-a disjuns capătul de cerere având ca obiect decăderea pârâtului din drepturile părintești și s-a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Iași privind soluționarea capătului de cerere având ca obiect decădere din drepturi părintești, declinându-se competența de soluționare a acestui capăt de cerere Tribunalului Iași.

Pentru a se pronunța astfel, Judecătoria Iași a reținut că în ce privește cererea având ca obiect decădere din drepturi părintești în conformitate cu dispozițiile art. 124 din Legea nr. 272/2004, stabilirea măsurilor de protecție specială sunt de competența tribunalului de la domiciliul copilului.

Cum în materia protecției drepturilor copilului legea specială prevede norme de procedură speciale și competență exclusivă a tribunalului de la domiciliul copilului, instanța a admis excepția necompetenței materiale a judecătoriei și a declinat competența de soluționare a acestui capăt de cerere în favoarea Tribunalului Iași.

Prin sentința civilă nr. 1623 din 19 august 2011 a Tribunalului Iași s-a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Iași privind soluționarea cererii privind decăderea din drepturile părintești a numitului P.T. și s-a declinat competența de soluționare a acestei cereri

în favoarea Judecătoriei Iași. S-a constatat ivit conflictul negativ de competență între Judecătoria Iași și Tribunalul Iași și s-a înaintat cauza Curții de Apel Iași în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

Pentru a se pronunța astfel, Tribunalul Iași a invocat excepția necompetenței materiale în soluționarea acestei cauze. Decăderea din drepturile părintești este reglementată atât de Codul familiei, cât și de Legea nr. 272/2004. Articolul 124 din Legea nr. 272/2004 stabilește competența tribunalului în stabilirea măsurilor de protecție specială, însă decăderea din drepturile părintești nu reprezintă o asemenea măsură. Există posibilitatea ca odată cu instituirea plasamentului în regim de urgență, instanța să dispună și decăderea din drepturile părintești astfel cum prevăd dispozițiile art. 94 alin.3 din Legea nr. 272/2004, însă numai în condițiile prevăzute de acest articol.

Soluționând conflictul negativ de competență, curtea de apel a reținut că potrivit art. 124 din Legea nr. 272/2004: „Cauzele prevăzute de prezenta lege privind stabilirea măsurilor de protecție specială sunt de competența tribunalului de la domiciliul copilului”, iar „Dacă domiciliul copilului nu este cunoscut competența revine tribunalului în a cărei circumscripție teritorială a fost găsit copilul”.

În raport cu acest conținut explicit al dispozițiilor menționate, rezultă, deci, că numai pentru cauzele care se regăsesc în cuprinsul normelor de reglementare din Legea nr. 272/2004 s-a prevăzut competența de soluționare a tribunalului de la domiciliul copilului.

Totodată, conform art. 55 din Legea nr. 272/2004 măsurile de protecție socială de competența tribunalului de la domiciliul copilului sunt: plasamentul, plasamentul în regim de urgență și supravegherea specializată. Legea nr. 272/2004 are un caracter special determinând instanța competentă a se pronunța asupra acestor situații și anume tribunalul.

Decăderea din drepturile părintești nu este reglementată de dispozițiile Legii nr. 272/2004, ci de Codul familiei, competența fiind stabilită în acest caz de Codul de procedură civilă, art. 1 și art. 17 cu care Codul familiei se completează.

Așa fiind, competența materială de soluționare în primă instanță a cauzelor privind decăderea din drepturile părintești se judecă de judecătoria potrivit dreptului comun, acestea având plenitudine de competență în primă instanță.

Ca atare, curtea de apel a stabilit competența de soluționare a cererii privind decăderea din drepturile părintești în favoarea Judecătoriei Iași.

6. Conflict negativ de competență. Competența de soluționare a cererii privind declarația de creanță și atribuirea unor bunuri ce au făcut obiectul unui contract de leasing. Cerere întemeiată pe dispozițiile art. 65 și 90 din Legea nr. 85/2006.

Temei de drept: art. 65, art. 90 din Legea nr. 85/2006

Declarația de creanță este un act procedural prin care creditorul, având o creanță născută înainte de deschiderea procedurii, își manifestă intenția de a obține în procedura colectivă plata sumei care îi este datorată de debitor. Declarația de creanță are o reglementare specială prin dispozițiile art. 64-65 din Legea nr. 85/2006, neputând fi examinată pe calea dreptului comun, iar competența de soluționare a cererii revine judecătorului sindic de la tribunal.

Sentința nr. 8 din 12 octombrie 2011

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iași, creditoarele „VBLR” SA, respectiv „VBLBA” SRL au solicitat restituirea următoarelor bunuri proprietatea lor: autoturismul și echipamentul BST-PVC, deținute fără titlu legal de debitorul SC „T.” SRL, bun ce a făcut obiectul contractelor de leasing financiar nr. 4118 și nr. 47947. Au fost invocate dispozițiile art. 65 și art. 90 din Legea nr. 85/2006.

Prin sentința comercială nr. 235 din 17 februarie 2011 a Tribunalului Iași – judecător sindic s-a admis excepția de necompetență materială a Tribunalului Iași, ridicată din oficiu și

pe cale de consecință s-a declinat în favoarea Judecătoriei Iași competența soluționării cererii formulate de creditori.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a invocat din oficiu, excepția de necompetență materială a Tribunalului Iași, reținând că judecătorul sindic nu are atribuții în soluționarea unei cereri ori acțiuni ce ar transcende procedurii insolvenței, cum este cererea de față, care nu urmărește întregirea sau protejarea averii debitorului, acțiunea fiind supusă dispozițiilor dreptului comun și aparținând competenței judecătorului de fond și nu una specifică insolvenței.

Prin sentința civilă nr. 13736 din 6 septembrie 2011 a Judecătoriei Iași s-a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Iași. S-a declinat competența de soluționare a acțiunii formulate de reclamantii creditori în contradictoriu cu SC „T.” SRL, în favoarea Tribunalului Iași. S-a constatat ivit conflictul negativ de competență între Judecătoria Iași și Tribunalul Iași și a fost sesizată Curtea de Apel Iași în vederea soluționării conflictului de competență.

Pentru a se pronunța astfel, instanța a pus în discuție excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Iași, invocată din oficiu. Reclamantele au invocat expres ca temei legal al cererii art. 65 și 90 din Legea nr. 85/2006 și au declarat în mod expres că nu solicită restituirea bunului în temeiul Codului civil.

În consecință, litigiul se află sub incidența Legii nr. 85/2006, astfel că a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Iași.

Examinând conflictul negativ de competență, Curtea a reținut că prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iași, reclamantele „VBLR” SA, „VBLBA” SRL, invocând art. 65 și art. 90 din Legea nr. 85/2006, au formulat declarație de creanță și restituire a bunului ce face obiectul contractului de leasing nr.41189 încheiat cu pârâta SC „T.” SRL.

În motivarea cererii, s-a susținut că pârâta nu a respectat termenele scadente pentru plata ratelor de leasing asumate prin contract, pârâta fiind debitoare față de SC „VBLR” SA cu suma de 44738,98 lei reprezentând rate leasing, restante, penalități, taxe de somație, iar față de „VBLBA” SRL cu suma de 3040,92 lei reprezentând rate, prime de asigurare Casco restante la contractele de leasing.

În temeiul art. 90 din Legea nr. 85/2006, reclamantele au solicitat încuviințarea cererii de restituire a echipamentului BST-PVC, echipament ce se află în proprietatea reclamantei și în folosința pârâtei.

În litigiu, reclamantele au investit instanța de judecată cu o declarație de creanță reglementată de dispozițiile art. 64 din legea procedurii insolvenței – Legea nr. 85/2006 – și cerere de restituire specială, de drept comercial, reglementată de art. 90 din Legea nr. 85/2006.

Declarația de creanță formulată de reclamante este un act procedural prin care creditorul, având o creanță născută înainte de deschiderea procedurii, își manifestă intenția de a obține în procedura colectivă plata sumei care îi este datorată de debitor. Declarația de creanță are o reglementare specială prin dispozițiile art. 64-65 din Legea nr. 85/2006, neputând fi examinată pe calea dreptului comun.

Totodată, cererea de restituire a bunului ce face obiectul contractului de leasing nr. 41189 este o cerere reglementată de dispozițiile art. 90 din Legea nr. 85/2006.

Astfel, cea de-a doua ipoteză a textului art. 90 alin. 1 se referă la situațiile în care bunuri proprietatea altor persoane se află în detenția debitorului, cu orice titlu, la data deschiderii procedurii.

În litigiu, ca urmare a contractului de leasing încheiat, proprietarul bunului sau al mărfii are conform prevederilor contractului, dreptul să-și recupereze bunul de la debitor.

Acest drept de a-și recupera bunul prin restituire este reglementat și poate fi valorificat numai în cadrul Legii nr. 85/2006 și nu pe calea unei acțiuni în revendicare potrivit dreptului comun.

Ca atare, litigiul aflându-se sub incidența prevederilor legii privind procedura insolvenței – Legea nr. 85/2006 – curtea de apel a stabilit competența de soluționare a cererii în favoarea Tribunalului Iași – Secția comercială – judecătorul sindic.

7. Dispozițiile art. 16 din Legea nr.10/2001, în ipoteza restituirii unui imobil, spital de obstetrică și ginecologie

Temei de drept: art. 16, Legea nr. 10/2001

Aplicarea dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 10/2001 nu trebuie absolutizată. Realizarea dreptului la restituire se poate face numai cu păstrarea unui just echilibru între toate interesele în cauză. Nu poate fi ignorată situația juridică a imobilului care, de la preluarea din anul 1967 și până în prezent, a funcționat ca spital de obstetrică și ginecologie în orașul Iași. În această situație, contestatorii sunt îndreptățiți la măsuri reparatorii, potrivit legii speciale.

Decizia civilă nr.716 din 9 noiembrie 2011

Prin cererea adresată Tribunalului Iași, reclamantii S.J.-L. și I.N.-M. au chemat în judecată pe Președintele Consiliului Județean Iași, solicitând anularea dispoziției nr. 2598/2011 și emiterea uneia noi, prin care să se admită notificarea formulată în baza Legii nr. 10/2001 pentru restituirea imobilului situat în Iași.

Prin sentința civilă nr. 1515 din 29 iunie 2011 a Tribunalului Iași s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamantii S.J.-L. și I.N.-M. în contradictoriu cu pârâțul Președintele Consiliului Județean Iași, hotărându-se anularea dispoziției nr. 599 din 11.04.2011 emisă de pârât.

Tribunalul a constatat că petenții au calitate de persoane îndreptățite la restituirea imobilului compus din construcții și teren aferent situat în Iași, astfel că a dispus acordarea de despăgubiri, petenților, în condițiile legii speciale pentru imobilul sus menționat.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a reținut că în prezent imobilul se află în folosința spitalului de obstetrică și ginecologie, fiind afectat unei utilități publice, de detalii de sistematizare, astfel că nu poate fi restituit în natură.

Împotriva sentinței civile nr. 1515 din 29 iunie 2011 a Tribunalului Iași au formulat recurs S.J.-L. și I.N.-M., criticând sentința recurată și motivând că în prezent imobilul este ocupat de o unitate sanitară care trebuia restituită moștenitorilor foștilor proprietari, conform art. 16 din Legea nr. 10/2011. Raportul de expertiză depus în cauză arată că numai suprafața de 25 mp, ocupată de calea de acces în spital, este afectată de detalii de sistematizare, restul putând fi restituit în natură.

Curtea de apel a constatat că recursul formulat este neîntemeiat.

Contestatorii au calitatea de moștenitori ai bunurilor paterni. Imobilul a fost naționalizat prin Decretul nr. 92/1950, fiind preluat de la tatăl contestatorilor, I.G. Conform Deciziei nr. 1417/1967, imobilul a trecut în administrarea spitalului clinic de obstetrică și ginecologie, fiind și în prezent – conform HG nr. 867/2002 – în administrarea spitalului de obstetrică și ginecologie.

Imobilul construcție și teren a cărui restituire s-a solicitat de contestatori a fost și este și în prezent în proprietatea publică a județului Iași, funcționând ca cel mai mare spital de obstetrică și ginecologie din municipiu și fiind afectat unei utilități publice de la preluarea de către statul român și până în prezent.

Raportul de expertiză tehnică (extrajudiciar) arată clar că imobilul în cauză (fostă proprietate a autorului contestatorilor) este situat în incinta împrejmuită cu gard a spitalului, fiind afectat de detalii de sistematizare (calea de acces din curtea spitalului), iar construcțiile sunt folosite de spital ca pavilion pentru bolnavi, morgă și anexe (depozite).

Expertul, fără a examina toate actele depuse de părți, a susținut că imobilul este nemodificat în timp, deși funcționalitatea construcțiilor a fost afectată, în proporție de 80 %, în timpul bombardamentelor din august 1945, iar pentru funcționarea lui ca unitate spitalicească, din actele depuse la dosar și din susținerile intimatului, a rezultat că au fost efectuate investiții în construcție. Această împrejurare rezultă din „Fișa imobilului/proprietății bombardat/e”, aflată la dosar, reparații ce au fost efectuate de statul român, în urma completării fișei respective de proprietarii afectați.

Regimul juridic de bun proprietate publică a unității administrativ-teritoriale poate să nu prezinte relevanță din punctul de vedere al aplicării Legii nr. 10/2001, dar imobilul a cărui restituire s-a solicitat, este afectat unei utilități publice care deservește nevoile unei comunități a orașului Iași (oraș cu o populație de aproximativ 350.000 locuitori).

Or, curtea de apel a constatat că este imperativ ca aplicarea dispozițiilor Legii nr. 10/2001 să conducă nu numai la realizarea efectivă a dreptului la restituire sau la indemnizații, dar și la păstrarea unui just echilibru între toate interesele în cauză.

De asemenea, nu poate fi ignorată situația juridică a imobilului care – de la preluarea de către stat și până în prezent – a funcționat ca spital de obstetrică și ginecologie în orașul Iași, fiind unul din spitalele renumite în municipiul Iași pentru această specialitate.

Atâta vreme cât însăși Legea nr. 10/2001 stabilește situații și cazuri determinate când nu este posibilă restituirea în natură, curtea de apel a constatat că nu este posibilă restituirea în natură a spitalului de obstetrică și ginecologie, contestatorii fiind îndreptățiți la măsuri reparatorii potrivit legii speciale.

Prin prisma considerentelor mai sus expuse, soluția Tribunalului Iași este legală și temeinică, iar în raport de toate aceste considerente și de dispozițiile art. 312 Cod procedură civilă, curtea a respins recursul.

8. Recunoașterea și încuviințarea unei hotărâri străine. Neîndeplinirea condițiilor Legii nr. 105/1992, în ceea ce privește competența jurisdicțională a instanței române. Respingere

Temei de drept: Legea nr. 105/1992; Regulamentul nr. 44/2001

În conformitate cu art. 150 din Legea nr. 105/1992, instanțele române sunt competente să judece procesele dintre străini, dacă aceștia au convenit expres astfel, iar raporturile juridice privesc drepturi sau interese ale persoanelor din România.

În cauză, părțile nu au domiciliul, reședința, iar în cazul pârâtei fondul de comerț în România (pârâta nu are o filială, o sucursală pe teritoriul României), raporturile juridice dintre părți izvorăsc dintr-un contract încheiat într-un stat membru al U.E., iar hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere se solicită a fi încuviințată este pronunțată de o instanță din acel stat. Mai mult, hotărârea străină nu se referă la bunuri sau interese ale persoanelor din România, astfel că nu sunt aplicabile nici dispozițiile art. 39 alin. 2 din Regulamentul CE nr. 44/2001, întrucât nici una din părți nu are domiciliul în România.

Decizia civilă nr. 817/30.11.2011

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Vaslui, reclamantul Y.U. a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se recunoască și să se declare executorie sentința Tribunalului Stuttgart – Germania din 26.07.2007, părți fiind Y.U. și societatea comercială de naționalitate turcă „K.I.T.” SA.

Prin sentința civilă nr. 2262 din 14.10.2009, Tribunalul Vaslui a respins cererea reclamantului, reținând necompetența instanței române de a delega pricina.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamantul.

Curtea de apel a reținut că în procedura de recunoaștere și executare a hotărârilor străine, instanța română are Convenția de la Haga, tratatele bilaterale – dacă România a încheiat cu statele terțe –, cât și Legea nr. 105 din 22 septembrie 1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

Potrivit art. 148 din Legea nr. 105/1992, instanțele judecătorești române sunt competente să soluționeze procesele dintre o parte română și o parte străină sau numai dintre străini, dacă în conformitate cu art. 149 din Legea nr. 105/1992 pârâțul sau unul dintre pârâți are domiciliul, reședința sau fondul de comerț în România sau sediul pârâțului persoană juridică se află în România.

De asemenea, instanțele române, în conformitate cu art. 150 din Legea nr. 105/1992, sunt competente să judece procesele dintre străini dacă acestea au convenit expres astfel, iar raporturile juridice privesc drepturi sau interese ale persoanelor din România.

Instanța română este obligată din oficiu să verifice competența de a soluționa procesul privind raporturi de drept internațional privat în conformitate cu art. 157 din Legea nr. 105/1992.

Or, în cauză părțile, atât recurentul persoană fizică, cât și pârâta societate comercială sunt din Turcia, nu au domiciliul, reședința, iar în cazul pârâtei fondul de comerț în România, pârâta nu are o filială, o sucursală pe teritoriul României; raporturile juridice dintre părți izvorăsc dintr-un contract încheiat în Germania, iar hotărârea pronunțată și a cărei recunoaștere s-a solicitat a fi încuviințată este pronunțată de o instanță germană. Mai mult, hotărârea pronunțată în Germania nu se referă la bunuri sau interese ale persoanelor din România.

În cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 39 alineat 2 din Regulamentul CE nr. 44/2001, întrucât nici una din părți nu are domiciliul în România.

Împrejurarea că „K.I.T.” SA este acționar alături de alți acționari la SC „R.” SA Bîrlad, nu atrage competența instanței române.

Necompetența internațională a instanței române poate fi invocată în tot cursul procesului, cum de altfel a și fost examinată în litigiu la instanța de recurs.

La instanța de recurs, părții nu i se poate agrava situația în propria cale de atac, dar se are în vedere competența jurisdicțională a instanței române.

În raport de toate aceste considerente și de dispozițiile art. 312 Cod procedură civilă, curtea de apel a respins recursul formulat.

9. Acțiune de ieșire din indiviziune. Prematuritate. Respingere

Bunurile imobile (teren și construcții) a căror partajare a fost solicitată, nu sunt în posesia copartajanților. Terenul bun imobil a cărui partajare s-a solicitat este intabulat pe numele intervenientei în a cărei posesie și folosință se află atât terenul, cât și construcțiile. Anterior ieșirii din indiviziune se impune formularea unei acțiuni în revendicare, precum și punerea în executare a hotărârii judecătorești prin care le-a fost restituită proprietatea la Legea nr. 10/2001, în sensul punerii în posesie a copartajanților asupra construcțiilor aflate în posesia unui terț (în speță, a intervenientei).

Decizia civilă nr.837/30.11.2011

Prin sentința civilă nr. 8497/27.05.2010 a Judecătoriei Iași s-a admis în parte acțiunea reclamantului B.A., împotriva pârâtului P.D.-N., s-a respins excepția autorității de lucru judecat cu privire la cererea de intervenție în interes propriu invocată de reclamant, iar pe fond s-a respins cererea de intervenție în interes propriu formulată de intervenienta S.C. „A.B.” S.A. Iași.

Pentru a pronunța această sentință, judecătoria a reținut că reclamantul și pârâtul se află în stare de indiviziune cu cote de 1/2 fiecare, asupra unor bunuri teren și imobil, dispunându-se ieșirea din indiviziune a părților, prin formarea a două loturi, pârâtul fiind obligat să plătească reclamantului o sultă pentru diferența de valoare de 1.878.011,172 lei.

Judecătoria Iași a reținut că prin Decizia nr. 5453/2.06.2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-au menținut dispozițiile sentinței civile nr. 309 din 5.05.2003 a Tribunalului Iași prin care s-a dispus restituirea în natură către reclamantul B.A. și mama sa B.S. a unei părți din imobilele construcții.

S-a mai reținut de prima instanță că sunt îndeplinite condițiile art. 728 Cod civil și s-a dispus ieșirea din indiviziune.

Totodată, s-a mai reținut că cererea de intervenție în nume propriu nu este întemeiată pe fondul litigiului, starea de indiviziune aflându-se doar între reclamant și pârât.

Prin decizia civilă nr. 494 din 8.06.2011 a Tribunalului Iași s-au respins apelurile formulate de P.D.-N., SC „A.B.” SA Iași și B.A.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a reținut că în măsura în care apelanții SC „A.B.” SA Iași și B.A. dețin titluri de proprietate asupra suprafeței de teren, cum apelanta SC „A.B.” SA nu a făcut dovada că terenul este proprietatea sa exclusivă, rezolvarea diferendelor poate avea loc doar pe calea unei acțiuni în revendicare.

Instanța de apel a constatat că a fost investită cu o cerere de ieșire din indiviziune și potrivit art. 728 Cod civil nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune.

Faptul că la data pronunțării sentinței civile prin care s-a dispus restituirea bunurilor către pârâțul-apelant și până la data efectuării expertizelor în cauză s-a constatat că există o diferență cu privire la descrierea acestor imobile construcții, nu are înrăurire asupra cererii de ieșire din indiviziune, cât timp instanțele de judecată au stabilit existența bunurilor și nu s-a făcut dovada că acestea în prezent nu mai există.

Împotriva deciziei Tribunalului Iași au declarat recurs părțile.

Curtea de apel a constatat că recursul formulat de B.A. nu este întemeiat, iar recursurile formulate de P.D.-N. și SC A.B. SA sunt întemeiate.

Reclamantul B.A. a solicitat în contradictoriu cu pârâțul P.D.-N. partajul bunurilor rămase de pe urma mamei reclamantului B.R. Prin contractul autentificat, sora reclamantului, B.S. a vândut pârâțului P.D.-N. cota de ½ din drepturile succesoriale ce i s-ar fi cuvenit din masa succesorală rămasă de pe urma părinților săi, pârâțul subrogându-se în ce privește drepturile succesoriale cuvenite acesteia.

Reclamantul a solicitat a se partaja un teren de 2,06 ha aflat în satul T. și clădirile restituite în cadrul Legii nr. 10/2001 prin hotărâre judecătorească.

Art. 673 ind. 2 Cod procedură civilă indică elementele speciale pe care cererea de împărțea trebuie să le cuprindă în plus față de cele menționate în art. 112 Cod procedură civilă, persoanele între care urmează a avea loc împărțea, titlul pe baza căruia se cere împărțea, bunurile supuse împărțelii, locul unde se află bunurile și persoana care le deține sau le administrează.

Titlurile pe baza cărora s-a cerut împărțea, de către reclamantul B.A., sunt titlul de proprietate nr. 153108/22.01.2003 emis pentru suprafața de teren de 2,0600 mp și sentința civilă nr. 30975.03.2003 a Tribunalului Iași modificată în parte de ÎCCJ prin Decizia nr. 5453/2.06.2006 prin care s-a dispus restituirea unor imobile construcții.

Prin cererea de intervenție în nume propriu formulată de SC „A.B.” SA s-a solicitat admiterea cererii de intervenție și respingerea cererii de partaj cu motivarea că se solicită partajarea unor imobile care sunt în proprietatea intervenientei, care are și posesia și folosința acestora. Intervenienta a depus certificatul de atestare a dreptului de proprietate seria M07 nr. 2142/25.06.2001 eliberat de M.A.A.P. pentru terenul în suprafață de 20.733,64 mp, întabulat prin încheierea nr. 17734/7.07.2005.

Atât reclamantul, cât și intervenienta au titluri de proprietate asupra terenului a cărui partajare s-a solicitat, iar posesia terenului aparține în prezent intervenientei SC „A.B.” SA, împrejurare necontestată de reclamant și pârâț.

Cu privire la construcțiile ce s-a solicitat a fi partajate, curtea a constatat că acestea sunt tot în posesia intervenientei, iar recurentul B.A. nu a pus în executare decizia ÎCCJ pentru ca SC „A.B.” SA Iași să îi restituie în fizic imobilele prevăzute în Decizia nr. 5453/2.06.2006.

În cazul coproprietății comune pe cote-părți, plenitudinea prerogativelor dreptului de proprietate este exercitată în comun de titularii dreptului (posesia, folosința, dispoziția), or, nici reclamantul, nici pârâțul nu au nici posesia și nici folosința în sens juridic, pentru a putea solicita ieșirea din indiviziune. Mai mult, în cazul terenului le este contestat părților dreptul de proprietate, prin opunerea de către intervenientă a unui titlu de proprietate intabulat, act juridic pe care curtea nu l-a putut ignora.

Ca atare, cât timp nu a fost clarificată situația juridică a terenului sub aspectul validării unuia sau altuia din titlurile de proprietate prezentate de părți, a posesiei și amplasamentului

acestui, cele două instanțe nu puteau păși la admiterea acțiunii și încetarea stării de indiviziune în modalitatea dispusă.

Deși instanțele au reținut că nu a fost formulată o acțiune în revendicare pentru teren, au considerat nelegală că se poate dispune ieșirea din indiviziune fără această acțiune.

De altfel, în ce privește acțiunea în revendicare, Noul Cod civil conține sub acest aspect modificări de esență. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 643 Cod civil, fiecare coproprietar poate sta singur în justiție indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, inclusiv în cazul acțiunii în revendicare.

Hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor, iar hotărârile judecătorești potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari.

În conformitate cu reglementările art. 786 din Codul civil în vigoare, partajul este un act declarativ de drepturi, fiecare dintre foștii coproprietari este considerat proprietar exclusiv al bunului ce i-a revenit în urma partajului, retroactiv din momentul nașterii dreptului de proprietate comună.

În atare condiții, nu se poate admite o cerere de ieșire din indiviziune, cât timp este contestat dreptul de proprietate asupra unui bun supus partajului, iar bunurile supuse partajării nu sunt în posesia și folosința celor doi coproprietari (reclamant și pârât).

Prin urmare, cererea de împărțeală formulată de B.A. în cauză este prematură, încetarea stării de indiviziune putând fi solicitată oricând cu respectarea drepturilor procedurale în vigoare, precum și a dispozițiilor Noului Cod civil.

În raport de considerentele mai sus expuse și art. 312 Cod procedură civilă, curtea a respins recursul formulat de B.A. și a admis recursurile formulate de P.D.-N. și SC „A.B.” SA Iași.

II. Secția penală

1. Înțelesul sintagmei „pedeapsă prevăzută de lege” – art. 141 ind. 1 C.pen. Aplicabilitatea dispozițiilor art. 320 ind. 1 C.pr.pen. în cazul săvârșirii unei tentative la infracțiunea de omor deosebit de grav – art. 20 raportat la art. 174 alin. 1, art. 176 lit.b) și c) C.pen.

Temei de drept: art. 141, art. 20 raportat la art. 174 alin. 1, art. 176 lit.b) și c) C.pen.; art. 320 ind. 1 C.pr.pen.

În articolul 141 ind. 1 C.pen. se arată că prin „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care încriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

În articolul 320¹ alin. 7 teza a II-a C.pr.pen. se menționează că dispozițiile alineatelor 1-6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

Decizia penală nr. 163 din 18 octombrie 2011

Prin sentința penală nr. 84 din data de 10 februarie 2011 pronunțată de Tribunalul Iași, s-a dispus condamnarea inculpatului T.P. la pedeapsa de 7 ani închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni de tentativă la omor deosebit de grav, prev. și ped. de art. 20 raportat la art. 174 alin. 1, art. 176 lit. b), art. 176 lit. b) și c) Cod penal, cu aplicare art. 320 ind. 1 Cod procedură penală.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni de tentativă la omor deosebit de grav, prev. și ped. de disp. art. 20 Cod penal raportat la art. 176 alin.1 lit. c) Cod penal și art. 20 Cod penal raportat la art. 176 alin. b) și c) Cod penal cu aplicarea art. 33 lit. a) Cod penal.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut că, la data de 23.03.2010, în timp ce partea vătămată D.M. se întorcea de la magazinul din sat, de unde ridicase alocația pentru copii, când a ajuns în dreptul porții inculpatului, acesta s-a năpustit asupra ei și i-a aplicat mai multe lovituri cu un cuțit, în zona toracelui, punându-i în pericol viața.

Pe data de 30.09.2010, inculpatul s-a deplasat la locul unde P.D. și P.V. se aflau la depănușat porumb, înarmat cu o secure și a început să aplice lovituri asupra acestora, cu securea, punându-le în pericol viața.

În cursul cercetării judecătorești, în conformitate cu disp. art. 70 alin.2 Cod proc. pen., instanța i-a adus la cunoștință inculpatului fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător precum și dreptul de a nu face nicio declarație. Totodată, i s-au adus la cunoștință dispozițiile art. 320 ind. 1 Cod proc. pen., respectiv posibilitatea de a recunoaște săvârșirea faptei reținute în actul de sesizare a instanței și de a solicita ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cu consecința reducerii cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege.

Prin declarația dată la data de 10.02.2011, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor reținute în sarcina sa prin actul de inculpare și a precizat că dorește ca judecata să urmeze procedura prevăzută de art. 320 ind. 1 Cod proc. pen., că nu solicită administrarea altor probe și își menține declarațiile date în cursul urmăririi penale, regretând săvârșirea faptelor.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel în termen Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași și inculpatul T.P. invocând nelegalitatea și netemeinicia hotărârii.

În motivarea apelului declarat de parchet s-a susținut că în mod greșit prima instanță a apreciat că inculpatul T.P. poate beneficia de dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală, în condițiile în care a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei tentative la infracțiunea de omor deosebit de grav. Întrucât pentru această infracțiune, legea prevede pedeapsa cu

închisoarea cuprinsă între 15 și 25 ani sau detențiunea pe viață și cum prin sintagma „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care încriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei, s-a solicitat admiterea apelului promovat, desființarea sentinței pronunțate și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceiași instanță.

Curtea a constatat că apelurile promovate sunt fondate. Inculpatul T.P. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea în concurs real a două tentative la infracțiunea de omor deosebit de grav, fapte prev. de art. 20 raportat la art. 174 alin. 1, 175 alin. 1 lit. i) și cu referire la art. 176 alin. 1 lit. c) Cod penal și art. 20 raportat la art. 174 alin. 1, 175 alin. 1 lit. i) și cu referire la art. 176 alin. 1 lit. b) și c) Cod penal și cu aplicarea art. 33 lit. a) Cod penal.

În fapt s-a reținut că la data de 23 martie 2010, inculpatul T.P. a aplicat părții vătămate D.M. mai multe lovituri cu un cuțit în zona toracelui, iar la data de 30 septembrie 2010, pe fondul unei stări conflictuale anterioare a aplicat părților vătămate P.D. și P.M. mai multe lovituri cu o secure. Înainte de săvârșirea agresiunii asupra părții vătămate D.M., inculpatul i-a adresat amenințări cu moartea, în public.

Din declarațiile martorilor audiați în faza de urmărire penală rezultă că atunci când inculpatul aplica lovituri părților vătămate P.D. și P.M. folosind o secure, proferea și amenințări cu moartea la adresa acestora.

Prin sentința penală nr. 27 din data de 24 aprilie 1980 a Tribunalului Iași, definitivă prin decizia penală nr. 1288 din 25 iunie 1980 a Tribunalului Suprem, inculpatul T.P. a fost condamnat la o pedeapsă de 11 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prev. de art. 174 Cod penal, pedeapsă din a cărei executare a fost liberat condiționat la data de 10 decembrie 1987 cu un rest de 2 ani, 11 luni și 28 zile; victimă a acelei infracțiuni a fost cumnatul său P.V., fratele părții vătămate P.D.

Față de încadrarea juridică a faptelor pentru care este judecat inculpatul, în mod greșit prima instanță a apreciat că în cauză ar fi incidente dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală. În articolul 320¹ alin. 7 teza a II-a Cod procedură penală se menționează că dispozițiile alineatelor 1-6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

În articolul 141¹ Cod penal se arată că prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care încriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

În același sens este și Decizia nr. XXVIII din 18 septembrie 2006 a Înalte Curți de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, prin care s-a stabilit că prin pedeapsa prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul care încriminează fapta săvârșită în forme consumate, fără luarea în considerare a cauzei de reducere a pedepsei.

Față de cele expuse, curtea de apel a constatat că este fondat atât apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, cât și cel promovat de inculpatul T.P.

A fost desființată integral sentința penală nr. 84 din 10 februarie 2011 pronunțată de Tribunalul Iași și a fost trimis dosarul la aceeași instanță pentru efectuarea cercetării judecătorești, începând cu citirea actului de sesizare, potrivit dispozițiilor art. 322 Cod procedură penală.

A fost înlăturată dispoziția vizând reținerea în favoarea inculpatului a dispozițiilor art. 320¹ Cod procedură penală.

Curtea nu a reținut dosarul pentru rejudecare întrucât în cauză nu a fost efectuată cercetarea judecătorească de către tribunal; dacă s-ar fi procedat în această manieră ar fi fost lipsit inculpatul de un grad de jurisdicție și ar fi încălcate dispozițiile legale care reglementează competența materială a instanțelor.

2. Recunoașterea hotărârilor penale pronunțate în străinătate și a altor acte judiciare străine pe cale incidentală – art. 131 cu referire la art. 133 din Legea nr. 302/2004 republicată. Deducerea perioadelor executate în străinătate

Temei de drept: art. 131, art. 133 din Legea nr. 302/2004 republicată; art. 88 Cod penal; art. 449 Cod procedură penală.

Potrivit disp. art. 134 din Legea 302/2004, republicată, recunoașterea se poate face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către instanța de judecată în fața căreia cauza este pendinte. În sensul prezentei legi, prin „act judiciar străin” se înțelege un act judiciar care emană de la o autoritate judiciară străină, competentă.

După stabilirea pedepsei unice instanța trebuie să deducă, pe lângă perioada executată într-un stat membru UE, în baza sentinței penale pronunțate de autoritățile judiciare ale aceluși stat, și pedeapsa executată după arestarea pe teritoriul aceluși stat, în vederea extrădării și executării pedepsei aplicate pentru faptele concurente, comise pe teritoriul României.

Decizia penală nr. 1283/22.11.2011

Prin sentința penală nr. 361 din 21 iulie 2011 pronunțată de Tribunalul Iași au fost admise cererile de recunoaștere, pe cale incidentală, a pedepsei de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală, aplicate prin sentința penală nr. 676/05.04.2006 a Tribunalului Torino, definitivă prin sentința penală nr. 4250/21.12.2006 a Curții de Apel Torino, și cererea de contopire a acestei pedepse cu pedeapsa aplicată prin sentința penală nr. 164/08.03.2005 a Tribunalului Iași, cereri formulate de condamnatul G.C. și în consecință: a fost recunoscută sentința penală nr. 676/05.04.2006 a Tribunalului Torino, modificată și definitivă prin sentința penală nr. 4250/21.12.2006 a Curții de Apel Torino, privind pe cetățeanul român G.C., condamnat în Italia sub numele de C.A.-C., pentru pedeapsa de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni: furt în concurs, art.110, 628 din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de tâlhărie, prev. de art. 211 alin.2 lit. a, b, alin.2 lit. a, b din Codul penal român; furt în concurs, art.110, 628 din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de tâlhărie, prev. de art. 211 alin.2 lit. a, b, alin.2 lit. a, b din Codul penal român; leziune personală în context de infracțiune continuată în concurs, art. 81,110, 582 din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de lovire sau alte violențe, prev. de art.180 alin.2 din Codul penal român; sechestru de persoană în concurs, art.110, 605 din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de lipsire de libertate, prev. de art. 189 alin.1 Cod penal; leziune personală în context de infracțiune continuată în concurs, art.81, 110, 582 din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de lovire sau alte violențe, prev. de art. 180 alin.2 din Codul penal român; sechestru de persoană în concurs, art.110, 605 din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de lipsire de libertate, prev. de art. 189 alin.1 din Codul penal român; violență sexuală, art.809 Bis din Codul penal italian cu corespondent în infracțiunea de viol, prev. de art.197 alin.1 din Codul penal român.”.

A fost descontopită pedeapsa de 6 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 164/08.03.2005 a Tribunalului Iași, în pedepsele componente: 6 ani închisoare, 292 zile de închisoare rămase neexecutate din pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 171/2003 a Tribunalului Iași.

În baza art. 449 Cod procedură penală cu referire la art. 33 lit. a și 34 lit. b Cod penal s-a contopit pedeapsa de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală și pedeapsa de 6 ani închisoare în pedeapsa cea mai grea de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală.

În baza art. 61 Cod penal s-a menținut revocarea beneficiului liberării condiționate a restului de 292 zile de închisoare rămase neexecutate din pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 171/2003 a Tribunalului Iași, rest pe care l-a contopit cu pedeapsa rezultantă, inculpatul G.C. având de executat pedeapsa totală de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală.

S-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a doua și b Cod penal pe durata prevăzută de art. 71 Cod penal.

A fost menținută starea de arest a inculpatului G.C. și s-a dedus din pedeapsa totală perioada executată în Italia, de la data de 10.10.2005 până la data de 14.10.2010.

S-a dispus anularea mandatului de executare nr. 219/2005 emis de Tribunalul Iași și emiterea unui nou mandat, în sensul prezentei hotărâri.

În motivarea hotărârii a fost reținută următoarea situație de fapt:

Prin sentința penală nr. 676/05.04.2006 a Tribunalului Torino, definitivă prin sentința penală nr. 4250/21.12.2006 a Curții de Apel Torino, petentul G.C. a fost condamnat, sub identitatea falsă pe care și-a luat-o, la pedeapsa totală de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă pentru săvârșirea infracțiunilor amintite mai sus, toate cu corespondent în legislația română

S-a stabilit prin decizia nr. 9/15.11.2010 a Secțiilor Unite a ICCJ că recunoașterea pe cale incidentală a unei hotărâri străine se poate face și în faza punerii în executare a hotărârilor penale străine.

Dispozițiile art. 116 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 prevăd condițiile speciale în care poate avea loc recunoașterea unei hotărâri penale străine pe teritoriul României, condiții care sunt îndeplinite în cauza de față.

Prin sentința penală nr. 164/08.03.2005 a Tribunalului Iași, petentul a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 6 ani închisoare.

Având în vedere că în cauză este îndeplinită condiția dublei incriminări prevăzute de dispozițiile art. 129 lit. e din Legea nr. 302/2004, iar petentul a terminat de executat pedeapsa aplicată de Tribunalul Torino, precum și față de aspectul că faptele pentru care a fost condamnat în Italia sunt concurente cu cele pentru care a fost condamnat în România, tribunalul a admis cererile formulate de petentul condamnat G.C. și în consecință: au fost admise cererile de recunoaștere, pe cale incidentală, a pedepsei de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală, aplicate prin sentința penală nr. 676/05.04.2006 a Tribunalului Torino, definitivă prin sentința penală nr. 4250/21.12.2006 a Curții de Apel Torino, și cererea de contopire a acestei pedepse cu pedeapsa aplicată prin sentința penală nr. 164/08.03.2005 a Tribunalului Iași. A fost recunoscută sentința penală nr. 676/05.04.2006 a Tribunalului Torino, modificată și definitivă prin sentința penală nr. 4250/21.12.2006 a Curții de Apel Torino, privind pe cetățeanul român G.C., condamnat în Italia sub numele de C.A.-C., pentru pedeapsa de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală. A fost descontopită pedeapsa de 6 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 164/08.03.2005 a Tribunalului Iași, în pedepsele componente de: 6 ani închisoare și 292 zile de închisoare rămase neexecutate din pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 171/2003 a Tribunalului Iași.

În baza art. 449 Cod procedură penală, cu referire la art. 33 lit. a și 34 lit. b Cod penal s-au contopit pedeapsa de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală, cu pedeapsa de 6 ani închisoare, în pedeapsa cea mai grea de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală.

În baza art. 61 Cod penal s-a menținut revocarea beneficiului liberării condiționate a restului de 292 zile de închisoare rămase neexecutate din pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 171/2003 a Tribunalului Iași, rest care a fost contopit cu pedeapsa rezultantă, inculpatul G.C. având de executat pedeapsa totală de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală.

S-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a doua și b Cod penal pe durata prevăzută de art. 71 Cod penal.

A fost menținută starea de arest a inculpatului G.C. și s-a dedus din pedeapsa totală, perioada executată în Italia, de la data de 10.10.2005 până la data de 14.10.2010.

S-a dispus anularea mandatului de executare nr. 219/2005, emis de Tribunalul Iași și emiterea unui nou mandat, în sensul prezentei hotărâri.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen condamnatul G.C. invocând nelegalitatea și netemeinicia hotărârii.

Motivându-și recursul, condamnatul a susținut că în timp ce se afla în Italia în executarea pedepsei de 9 ani închisoare, aplicată de instanțele din Republica Italia i-a fost grațiată parte din pedeapsa aplicată, respectiv 3 ani închisoare și amenda penală în cuantum de 2800 Euro, așa încât a solicitat a fi deduse și acestea din pedeapsa rezultantă stabilită de Tribunalul Iași în urma contopirii celor două pedepse principale și a recunoașterii, pe cale

incidentală, a sentinței penale nr. 676/05.04.2006 aplicată de Tribunalul din Torino Italia și modificată prin sentința penală nr. 4250 din 21.12.2006 a Curții de Apel din Torino-Italia.

Alăturat cererii de recurs, condamnatul a depus următoarele acte emise de autoritățile judiciare italiene: cererea de aplicare a amnistiei întocmită de Procuratura Republicii de pe lângă Tribunalul Torino, precum și Ordonanța emisă la data de 21.03.2007 de judecătorul de executări care, în baza art. 665 și următoarele din Codul de procedură penală italian, a declarat grațiată, în ceea ce îl privește pe condamnatul C.A.-C. (identitatea falsă sub care a fost condamnat și încarcerat în Italia făptuitorul G.C.), pedeapsa de 3 ani închisoare și amenda de 2800 Euro.

Curtea, verificând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor invocate, dar sub toate aspectele, potrivit dispozițiilor art. 385⁶ alin. 3 Cod procedură penală, a constatat că recursul promovat este fondat, urmând a fi admis.

Din actele aflate la dosarul Tribunalului Iași rezultă că deținutul G.C. a investit prima instanță cu o cerere de modificare de pedeapsă definitivă, prin contopire de pedepse. Cererea formulată de condamnat prin motivele de recurs, cea vizând înlăturarea de la executare, a fracțiunii de pedeapsă, ce a fost grațiată de autoritățile italiene vizează modificarea pedepsei și pe cale de consecință are legătură cu obiectul principal al cauzei respectiv cu deducerea perioadei executate. Așa fiind, curtea de apel a constatat ca o chestiune prealabilă și necesară, să se pronunțe în baza art. 131 și 134 din Legea 302/2004 privind cooperarea judiciară cu privire la recunoașterea pe cale incidentală și asupra actului judiciar întocmit de Tribunalul Torino, intitulat „Ordonanță” și emis la data de 21.03.2007, în baza articolului 666 Cod procedură penală italian.

Potrivit disp. art. 134 din Legea 302/2004, republicată, recunoașterea se poate face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către instanța de judecată în fața căreia cauza este pendinte. În sensul prezentei legi, prin „act judiciar străin” se înțelege un act judiciar care emană de la o autoritate judiciară străină, competentă.

Așa fiind, curtea de apel a constatat că se impune a se pronunța cu privire la recunoașterea pe cale incidentală a Ordonanței emise la data de 21.03.2007 de judecătorul pentru cercetări preliminare de la Tribunalul Torino, în prezenta cauză aflată pe rol.

Fiind îndeplinite condițiile pentru recunoaștere prev. de art. 131 alin. 1 din Legea 302/2004, curtea a dispus recunoașterea pe cale incidentală, a actului judiciar străin, intitulat Ordonanță, emis la data de 21.03.2007, constatând că prin această ordonanță emisă după rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii de condamnare, deci în faza de executare a pedepsei, a fost declarată grațiată pedeapsa de 3 ani închisoare și cea de 2800 euro amendă penală, din pedeapsa totală de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă, pedeapsă ce i-a fost aplicată condamnatului prin sentința penală nr. 676/5.04.2006 a Tribunalului Torino, modificată prin sentința penală nr. 4250/21.12.2006 a Curții de Apel Torino, rămasă definitivă și irevocabilă la data de 06.02.2007.

Prima instanță a procedat corect, constatând că infracțiunile pentru a căror săvârșire a fost condamnat inculpatul G.C. prin cele două sentințe penale sunt concurente și în mod just a admis atât cererea de recunoaștere, pe cale incidentală, a hotărârii prin care s-au aplicat pedepsele de 9 ani închisoare și 2800 euro amendă penală, cât și cererea de contopire a pedepselor.

Prima instanță a omis însă, după stabilirea pedepsei unice să deducă, pe lângă perioada executată în Italia, în baza sentinței penale pronunțate de autoritățile judiciare italiene și pedeapsa executată după arestarea pe teritoriul Italiei, în vederea extrădării și executării pedepsei aplicate pentru faptele concurente, comise pe teritoriul României, respectiv perioada 16.10.2010 și până la data punerii efective în libertate. Așa fiind, curtea a dedus din pedeapsa rezultantă și această perioadă executată, potrivit art. 88 Cod penal raportat la art. 449 Cod procedură penală.

Față de cuantumul pedepsei unice, rezultate în urma contopirii dispuse de Tribunalul Iași prin sentința recurată, de perioada executată în Italia în baza hotărârii penale recunoscute pe cale incidentală de Tribunalul Iași, respectiv de la 10.10.2005 până la 14.10.2010, de perioada executată după arestarea în baza mandatului european de arestare emis de Tribunalul

Iași la data de 06.08.2007, respectiv de la 16.10.2010 când a fost arestat provizoriu în Italia, de autoritățile judiciare italiene în vederea predării către România și până în prezent, și de durata din pedeapsă grațiată de autoritățile judiciare italiene, curtea a constatat că pedeapsa rezultantă a fost executată integral.

Pe cale de consecință și în baza art. 350 alin. 3 Cod procedură penală, curtea a dispus punerea de îndată în libertate a condamnatului G.C., deținut în Penitenciarul Iași, de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 219/2005 emis de Tribunalul Iași la data de 22.09.2005, dacă nu este arestat în altă cauză. A fost înlăturată din sentința recurată dispoziția vizând emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii, potrivit dispozitivului acestei sentințe penale.

3. Casarea hotărârilor judecătorești atunci când instanța de fond nu s-a pronunțat cu privire la unele probe administrate ori asupra unor cereri esențiale pentru părți, de natură să garanteze drepturile lor și să influențeze soluția procesului

Temei de drept: art. 385 ind. 9 alin. 1 pct. 10 Cod procedură penală

Când instanța nu s-a pronunțat cu privire la unele probe administrate ori asupra unor cereri esențiale pentru părți, de natură să garanteze drepturile lor și să influențeze soluția procesului, este incident cazul de casare prev. de art. 385 ind. 9 alin. 1 pct. 10 Cod procedură penală, care se ia în considerare întotdeauna din oficiu.

Se impune casarea integrală deoarece modul de soluționare a acțiunii civile are efecte și asupra stabilirii cheltuielilor judiciare care țin de latura penală a cauzei, cu ocazia rejudecării, instanța de trimitere urmând a avea în vedere și celelalte motive de recurs invocate de parchet și de inculpat.

Decizia penală nr. 1284/22.11.2011

Prin sentința penală nr. 249 din 3.05.2011 Judecătoria Bârlad a condamnat pe inculpatul M.Z. la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă prev. de art. 184 alin. 2 și alin. 4 Cod penal și 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsirea locului accidentului de către conducătorul vehiculului, implicat într-un accident de circulație, dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni, fără încuviințarea poliției care efectuează cercetarea locului faptei, prev. de art. 89 alin. 1 din O.U.G. nr.195/2002 modificată prin O.U.G. nr.63/2006. În temeiul art.33 lit. a) Cod penal s-a constatat că faptele săvârșite sunt în concurs real și în temeiul art. 34 lit. b Cod penal s-au contopit pedepsele în pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut în esență, următoarea situație de fapt:

La data de 20.11.2008, inculpatul M.Z., fiind la volanul autoturismului, se deplasa pe DJ-242. La un moment dat, inculpatul a observat-o în fața sa, în lumina farurilor, la o distanță de aproximativ 30 m, pe partea vătămată G.V., care se deplasa în același sens, pe partea dreaptă a carosabilului, pe lângă o bicicletă – persoana în partea stângă, spre axul drumului, iar bicicleta în dreapta, spre acostament. Partea vătămată purta vestă reflectorizantă, iar bicicleta era echipată cu sistem de semnalizare corespunzător. În momentul în care inculpatul a efectuat manevra de depășire, partea vătămată G.V. s-a dezechilibrat spre stânga, probabil din cauza stării avansate de ebrietate – așa cum a rezultat ulterior din probele medicale efectuate în vederea stabilirii alcoolemiei, care au concluzionat că partea vătămată avea o alcoolemie de 2,10 g‰ – intrând în acest fel în culoarul de deplasare al autoturismului. Timpul foarte scurt, precum și spațiul disponibil redus, deoarece din sens opus se apropia un alt autoturism, nu i-au permis inculpatului M.Z. efectuarea vreunei manevre de evitare eficace, astfel încât extremitatea fronto-laterală dreaptă a autoturismului condus de acesta, a lovit piciorul stâng al părții vătămate G.V. În urma impactului, partea vătămată G.V. a fost proiectată oblic spre dreapta, căzând pe sol. În această situație, inculpatul M.Z., în loc să anunțe organele de poliție și serviciul de ambulanță, a întors autoturismul, plecând de la locul

faptei, însă a revenit după aproximativ jumătate de oră. Faptul că inculpatul M.Z. a părăsit locul accidentului este confirmat de partea civilă G.V., dar și de martori.

Potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală, partea vătămată a prezentat fractură gambă stângă tip III operată – fixator extern, defect tegumentar în 1/3 medie gambă stânga, posttraumatic. Leziunea a putut fi produsă în condițiile unui accident rutier la data de 20.11.2008 și în afara celor 50-55 zile îngrijiri medicale acordate prin raportul de expertiză medico-legală, G.V. necesită încă 45-50 zile îngrijiri medicale, deci în total aproximativ 100-105 zile îngrijiri medicale de la data producerii accidentului.

Totodată, potrivit buletinului de analiză toxicologică - alcoolemie, inculpatul M.Z., după o oră de la producerea accidentului, prezenta o alcoolemie de 0,0 gr.‰, în timp ce partea vătămată G.V. prezenta – după trei ore de la producerea accidentului – o alcoolemie de 2,10 g‰.

În termenul prevăzut de art. 385³ alin. 1 Cod procedură penală hotărârea a fost recurată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Bârlad și de inculpatul M.Z. fiind criticată pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului declarat de parchet s-a subliniat că, deși prima instanță a dispus la termenul din 05.10.2010 introducerea în cauză a asiguratorului, prin hotărârea susmenționată nu s-a pronunțat în nici un mod cu privire la această parte procesuală. S-a mai precizat că instanța a procedat la introducerea în cauză a asiguratorului, la solicitarea apărătorului ales al inculpatului, deși acesta nu a depus la dosar contractul de asigurare vizând autoturismul implicat în evenimentul rutier.

În urma verificării efectuate și a consultării fișei CEDAM a rezultat că la data producerii evenimentului rutier – respectiv la 20.11.2008 – autoturismul condus de inculpatul M.Z. nu era asigurat.

Cu toate acestea, instanța nu a manifestat rol activ și nu a dispus introducerea în cauză a Fondului de Protecție a Victimelor Străzii, în calitate de parte responsabilă civilmente.

Un alt motiv de recurs invocat de parchet constă în aceea că prima instanță nu a citat în calitate de parte civilă serviciul de ambulanță Vaslui și nu a dispus obligarea la despăgubiri în favoarea acestei părți civile, cu toate că la dosar existau relațiile cu privire la constituirea de parte civilă.

Ultimul motiv de recurs susținut de parchet a vizat modul greșit de calcul al cheltuielilor judiciare acordate de prima instanță părții civile G.V., în condițiile în care, prin hotărârea de condamnare s-a reținut și culpa concurentă a acesteia, în proporție de 50% în producerea evenimentului rutier.

S-a solicitat admiterea recursului promovat, casarea sentinței pronunțate și trimiterea cauzei la aceeași instanță spre rejudecare.

Motivându-și recursul, inculpatul a susținut că probele administrate în cursul urmăririi penale și în fața cercetării judecătorești nu au dovedit săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului soldat cu victime omenești, fără încuviințarea organelor de poliție. Întrucât prezumția de nevinovăție care operează în favoarea inculpatului nu a fost răsturnată, s-a solicitat a se dispune achitarea acestuia în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) Cod procedură penală cu privire la infracțiunea de părăsire a locului accidentului fără încuviințarea organelor de poliție.

Cu privire la infracțiunea de vătămare corporală din culpă a solicitat a se dispune redozarea pedepsei aplicate, în sensul reducerii acesteia.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei a solicitat a se da semnificația cuvenită culpei concurente a victimei în producerea evenimentului rutier soldat cu accidentarea gravă a părții vătămate.

Curtea, verificând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate, dar sub toate aspectele potrivit dispozițiilor art. 385 ind. 6 alin. 3 Cod procedură penală a constatat că ambele recursuri sunt fondate.

Așa cum rezultă din materialul probator administrat în cauză, în seara zilei de 20.11.2008, în timp ce conducea autoturismul, inculpatul M.Z. a accidentat pe partea vătămată G.V. care circula pe lângă bicicletă, având aceeași direcție de mers.

Sentiința recurată a mai reținut că în momentul în care autoturismul condus de inculpat s-a angajat în depășirea părții vătămate, aceasta s-a dezechilibrat spre stânga, probabil și datorită stării de ebrietate în care se afla respectiv 2,10 gr‰ alcool.

La termenul din 5.10.2010, fiind al doilea termen de judecată, inculpatul a solicitat introducerea în cauză a asiguratorului de răspundere civilă, însă deși nu a fost depus contractul de asigurare vizând autoturismul implicat în evenimentul rutier, instanța a admis cererea formulată și a dispus introducerea în cauză a asiguratorului care a fost citat pentru termenul din 30.11.2010.

Întrucât procedura a fost corect îndeplinită pentru termenul din 30.11.2010 pentru termenele care au urmat, societatea de asigurare nu a mai fost citată, primind termen în cunoștință, potrivit dispozițiilor art. 291 alin. 2 Cod procedură penală.

Cu toate că a avut calitate procesuală în cauză, prin sentința pronunțată prima instanță nu a hotărât nimic cu privire la asigurator, pronunțând astfel o hotărâre nelegală.

În deliberare, instanța a constatat că partea vătămată G.V. a fost transportată cu salvarea la spital; întrucât serviciul de ambulanță nu fusese citat în calitate de parte civilă și nici nu erau solicitate relații cu privire la contravaloarea transportului efectuat a fost repusă cauza pe rol pentru complinirea acestor omisiuni. A fost introdusă în cauză partea civilă Serviciul de Ambulanță al județului Vaslui și s-au cerut relațiile vizând contravaloarea transportului efectuat la data de 20.11.2008 cu victima G.V.

Cu toate acestea, prin sentința pronunțată prima instanță nu s-a pronunțat nici cu privire la această parte civilă.

În cauză este incident cazul de casare prev. de art. 385 ind. 9 alin. 1 pct. 10 Cod procedură penală în sensul că instanța nu s-a pronunțat cu privire la unele probe administrate ori asupra unor cereri esențiale pentru părți, de natură să garanteze drepturile lor și să influențeze soluția procesului.

Potrivit art. 385 ind. 9 alin. 3 Cod procedură penală cazul de casare prevăzut în alin. 1 pct. 10 se ia în considerare întotdeauna din oficiu.

Așa fiind și constatând nelegalitatea hotărârii pronunțate, curtea de apel, în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) Cod procedură penală, a admis recursurile declarate în cauză, împotriva sentinței penale nr. 249 din 03.05.2011 pronunțată de Judecătoria Bârlad, hotărâre ce a fost casată integral.

Casarea integrală s-a impus deoarece modul de soluționare a acțiunii civile are efecte și asupra stabilirii cheltuielilor judiciare care țin de latura penală a cauzei, cu ocazia rejudecării, prima instanță urmând a avea în vedere și celelalte motive de recurs invocate de parchet și de inculpat.

4. Contestație în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 386 alin. 1 lit. d) C.pr.pen. și anume când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă

Temei de drept: art. 386 alin. 1 lit. d) Cod procedură penală; art. 138 din Legea nr. 85/2006; art. 998-999 Cod civil.

Pentru a constitui motiv de admisibilitate a contestației în anulare, întemeiat pe dispozițiile art. 386 lit. d) Cod procedură penală, cele două hotărâri definitive pronunțate pentru aceeași faptă și împotriva aceleiași persoane, trebuie să fie ambele din materie penală. Rațiunea acestui caz de contestație în anulare se întemeiază pe autoritatea de lucru judecat a hotărârilor penale definitive, regulă potrivit căreia nimeni nu poate fi judecat de două ori pentru aceeași faptă (non bis in idem).

Așadar, după ce s-a pronunțat o hotărâre definitivă față de un inculpat, acesta nu poate fi judecat din nou pentru aceeași faptă, chiar sub o altă încadrare juridică, pronunțându-se o nouă hotărâre definitivă. Evident că cea de-a doua hotărâre definitivă ar fi pronunțată cu încălcarea autorității de lucru judecat, fapt ce constituie, potrivit dispozițiilor art. 10 lit. j) Cod procedură penală o cauză de împiedicare a punerii în mișcare sau a exercitării acțiunii penale.

La data de 24.08.2011 s-a înregistrat pe rolul Curții de Apel Iași contestația în anulare promovată de contestatorul B.R. vizând latura civilă a deciziei penale nr. 880 din 14 decembrie 2010 pronunțată de Curtea de Apel Iași.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 386 alin. 1 lit. d) Cod procedură penală.

Totodată s-a solicitat și suspendarea hotărârilor, până la soluționarea contestației, potrivit dispozițiilor art. 390 Cod procedură penală.

În motivarea contestației s-a subliniat că prin decizia penală nr. 880/14 decembrie 2010 a Curții de Apel Iași a fost admis recursul declarat de inculpat, pe latură penală dispunându-se încetarea procesului penal în conformitate cu dispozițiile art. 11 pct.2 lit. b raportat la art. 10 lit. g Cod procedură penală, iar pe latură civilă fiind menținute dispozițiile deciziei Tribunalului Iași.

Contestația în anulare are ca obiect soluționarea laturii civile de instanța penală prin raportare la sentința comercială nr. 473-S-27 aprilie 2010 a Tribunalului Iași prin care s-a dispus închiderea procedurii insolvenței, radierea debitoarei SC „T.” SRL din evidențele ORC Iași, descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri și responsabilități.

Această sentință comercială, de la momentul pronunțării – 27.04.2010 – a fost definitivă și executorie, instanța comercială soluționând în mod definitiv pretențiile creditorilor, printre care și ale A.F.P. Iași înscrisă la masa creditorilor cu o creanță de 1.307.732 lei reprezentând impozite și taxe datorate bugetului statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, de sănătate, de șomaj, penalitățile și dobânzile aferente, calculate până la data deschiderii procedurii.

Examinând constituirea ca parte civilă din cadrul procesului penal, s-a constatat că sumele solicitate (cu titlu de impozit pe veniturile din salarii, asigurări sociale, de șomaj și de sănătate pentru perioada septembrie 2004- august 2005) au făcut și obiectul cererii de creanță depusă în cadrul dosarului de insolvență.

A.F.P. Iași a formulat în cadrul dosarului nr. 17/2005/com, la data de 20.10.2005, cerere de admitere a creanței, cerere completată ulterior și admisă integral în tabelul definitiv consolidat. Cererea de creanță a fost formulată în temeiul raportului de inspecție fiscală nr. 16748/2005 întocmit de Activitatea de Control Fiscal, conform mențiunii exprese din cerere.

Din actele dosarului de urmărire penală și de fond rezultă că la data de 09.12.2005, organele de cercetare penală au fost sesizate de reprezentanții D.G.F.P. Iași în vederea efectuării cercetărilor față de inculpatul B.R. - administrator al SC „T.” SRL Iași, pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală. Sesizarea D.G.F.P. Iași s-a întemeiat pe același raport de inspecție fiscală, fiind prezentate în detaliu datoriile ce au constituit stopajul de sursă.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, a reținut că pentru a constitui motiv de admisibilitate a contestației în anulare, întemeiat pe dispozițiile art. 386 lit. d) Cod procedură penală, cele două hotărâri definitive pronunțate pentru aceeași faptă și împotriva aceleiași persoane ar trebui să fie ambele din materie penală.

Rațiunea acestui caz de contestație în anulare se întemeiază pe autoritatea de lucru judecat a hotărârilor penale definitive, regulă potrivit căreia nimeni nu poate fi judecat de două ori pentru aceeași faptă (*non bis in idem*).

Așadar, după ce s-a pronunțat o hotărâre definitivă față de un inculpat, acesta nu poate fi judecat din nou pentru aceeași faptă, chiar sub o altă încadrare juridică, pronunțându-se o nouă hotărâre definitivă. Evident că cea de-a doua hotărâre definitivă ar fi pronunțată cu încălcarea autorității de lucru judecat, fapt ce constituie, potrivit dispozițiilor art. 10 lit. j) Cod procedură penală o cauză de împiedicare a punerii în mișcare sau a exercitării acțiunii penale.

În cauza de față, prin sentința penală nr. 1925 din 27.05.2009 a Judecătoriei Iași, inculpatul B.R. a fost obligat în solidar cu partea responsabilă civilmente S.C. „T.” SRL, să plătească părții civile A.N.A.F. – prin D.G.F.P. Iași – suma de 245.599 lei reprezentând despăgubiri civile.

În vederea recuperării prejudiciului, în baza art. 353 raportat la art. 163 Cod procedură penală s-a dispus instituirea sechestrului asigurator asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpatului B.R. și ale părții responsabile civilmente SC „T.” SRL până la concurența sumei de 245.599 lei.

Această dispoziție a fost menținută atât prin decizia penală nr. 49 din 11.02.2010 a Tribunalului Iași, cât și prin decizia penală nr. 880 din 14.12.2010 a Curții de Apel Iași.

În ceea ce privește relevanța sentinței comerciale nr. 437/S/27.04.2010 pronunțată de Tribunalul Iași - Secția Comercială, curtea de apel a reținut că în conformitate cu art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului, persoană juridică ajunsă în stare de insolvență, să fie suportat de către membrii organelor de conducere care au contribuit la ajungerea debitorului în această situație, prin săvârșirea uneia din faptele enumerate limitativ de lege.

Astfel, plecând de la natura juridică a răspunderii administratorului, s-a apreciat că, potrivit conținutului art. 138 din Legea nr. 85/2006, această răspundere specială împrumută caracteristicile răspunderii delictuale.

Fiind vorba de o răspundere delictuală, înseamnă că, pentru a fi angajată, trebuie îndeplinite condițiile generale ale răspunderii civile delictuale, care reies din art. 998-999 Cod civil (fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și vinovăția), condiții care capătă –în această situație – unele conotații speciale.

Caracterul special al răspunderii reglementate de art. 138 din Legea nr. 85/2006 constă în aceea că textul de lege delimitează, printr-o enumerare exhaustivă categoria faptelor (lit. a-g) considerate nelegitime, prejudiciul – care este acela al provocării sau contribuirii faptelor la ajungerea debitoarei în starea de insolvență, iar nu existența unor debite neachitate ale debitoarei față de creditorii –și cere o cauzalitate tipică între faptă și prejudiciu, subliniind uneori că acest element trebuie dublat de un scop, vina persoanei chemată a răspunde fiind apreciabilă în concreto.

Pe de altă parte, plecând de la principiile care fundamentează răspunderea delictuală, acoperirea prejudiciului este o sarcină directă a autorului faptului prejudiciabil aflat în legătură cu fapta.

Administratorul – chiar dacă a provocat insolvența – este ținut să răspundă în raport cu consecințele faptelor sale față de cel în patrimoniul căruia dauna a fost produsă.

În cazul insolvenței și al falimentului, prejudiciul este provocat societății și se concretizează, pe de o parte, în starea de insolvență în care societatea este plasată prin faptul ilicit, iar pe de altă parte, în dauna efectivă și cuantificabilă printr-o expresie pecuniară.

Rațiunea acestei interpretări rezidă chiar în prima teză a art. 138 din Legea nr. 85/2006, potrivit cu care judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului în insolvență sau faliment să fie suportată de către persoanele stabilite de această lege, parte care trebuia să fie concordantă prejudiciului în legătură cu faptul prejudiciabil al celui ținut să răspundă.

Prejudiciul reținut prin hotărârile penale în quantum de 245.599 lei se datorează săvârșirii, cu intenție directă a infracțiunii prev. de art. 280 din Legea nr. 53/2003 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal de contestatorul B.R., aspect distinct de procedura specială a antrenării răspunderii administratorului statutar al debitoarei insolvente SC „T.” SRL care vizează faptele limitativ enumerate în art. 138 lit. a)-g) din Legea nr. 85/1996.

Împrejurarea că prin sentința comercială nr. 437/S/27.04.2010 a Tribunalului Iași a fost admisă excepția prescripției formulării cererii vizând stabilirea răspunderii personale a părților B.R. și G.A., în această procedură specială, reglementată de art. 138 din Legea 85/2006, nu este de natură a antrena consecințe asupra laturii civile a deciziei penale nr. 880/14.12.2010 pronunțată de Curtea de Apel Iași, fiind vorba de proceduri distincte cu reglementări proprii care generează consecințe juridice diferite.

În cauza comercială, instanța a reținut intervenită prescripția dreptului la acțiune în ceea ce privește antrenarea răspunderii speciale a administratorului statutar pentru nepromovarea acelei acțiuni în termenul stipulat în actul normativ special, împrejurare care nu are nici o înrâurire asupra laturii civile a procesului penal care este guvernată de reguli proprii

cu privire la constituirea în termen a părții civile și la exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal.

Față de cele expuse, curtea de apel a constatat că prezenta contestație în anulare este neîntemeiată, astfel că a respins-o, din aceleași rațiuni fiind respinsă și cererea formulată de contestator cu privire la suspendarea hotărârilor până la soluționarea contestației în anulare.

5. Considerații asupra interpretării dispozițiilor art. 151 alin. 2 C.pr.pen. privind noțiunea de „arme”

Temei de drept: art. 151 alin. 2 C.pr.pen.; art.211 alin.2¹ lit. b) C.pen.

Obiectul cu care inculpatul a amenințat partea vătămată (deși era o brichetă care nu reprezenta prin ea însăși o „armă” în sensul prevăzut de art. 151 alin. 1 Cod penal), prin caracteristicile lui a creat părții vătămate temerea amenințării cu o „armă” (pistol). Astfel au fost realizate cerințele prevăzute de art. 151 alin. 2 Cod penal, respectiv de obiect, de orice natură, ce ar putea fi folosit ca armă și care a fost întrebuințat efectiv pentru atac, asimilat unei arme, fiind incidentă astfel agravanta prevăzută de alin.2¹ lit. b al art.211 din Codul penal.

Decizia penală nr. 1152/27.10.2011

Prin sentința penală nr. 2825/26.10.2010 pronunțată de Judecătoria Iași, inculpatul T.A. a fost condamnat la pedeapsa de 4 ani și 3 luni închisoare, pentru comiterea tentativei la infracțiunea de tâlhărie, prevăzută de art.20 raportat la art.211 alin.1, alin. 2 lit.b și c, alin. 2¹ lit. b Cod penal.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că în data de 19/20.01.2010, în jurul orelor 01⁰⁷, inculpatul T.A. a pătruns într-o casă de schimb valutar, a scos din buzunarul drept al hainei o brichetă în formă de pistol și l-a lipit de geamul despărțitor în semn de amenințare, spunându-i martorei G.D.-D. să-i dea banii. La vederea pistolului cu care era amenințată, martora a intrat în panică, a început să strige și s-a ascuns sub biroul la care lucra, apăsând în același timp butonul de panică. De asemenea, aceasta a luat de pe birou telefonul mobil și a anunțat organele de poliție despre cele întâmplate. Având în vedere reacția martorei G.D.-D., care nu a dat curs cerințelor sale, inculpatul T.A. a părăsit casa de schimb valutar fără a obține nicio sumă de bani.

În termenul prevăzut. de art.363 Cod procedură penală, hotărârea Judecătoriei Iași a fost apelată de inculpatul T.A. care a criticat-o pentru nelegalitate, în ceea ce privește soluția de condamnare a inculpatului pentru infracțiunea de tentativă la tâlhărie.

Criticile vizează faptul că instanța de fond a apreciat în mod greșit probatoriul administrat pe parcursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, care nu a putut stabili fără echivoc vinovăția inculpatului, ignorându-se în acest mod prezumția de nevinovăție instituită de norma procesual penală.

Tribunalul a constatat că apelul declarat de inculpat este neîntemeiat, reținând că fapta inculpatului de a pătrunde în noaptea de 19/20.01.2010 în incinta casei de schimb și de a amenința casiera cu o brichetă ce avea forma unui pistol, solicitându-i banii, acțiune urmată de părăsirea punctului de lucru, ca urmare a strigătelor martorei și a acționării butonului de panică, realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de tentativă la tâlhărie.

În raport de această situație de fapt, instanța de fond a dat faptei semnificația juridică corectă constatând că, în raport de modalitatea în care a fost realizată activitatea ilicită de către inculpat, respectiv prin amenințarea victimei cu un obiect ce prezenta aparența unui pistol, apt de a induce temerea persoanei pe care dorea a o deposeda de bunuri, acțiune ce nu a mai fost finalizată din cauze exterioare inculpatului, fapta reținută în sarcina acestuia realizează conținutul constitutiv al infracțiunii complexe de tâlhărie în forma tentativei, încadrându-se în modelul infracțional corespunzător celui prevăzut de dispozițiile art.20 Cod penal raportat la art 211 alin.1, alin.2 ind.1 lit.b Cod penal.

Susținerea inculpatului privitoare la împréjurarea că martora ar fi declarat că a realizat faptul că obiectul folosit era unul de jucărie, apare ca total nefondată, în condițiile în care

persona vătămată a arătat că prima impresie a fost că pistolul este unul adevărat, având în vedere caracteristicile acestuia, ulterior consumării faptei adiacente de amenințare, aceasta gândindu-se că ar putea fi un obiect ce are doar aparența de armă.

De altfel, instanța de fond a înlăturat aceste apărări ale inculpatului, reținând împrejurarea că dispozițiile art.151 al.2 Cod penal cer ca obiectul ce a fost folosit în mod efectiv pentru atac, indiferent de natura lui, să poată fi asimilat unei arme, condiție pe deplin îndeplinită în prezenta cauză și care a atras reținerea circumstanței agravante prevăzute de art.211 alin.2 ind.1 lit.b Cod penal.

Inculpatul T.A. a recurat decizia penală sus-menționată criticând-o sub aspectul legalității și temeiniciei

Curtea a reținut că fapta inculpatului de a pătrunde în noaptea de 19/20.01.2010 în incinta casei de schimb și de a amenința casiera cu o brichetă ce avea forma unui pistol, solicitându-i banii, acțiune urmată de părăsirea punctului de lucru, ca urmare a strigătelor martorei și a acționării butonului de panică, realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de tentativă la tâlhărie.

Circumstanțele reale ale săvârșirii faptei ilicite de către inculpat – amenințarea victimei (casieră la casa de schimb valutar) cu un obiect perceput de victimă ca fiind un pistol real, apt de a produce o stare de temere acesteia, în scopul deposedării de bunuri – au realizat elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie prev. de art. 211 alin. 1, alin. 2 ind. 1 lit. b Cod penal, în forma tentativei prevăzute de art. 20 Cod penal.

Referitor la critica inculpatului vizând obiectul folosit la amenințarea părții vătămate, curtea de apel a constatat că, deși era o brichetă și nu reprezenta prin ea însăși o „armă” – în sensul prevăzut de art. 151 alin. 1 Cod penal –, totuși caracteristicile acestui obiect au creat părții vătămate temerea amenințării cu o „armă” (pistol).

Astfel, au fost realizate cerințele prevăzute de art. 151 alin. 2 Cod penal, respectiv de obiect, de orice natură, ce ar putea fi folosit ca armă și care a fost întrebuițat efectiv pentru atac, asimilat unei arme, fiind incidentă agravanta prevăzută de alin.2¹ lit. b al art.211 din Codul penal.

Constatând că decizia penală recurată este temeinică și legală, în baza dispozițiilor art. 385 ind. 15 oct. 1 lit. b Cod procedură penală, curtea de apel a respins ca nefondat recursul inculpatului.

6. Evaziune fiscală. Recuperarea parțială a prejudiciului. Cauză de nepedepsire. Achitarea inculpatului. Aplicarea dispozițiilor art. 18 ind. 1 C.pen.

Temei de drept: Legea nr. 241/2005 art. 6; art.18 ind.1 alin.2 Cod penal; art.74 ind. 1 alin.2 teza a II-a Cod penal.

Fapta celor doi inculpați de a reține și a nu vira la bugetul consolidat al statului impozite și contribuții cu reținere la sursă, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.6 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal.

Achitarea parțială a prejudiciului făcându-se de partea responsabilă civilmente societate comercială, iar dovezile fiind depuse la dosar în cursul procesului de unul dintre inculpați, nu conduce la concluzia că celălalt inculpat nu a achitat vreo sumă din prejudiciu, astfel că nu ar putea beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută de art.74 ind. 1 alin.2 teza a II-a Cod penal.

Decizia penală nr.1330/24.11.2011

Prin sentința penală nr. 1074 din 28 martie 2011, Judecătoria Iași a condamnat pe inculpatul F.L., administrator al SC „V.” SRL, la pedeapsa amenzii penale în cuantum de 3.000 lei pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.6 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, punându-i în vedere inculpatului dispozițiile art.63¹ Cod penal privind înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea în caz de neexecutare cu rea-credință.

În baza art.11 pct.2 lit. a raportat la art.10 lit.b¹ Cod procedură penală a achitat pe inculpatul A.L.-C., administrator al SC „V.” SRL, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.6 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, iar în baza art.18¹ Cod penal și art.91 lit. c Cod penal a aplicat inculpatului sancțiunea amenzii administrative în cuantum de 1.000 lei.

În baza art.14 și art.346 alin.1 Cod procedură penală a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată în cauză de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice prin A.N.A.F., și a obligat pe inculpații F.L. și A.L.-C., în solidar și în solidar cu partea responsabilă civilmente SC „V.” SRL, să plătească părții civile suma de 10.722 lei și dobânda legală până la data achitării prejudiciului, cu titlul de despăgubiri civile. Judecătoria a constatat că partea responsabilă civilmente SC „V.” SRL, prin inculpatul A.L.-C., în calitate de administrator, a achitat în parte pretențiile civile, respectiv suma de 12.713 lei.

În baza art.357 alin.2 lit. c Cod procedură penală a fost menținută măsura asigurătorie a sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, prezente și viitoare, ale inculpaților și părții responsabile civilmente, până la concurența sumei de 10.722 lei stabilită cu titlu de despăgubiri civile, măsură luată conform art.163 alin.1, 2 și 5 Cod procedură penală și art.11 din Legea nr.241/2005 prin încheierea din data de 11.02.2011.

Inculpatul F.L. a recurat sentința penală invocând achitarea prejudiciului și solicitând aplicarea dispozițiilor art. 18 ind. 1 Cod penal și ridicarea măsurii asigurătorii.

Curtea de apel a reținut că inculpații F.L. și A.L.-C., administratori ai SC „V.” SRL, au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute de art.6 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal.

Instanța de fond a administrat un probatoriu amplu pe care l-a coroborat cu probele administrate în cursul urmăririi penale, constatând vinovăția inculpaților F.L. și A.L.-C. în săvârșirea infracțiunii de reținere și nevărsare a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă prev. de art. 6 Legea nr.241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, constând în aceea că inculpații, în perioada mai 2006 - iunie 2007, au reținut și nu a virat la bugetul consolidat al statului, în termen de 30 zile de la scadență, impozite și contribuții cu reținere la sursă în sumă de 12.219 lei, pentru care au fost calculate accesorii în cuantum de 11.216 lei, prejudiciul total fiind în sumă de 23.435 lei.

Sub aspectul situației de fapt reținute de instanța de fond nu s-au formulat critici; instanța de recurs constatând că probele administrate au fost evaluate și apreciate temeinic, fapta inculpaților fiind dovedită pe deplin, rezultând antrenarea răspunderii penale a inculpaților.

Față de criticile inculpatului F.L., curtea a constatat că situația de fapt îi vizează pe ambii inculpați, anume fapta acestora de a reține și a nu vira la bugetul consolidat al statului impozite și contribuții cu reținere la sursă în sumă de 12.219 lei pentru care au fost calculate accesorii în cuantum de 11.216 lei, ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.6 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal.

Din actele dosarului de fond curtea a constatat că achitarea parțială a prejudiciului s-a făcut de partea responsabilă civilmente SC „V.” SRL, dovezile fiind depuse la dosar de inculpatul A.L.-C., astfel că instanța de fond greșit a interpretat că inculpatul F.L. nu a achitat vreo sumă din acest prejudiciu.

Pe acest considerent, greșit s-a reținut că numai inculpatul A.L.-C. a achitat chiar o sumă mai mare decât cea menționată în rechizitoriu și că a dat dovadă de bună-credință în ce privește intenția sa de a acoperi prejudiciul (și de a beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută de art.74 ind. 1 alin.2 teza a II-a Cod penal).

Considerentele reținute de instanța de fond față de inculpatul A.L.-C. sunt aplicabile în aceeași măsură și față de inculpatul F.L. (având în vedere actul de sesizare, cererea părții civile).

Astfel, partea vătămată Ministerul Finanțelor Publice prin A.N.A.F. s-a constituit parte civilă solicitând obligarea inculpaților, în solidar cu partea responsabilă civilmente SC „V.” SRL Iași, să plătească părții civile suma de 23.435 lei și dobânda legală până la data achitării prejudiciului, cu titlu de despăgubiri civile. Potrivit art. 14 alin.1 din Codul de procedură

penală, acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, iar potrivit dispozițiilor art. 998-999 Cod civil orice faptă a omului care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara. Față de situația de fapt reținută în cauză, curtea de apel a constatat îndeplinite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale a inculpaților, întrucât s-a stabilit existența faptei ilicite, reținută din punctul de vedere al legii penale sub aspectul faptei prevăzute de art.6 din Legea nr.241/2005. Totodată, cuantumul prejudiciului a fost dovedit, iar inculpații nu au contestat cuantumul acestui prejudiciu.

În consecință, raportat la criteriile prevăzute de art.18 ind.1 alin.2 Cod penal, respectiv modul concret de săvârșire a faptei, la împrejurările săvârșirii faptei, pe fondul situației financiare dificile în care s-a găsit societatea, ținând cont și de împrejurarea că inculpatul F.L. nu are antecedente penale, precum și de faptul că a avut o atitudine sinceră de recunoaștere a faptei, având în vedere cuantumul relativ redus al prejudiciului rezultat în urma faptei penale, raportat la perioada pentru care a fost calculat, curtea de apel a apreciat că faptele inculpatului F.L. au adus o atingere minimă valorilor apărute de legea penală, astfel încât, fiind lipsite în mod vădit de importanță, nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni.

Față de aceste considerente, constatând întemeiat recursul inculpatului F.L., în baza dispozițiilor art. 385 ind. 15 pct. 1 lit. c Cod procedură penală, curtea a admis recursul și a dispus înlăturarea dispozițiilor privind condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 6 Legea 241/2005 cu art. 41 alin. 2 Cod penal și achitarea acestuia prin reținerea dispozițiilor art. 10 lit. b ind. 1 Cod procedură penală și aplicarea unei sancțiuni administrative.

III. Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Contract de concesiune servicii de asistență veterinară încheiat pe perioada derulării procedurilor prevăzute de O.U.G. nr. 34/2006 privind achizițiile publice, cu ofertantul declarat necâștigător. Consecințe

Temei de drept: O.U.G. nr. 34/2006
Contracte de achiziții publice

Actul adițional la contractul de concesiune privind serviciile sanitar-veterinare, perfectat de ofertanta declarată necâștigătoare, pe durata soluționării contestației depuse de aceasta împotriva rezultatului procedurii de licitație, a fost întemeiat pe prevederile contractului de concesiune pe care contestatoarea îl avea în derulare cu autoritatea contractantă, aceste prevederi răspunzând dezideratului de asigurare a continuității serviciilor sanitar-veterinare în intervalul cuprins între data expirării unui contract de concesiune și cea a intrării în vigoare a unui nou contract.

În atare condiții, reclamanta câștigătoare a licitației nu a suferit vreun prejudiciu decurgând din neperfectarea unui contract de concesiune pentru acest interval, în care calitatea sa de câștigătoare a licitației nu era încă irevocabilă, în mod legal autoritatea contractantă plătind serviciile efectiv prestate către titulara actului adițional la vechiul contract de concesiune.

Decizia nr. 751/10.10.2011

Prin sentința nr. 1770/20.06.2011 Tribunalul Vaslui a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul C.M.V.I. Dr. „M.M.-B.”, în contradictoriu cu pârâta D.S.V.S.A.-Vaslui, obligând pârâta să plătească reclamantului suma de 12.078,6 lei cu titlu de despăgubiri.

A reținut instanța de fond că în urma ținerii licitației de atribuire a contractului de servicii, a fost desemnat câștigător la data de 23.08.2010, decizia fiind contestată de către cel de-al doilea licitant, în speță SC „B.-A.” SRL, ceea ce a făcut ca pe toată perioada de soluționare definitivă a litigiului, respectiv 6.09.2010 - 29.11.2010, atribuirea contractului să fie suspendată. Cu toate că pe toată această perioadă pârâta nu avea dreptul legal de a atribui prestarea serviciilor specifice, ce au făcut obiectul licitației, vreunul dintre părțile litigante, aceasta a atribuit prestarea respectivelor servicii societății contestatoare, servicii prestate și totodată decontate la plată, prevalându-se de existența unui contract anterior, aflat în derulare, încheiat între pârâtă și respectiva societate.

În atare împrejurări, pârâta a încălcat disp. art. 277, 287 din O.U.G. 34/2006, ceea ce atrage nulitatea actului de atribuire a serviciilor. Existența unui contract anterior, nu legitimează acțiunea pârâtei, întrucât aceasta s-a realizat în timpul suspendării atribuirii, respectiv prin încheierea actului adițional nr. 3/11.10.2010, care prin conținutul său, se consideră un autentic act de atribuire, întrucât obiectul acestuia vizează CSV Tătărăni, iar nu CSV Boțești, ce face obiectul contractului aflat în derulare, valabil deci nr. 1/15.03.2005, străin de obiectul licitației, în discuție. Prin această atribuire nelegală, s-a adus astfel prejudicii reclamantului, prin îngrădirea vădită a dreptului câștigat de acesta în cadrul desfășurării licitației, prin contestațiile repetate formulate chiar de societatea beneficiară, la alegerea preferențială a pârâtei. Prin adresa depusă la dosar la cererea instanței, pârâta a indicat sumele de bani decontate de cele două societăți litigante, pentru serviciile prestate, reieșind că în perioada cât licitația a fost suspendată, pârâta a decontat pentru cealaltă societate, respectiv pentru perioada septembrie-noiembrie 2010, suma de 12.078,6 lei, sumă cu care ce se cuvine în mod corespunzător a fi despăgubit pârâtul, în temeiul art. 998 Cod civil.

Curtea de apel a admis recursul pârâtei ca fiind întemeiat, pentru considerentele de mai jos.

Astfel, prima instanță a admis acțiunea reclamantului, în considerarea faptului că autoritatea contractantă l-ar fi păgubit pe ofertantul reclamant, atribuind pe perioada suspendării procedurii de licitație în cauză, efectuarea prestațiilor de asistență veterinară, ofertantei ce a pierdut de fapt licitația, pe considerentul existenței unui contract de concesiune anterior, și care se află în derulare, ceea ce era de natură a-i îngredi reclamantului dreptul câștigat, din moment ce contestațiile introduse de SC „B.-A.” SRL având în realitate caracter pur șicanator, cu scopul dobândirii exercițiului prestațiilor veterinare pe parcursul soluționării lor.

Numai că în speță, SC „B.-A.” SRL s-a aflat în exercitarea drepturilor procesuale recunoscute prin lege, atunci când a contestat procesul verbal de atribuire a contractului de

concesiune în cauză încheiat de D.S.V.S.A. - Vaslui, la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, iar împotriva soluției pronunțate de organul jurisdicțional, - ce-i era nefavorabilă -, a exercitat calea de atac a recursului la Curtea de Apel Iași, derularea acestor proceduri conducând la suspendarea perfectării contractului de concesiune cu ofertanta declarată câștigătoare pentru intervalul cuprins între 03.09.2010 – 22.11.2010.

Or, raportat la prevederile art. 277 alin. 4, coroborat cu art. 287 indice 8 (1) din OUG nr. 34/2006, autoritatea contractantă – recurenta din prezenta cauză -, nu avea dreptul să încheie contractul de achiziție publică cu câștigătoarea licitației, mai înainte de soluționarea irevocabilă a contestației de instanță, sub sancțiunea nulității contractului. Având în vedere însă necesitatea continuării efectuării acțiunilor obligatorii sanitar-veterinare, cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, și a celor transmisibile de la animale la om, a protecției animalelor și mediului, la CSV Tătărani, revenea în sarcina autorității contractante D.S.V.S.A. Vaslui, conform Ordinului președintelui ANSVSA nr. 2/2010, (oprirea acestora putând conduce la consecințe grave privind sănătatea animalelor și chiar a populației din zona respectivă), iar această sarcină putea fi îndeplinită doar prin atribuirea acestor servicii către un cabinet specializat, pe o durată determinată.

Cum în acest interval, ofertanta SC „B.-A.” SRL avea în derulare contractul de concesiune nr. 1/05.03.2006 cu recurenta, pentru circumscripția sanitar-veterinară Botești, și având în vedere că circumscripția sanitar-veterinară Tătărani era vacantă din inițiativa titularului vechiului contract de concesiune – nr. 1631/01.09.1999, perfectat cu SC „R.” SRL - , (iar comuna Tătărani se află în vecinătatea comunei Botești), în cauză operau prevederile art. 8 pct. (19) din formularele de contract de concesiune, ce figura și în contractul nr. 1/15.03.2006 sus-menționat, potrivit căruia: „În situații excepționale, concesionarul poate efectua activități sanitar-veterinare publice de interes național și în altă circumscripție sanitar-veterinară, stabilită prin act adițional la contractul de concesiune pentru o perioadă determinată, respectiv până la atribuirea circumscripției sanitar-veterinare printr-un nou contract de concesiune ...”.

Așa fiind, recurenta a procedat la perfectarea actului adițional nr. 3/11.10.2010 la contractul nr. 1/15.03.2006 – cu SC „B.-A.” SRL, pentru derularea asistenței sanitar-veterinare și în CSV Tătărani, până la soluționarea dosarului nr. 660/45/2010 aflat pe rolul Curții de Apel Iași, în virtutea obligației sale legale de a nu întrerupe asistența veterinară pe raza comunei Tătărani și în considerarea dispozițiilor art. 8 pct. (19) din contractele de concesiune aflate în derulare cu SC „B.-A.” SRL, iar nu ca urmare a faptului că aceasta din urmă ar fi avut și calitatea de ofertantă la licitația ce făcea obiectul dosarului nr. 660/45/2010 al Curții de Apel Iași menționat mai sus, cum se pretinde de recurentă.

Or, chiar dacă a fost declarată câștigătoare la licitația privind CSV Tătărani, intimata nu a suferit vreo vătămare privind neefectuarea serviciilor veterinare în această circumscripție, pe durata soluționării contestației depuse de SC „B.-A.” SRL, din moment ce autoritatea contractantă nu avea posibilitatea legală de a încheia un nou contract de asistență veterinară pentru comuna Tătărani, cu câștigătoarea licitației, mai înainte de pronunțarea Curții de Apel Iași în dosarul nr. 660/45/2010, astfel cum s-a arătat mai sus.

2. Încheiere de respingere a cererii reclamantei de preschimbare a primului termen de judecată. Inadmisibilitatea căii de atac a recursului promovat de reclamant

Temei de drept: art. 153 C.pr.civ., art. 282 și art. 299 C.pr.civ.

Încheierea de ședință pronunțată în soluționarea cererii de preschimbare a primului termen de judecată cu semnificația unei încheieri premergătoare reglementată de art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 C.pr.civ., putând fi atacată doar o dată cu fondul, din moment ce prin aceasta nu a avut loc o „întrerupere a cursului judecății”.

În cauză nu își găsește incidența dispozițiile procedurale privitoare la procedurile necontencioase, cuprinse în cartea a III-a C.pr.civ., art. 336 și urm. C.pr.civ. reglementând în realitate cererile de sine stătătoare expres prevăzute, ce ar avea „o

legătură” cu o cauză aflată pe rolul instanței, iar în cauză cererea este formulată în cadrul unei cauze aflate pe rol.

Decizia nr. 786/24.10.2011

Prin încheierea de ședință din 01 august 2011, pronunțată de Tribunalul Iași, în dosarul nr. 9552/99/2011, a fost respinsă cererea de preschimbare a primului termen de judecată acordat inițial la 06 decembrie 2011, dată fiind încărcătura foarte mare a ședințelor de judecată ale tribunalului.

Împotriva acestei încheieri a formulat cerere de recurs, reclamantul F.A.-S., în motivarea căreia arată că, deși art.153 alin. 3 Cod procedură civilă nu fixează expres calea de atac împotriva încheierii atacate în cauză, consideră că datorită naturii de contencios administrativ a litigiului, sigura cale de atac este cea a recursului, ce se impune a fi admis, conform art. 304 ind.1, combinat cu art. 312 Cod procedură civilă, cu consecința modificării încheierii și a acordării unui termen mai apropiat, având în vedere că acțiunea sa a fost introdusă încă din 23 iunie 2011, iar art. 132 ind. 1 din același cod prevede obligația instanței de a acorda termene scurte, chiar de la o zi la alta.

Curtea, verificând admisibilitatea recursului formulat împotriva încheierii de ședință din 01 august 2011, pronunțată în cauză, a reținut că aceasta a avut ca obiect cererea reclamantului, adresată completului de judecată investit cu soluționarea acțiunii sale contencioase, de preschimbare a primului termen fixat, fiind invocate ca temei de drept dispozițiile art.153 alin.3 Cod procedură civilă, în care se prevede: „Termenul de judecată nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice la cererea oricăreia dintre părți. Completul de judecată investit cu judecarea cauzei hotărăște în camera de consiliu, fără citarea părților...”.

O astfel de încheiere de ședință este asimilată, în doctrină, încheierilor premergătoare, art. 282 alin.(2) Cod procedură civilă, precum și art. 299(1) Cod procedură civilă, ce se completează cu art. 282 alin.(2), prevăzând expres că „(2) Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel”, respectiv recurs, „decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecării.”

În argumentația sa din cadrul dezbaterilor, recurentul a susținut admisibilitatea promovării acestui recurs împotriva unei încheieri pronunțate pe disp.art.153 Cod procedură civilă pe considerentul caracterului „necontencios” al acestei cereri, ceea ce ar atrage incidența prevederilor generale privind procedurile necontencioase, cuprinse în cartea a III-a Cor procedură civilă - art. 336 și următoarele.

Acest punct de vedere nu poate fi însă primit de instanță, procedura necontencioasă, reglementată separat în această „carte” a Codului de procedură civilă, privind cereri de sine stătătoare adresate „instanței”, în vederea luării unor măsuri de supraveghere, ocrotire, asigurare etc., ceea ce implică nașterea unui cadru procesual distinct pentru rezolvarea de „instanță” a unui astfel de cereri, chiar dacă art. 332 Cod procedură civilă prevede și ipoteza în care aceasta ar putea avea „legătură cu o pricină în curs la o instanță”.

Ori cererea reclamantului de preschimbare a primului termen nu are „legătură” cu vreo altă cauză, ci este formulată și este depusă în chiar dosarul ce s-a formulat pentru soluționarea acțiunii sale contencioase, astfel cum este reglementat de cartea a II-a „Cod procedură civilă, și nu are un obiect distinct”, ci privesc doar urgentarea soluționării cauzei, urgentare solicitată de reclamant completului legal investit cu soluționarea acțiunii sale.

Așa fiind, stabilirea primului termen de judecată și eventuala preschimbare a lui, se constituie ca un atribut exclusiv al completului investit cu soluționarea cauzei, instanța de control judiciar putând cenzura încheierile ce nu au condus la întreruperea judecării, doar o dată cu fondul, recursul promovat de F.A.-S. a fost respins așadar ca inadmisibil.

3. Decizie destituire disciplinară din funcția de polițist, lider sindicat, întemeiată pe considerentul unei atitudini defăimătoare a acestuia la adresa persoanelor din conducerea instituției.

Admisibilitatea acțiunii în anularea deciziei prin prisma nerespectării dispozițiilor legale de constituire a comisiei de disciplină și a conținutului abaterii disciplinare

Temei de drept: H.G. nr. 1333/2007; Legea nr. 188/1999
Funcționari publici

Comisia de disciplină ce a verificat abaterile disciplinare reținute în sarcina reclamantului este lovită de nulitate, întrucât cu autoritate de lucru judecat s-a reținut că în mod nelegal din componența sa nu făcea parte și un reprezentant al sindicatului constituit legal la nivelul instanței respective.

În fond, conduita reclamantului ca lider sindical, de a-și exprima un punct de vedere într-o conversație cu un reporter al unui cotidian local, cu privire la dispozițiile cuprinse în Regulamentul de ordine interioară, ori cu privire la competența persoanelor ce făceau parte din conducerea instituției, și care punct de vedere nu a fost prezentat ca și conținut, ci a fost publicată interpretarea dată acestuia de reporterul respectiv, nu se încadrează în condițiile de angajare a răspunderii disciplinare prevăzută de ar. 77 alin. 2 din Legea nr. 188/1999, constând în destituirea din funcție.

Nici caracterul repetat al abaterilor disciplinare ale reclamantului nu a fost probat, una din abateri fiind anulată irevocabil în instanță, fiind oricum cercetate de aceeași comisie de disciplină a cărei componență era în contradicție cu prevederile H.G. nr. 1344/2007.

Decizia nr. 791/24.10.2011

Prin sentința nr. 557 din 12.04.2011 a Tribunalului Iași s-a respins excepția inadmisibilității acțiunii invocate de parata Poliția Comunitară Iași prin întâmpinare. A fost respinsă ca nefondată contestația formulată de V.A. împotriva Deciziei nr. 963/29.04.2010 emisă de Poliția Comunitară Iași.

A reținut instanța de fond că în baza raportului întocmit pe baza concluziilor majorității membrilor comisiei de disciplina s-a emis Decizia nr.963/2010 a Poliției Comunitare Iași prin care se arată că începând cu 03.05.2010 contestatorul din cauza V.A. se destituie din funcția publică de agent comunitar în conformitate cu prevederile art. 101 alin 1 lit. a coroborat cu prevederile art. 97 lit. d din Legea 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, ca urmare a sancționării disciplinare aplicate conform prevederilor art. 77 alin 3 lit. e din Legea nr.188/1999, întrucât se face vinovat de faptul că prin acțiunile întreprinse, imaginea Poliției Comunitare Iași, cât și a angajaților acesteia, a fost grav afectată de numeroasele articole denigratoare și calomnioase apărute în presa scrisă, la comanda contestatorului. Prin apariția acestor articole de presă, care aveau un conținut ce nu corespundea realității, a denigrat instituția, i-a știrbit imaginea prin defăimarea persoanelor care se află în funcții de conducere.

În primul rând, ca un aspect preliminar ce trebuie clarificat este acela al componentei comisiei de disciplină.

Pentru analizarea faptelor sesizate ca abateri disciplinare și propunerea sancțiunii disciplinare aplicabile funcționarilor publici din autoritățile sau instituțiile publice se constituie comisii de disciplină, așa cum se arată expres în art. 79 alin.1 din Legea 188/1999. Așadar, spre deosebire de situația prevăzută de Codul muncii, se constituie comisii de disciplină cu activitate permanentă, independent de existența unei cauze concrete, iar nu comisii „de caz” cu atribuții și durată limitate la analiza unei sesizări concrete.

Potrivit dispozițiilor Hotărârii nr.1344/31.10.2007 privind normele de organizare și funcționarea a comisiilor de disciplina art. 2: ”Comisiile de disciplin[sunt structuri deliberative, fără personalitate juridică, independente în exercitarea atribuțiilor ce le revin, care au competența de a analiza faptele funcționarilor publici sesizate ca abateri disciplinare și de a propune modul de soluționare, prin individualizarea sancțiunii disciplinare aplicabile sau clasarea sesizării, după caz”. În art. 3 și 4 se precizează constituirea comisiei de disciplină, precum și modalitatea de alegere a membrilor ei, precum și faptul că sunt aleși pe 3 ani: „În

cadrul fiecărei autorități și instituții publice se constituie, prin act administrativ al conducătorului autorității sau instituției publice, o comisie de disciplină. Comisia de disciplină are în componență 3 membri titulari, funcționari publici definitivi numiți în funcția publică pe perioadă nedeterminată. Doi membri sunt desemnați de conducătorul autorității sau instituției publice, iar al treilea membru este desemnat, după caz, de organizația sau organizațiile sindicale reprezentative ori de majoritatea funcționarilor publici din cadrul autorității sau instituției publice pentru care este organizată comisia de disciplină, în cazul în care sindicatul nu este reprezentativ sau funcționarii publici nu sunt organizați în sindicat. Alegerea reprezentanților funcționarilor publici se face prin vot secret. Pentru fiecare membru titular al comisiei de disciplină se desemnează, în condițiile prevăzute la alin. (1), câte un membru supleant. Membrul supleant își desfășoară activitatea în absența membrului titular corespunzător din comisia de disciplină, în cazul suspendării mandatului membrului titular corespunzător, respectiv în cazul în care mandatul acestuia a încetat înainte de termen, în condițiile prezentei hotărâri. Membrii titulari și membrii supleanți ai comisiei de disciplină se numesc pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînnoirii mandatului.”

Deși contestatorul a invocat nelegalitatea constituirii comisiei de disciplină, recuzându-l prin procesul-verbal încheiat la data de 11.03.2010 arătând că nici unul dintre membrii acesteia (constituită legal prin Decizia 491/2007 a directorului executiv) nu face parte din gruparea sindicală existentă la nivelul instituției subliniem ca potrivit actelor existente la dosar Comisia s-a constituit la data de 20.12.2007, prin decizia sus-indicată din componență ei făcând parte în mod legal un reprezentant desemnat de majoritatea funcționarilor publici, având în vedere inexistența sindicatului la data constituirii comisiei (acesta obținând reprezentativitate la nivelul instituției abia în 2009).

Prin urmare, la data efectuării cercetării disciplinare, membrii comisiei erau în interiorul mandatului de 3 ani, potrivit art.4 alin. 3 enunțat mai sus, constituirea comisiei fiind legală și realizată conform articolelor sus-indicate.

În cuprinsul procesului-verbal întocmit la data audierii, s-a mai arătat că nici unul din membrii comisiei nu este incompatibil cu funcționarul public, contestatorul din speță neaflându-se în raporturi directe ierarhice cu acesta, iar înlocuirea unui membru titular cu unul supleant, fiind un fapt legal și în deplină concordanță cu hotărârea indicată.

Prin urmare, instanța a constatat că atât constituirea comisiei de disciplină cât și întrunirea ei s-au făcut cu respectarea normelor legale.

De asemenea, și din punct de vedere procedural au fost îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege, raportat la modalitatea de cercetare disciplinară.

Aspectele particulare privind răspunderea disciplinară în cazul funcționarilor publici sunt conturate legislativ de prevederile Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale H.G. nr.1344/2007.

În cazul funcționarului public din speță, actul de sesizare a comisiei de disciplină a fost făcut de N.D., purtătorul de cuvânt al poliției comunitare. Regulile prevăzute de art. 28 din H.G. nr.1344/2007 s-au respectat în cauză, astfel sesizarea s-a formulat în scris și cuprinde toate elementele necesare și de asemenea, s-a respectat termenul, potrivit art. 29 alin.2 din H.G.1344/2007. Convocarea autorului faptei la efectuarea cercetării disciplinare s-a dispus de către Președintele comisiei de disciplină, în cadrul primei ședințe a comisiei de disciplină și s-a făcut prin citație, respectându-se, potrivit actelor anexate prevederile art. 35 alin 2 din H.G. nr.1344/2007, sub sancțiunea nulității.

S-a făcut comunicarea citației și a tuturor actelor de procedură cu semnătura de primire, conform actelor anexate.

S-a respectat termenul de 5 zile prevăzut de lege și s-a dispus și audiat funcționarul public (care, potrivit procesului verbal din 12.04.2010 a răspuns numai la două întrebări, ulterior refuzând comunicarea, invocând lipsa unui reprezentant al sindicatului din constituirea comisiei), persoana care a formulat sesizarea și martorii propuși în timpul audierii ori pe care comisia de disciplină a considerat necesar a-i audia.

Rezultatele audierilor s-au consemnat în procese-verbale distincte, care s-au semnat pe fiecare pagină de toate persoanele prezente la audieri.

Rezultatul audierilor este valorificat prin Raportul comisiei de disciplină, pe care această comisie l-a întocmit de la data finalizării audierilor. Raportul comisiei de disciplină conține, toate elementele obligatorii inclusiv propunerea privind sancțiunea disciplinară aplicabilă în speță, destituirea funcționarului public.

Ulterior s-a emis decizia contestată în cauză, decizie ce cuprinde toate elementele prevăzute de art. 50 alin 1 din hotărârea sus-indicată.

În ceea ce privește fondul cauzei, s-a reținut că agentul comunitar V.A., semnatar al adresei 4845/2007 cunoștea faptul că: orice relație referitoare la activitatea instituției cu mass-media se realizează de D.N., purtător de cuvânt al poliției comunitare, dar cu toate acestea atât din depozițiile martorilor audiați în fața comisiei de disciplină cât și din declarațiile date în fața instanței rezultă fără putință de tăgadă că între contestator și reprezentanții mass-media există un dialog, V.A., în calitatea sa de lider de sindicat exprimându-și opinia atât cu privire la o serie de acte cum ar fi regulamentul de ordine interioară sau activitatea în cadrul instituției a subcomisarului X., fapt relevant chiar de acesta prin acțiunea introductivă de instanță.

Potrivit art. 4 din H.G. nr.2295/2004 pentru aprobarea Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a Poliției Comunitare: „(1) Funcționarul public din Poliția Comunitară este obligat să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale omului, Constituția și legile țării, jurământul, angajamentul de serviciu, prevederile normelor interne și să îndeplinească dispozițiile legale ale superiorilor ierarhici privind activitatea sa profesională.”

De asemenea, potrivit art. 7 din Legea 7/2004: „(1) Funcționarii publici au obligația de a apăra în mod loial prestigiul autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, precum și de a se abține de la orice act ori fapt care poate produce prejudicii imaginii sau intereselor legale ale acesteia.

(2) Funcționarilor publici le este interzis:

a) să exprime în public aprecieri neconforme cu realitatea în legătură cu activitatea autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, cu politicile și strategiile acesteia ori cu proiectele de acte cu caracter normativ sau individual;

b) să facă aprecieri neautorizate în legătură cu litigiile aflate în curs de soluționare și în care autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea are calitatea de parte;

c) să dezvăluie informații care nu au caracter public, în alte condiții decât cele prevăzute de lege;

d) să dezvăluie informațiile la care au acces în exercitarea funcției publice, dacă această dezvăluire este de natură să atragă avantaje necuvenite ori să prejudicieze imaginea sau drepturile instituției ori ale unor funcționari publici, precum și ale persoanelor fizice sau juridice;...”

Analizând articolele de presă, raportat la depozițiile martorilor audiați în instanță precum și în fata comisiei de disciplină, rezulta că, încălcând dispozițiile legale enunțate și cele ale adresei nr.4845/2007, contestatorul a făcut aprecieri atât cu privire la normele cuprinse în regulamentul de ordine interioară al instituției, cât și cu privire la persoana care deservea conducerea Poliției Comunitare, aprecieri care au fost preluate, analizate și enunțate în două articole de presă și anume în 02.02.2010 și 13.02.2010.

Astfel, în extrasul procesului-verbal de ședință din 09.02.2010, contestatorul arată – raportat la unul din articolele apărute în presă: „...atât timp cât eu dau niște date, este pentru că vreau să reclam niște reguli”, iar în articolul de presă existent la dosar se precizează: „agentul comunitar a comentat doar informațiile obținute de reporteri”.

Același fapt îl relevă și martorul contestatorului, ziarist la cotidianul enunțat, făcând referire la deținerea unor informații despre instituție, informații pe care le deținea din alte surse dar, se arată în continuare: „îl sunăm pe liderul de sindicat, iar acesta își exprimă opinia față de cele pe care le învederam eu”.

Prin urmare, chiar dacă regulamentul de ordine interioară nu are caracter confidențial, referirile cu privire la regulile cuprinse în acesta nu puteau constitui obiect al unor dezbateri mai mult sau mai puțin publice, pe care să le inițieze sau cărora să le dea curs contestatorul

din cauză, acesta încălcând dispozițiile art. 7 din Legea nr.7/2004, și ale adresei al cărei semnatar este, aprecierile sale fiind de natură nu numai să atragă comentarii prejudiciatoarele imaginii instituției, dar fiind ele inele defăimătoare.

Contestatorul nu se poate prevala în situația dată de dispozițiile art. 7 alin 5 din Legea nr. 7/2004, întrucât el nu se afla în situația existenței unei obligații legale de a furniza informații publice, el, de altfel nelimitându-se la furnizarea unor date ci, comentându-le prin exprimarea unui punct de vedere nefavorabil fapt care a avut repercusiuni negative asupra imaginii instituției, așa cum se poate vedea și din comentariile anexate în extras.

Aceeași este situația și în ceea ce privește articolul din 02.02.2010, când contestatorul a făcut aprecieri și comentarii cu privire la persoana care se afla la conducerea instituției, comunicând date nereale cu privire la acest aspect.

De altfel, după apariția acestui articol conducerea instituției prin intermediul Consiliului i-a adus la cunoștință funcționarului public că se poate prezenta pentru a discuta nemulțumirile sale în fața conducerii instituției, dar contestatorul a înțeles să folosească altă cale pentru a-și exprima nemulțumirile, cale neconformă cu conduita necesară a unui funcționar public care are obligația de a apăra în mod loial prestigiul autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea, precum și de a se abține de la orice act ori fapt care poate produce prejudicii imaginii sau intereselor legale ale acesteia.

Curtea, verificând probatoriul cauzei, coroborat cu susținerile părților din cadrul dezbaterilor, a constatat recursul ca fiind întemeiat, pentru considerentele de mai jos:

Astfel, instanța de fond a reținut eronat atât legalitatea constituirii comisiei de disciplină, cât și a întrunirii acesteia pe parcursul derulării cercetării administrative privind faptele disciplinare comise de recurent. Prin sentința nr. 478/CA din 14.05.2010 a Tribunalului Iași, irevocabilă prin decizia Curții de Apel Iași nr. 700/CA din 29.11.2010, instanța a analizat decizia de constituire a comisiei de disciplină nr. 491/2007,- și care comisie a efectuat cercetarea disciplinară și în speță – reținând cu putere de lucru judecat nulitatea constituirii acesteia, întrucât nu s-a respectat procedura de desemnare a membrilor supleanți și nici nu s-a făcut dovada membrului care a fost desemnat de majoritatea funcționarilor publici... (sindicatul a dobândit reprezentativitate după demararea procedurii cercetării disciplinare a reclamantului).

Mai mult, deși reclamantul a fost numit președinte executiv al grupe sindicale prin decizia nr. 343/2009, iar acest sindicat prin adresa înregistrată la intimată sub nr. 2726/2009 a solicitat expres numirea unui reprezentant al său în comisia de disciplină, intimata nu a probat în cauză nici îndeplinirea cerinței legale prevăzute de art. 30 din Legea nr. 54/2003 a sindicatelor, în vigoare la acea dată pentru intervalul de timp necesar efectuării cercetării disciplinare aferente sancțiunii destituirii din funcție a reclamantului.

Dar, chiar dacă s-ar trece peste greșita excepție de nulitate a deciziei de sancționare pe motiv că a avut la bază o cercetare disciplinară, efectuată de o comisie de disciplină a cărei componentă încalcă prevederile H.G. nr. 1344/2007 art. 4 alin. 1, curtea de apel a constatat că și pe fondul cauzei s-au apreciat eronat probele, reținându-se că acestea ar fi fost de natură să justifice destituirea disciplinară din funcția publică de agent comunitar a reclamantului, pentru că ar fi furnizat neautorizat informații legate de activitatea instituției unui cotidian local, pentru aparițiile din 2 și 13 februarie 2010, fără acordul conducerii, afectând în mod negativ imaginea poliției comunitare, conform art. 1 al deciziei nr. 963/2010.

Or, în ceea ce privește articolul din 2.02.2011 al cotidianului în cauză, jurnalistul semnatar citează o pretinsă afirmație a reclamantului reprodusă între ghilimele potrivit căreia conducerea instituției ar fi exercitată de X., care numai prin simpla prezență în biroul instituției reprezintă un abuz și o faptă destul de gravă.

La dosarul cauzei nu există vreo probă privind realitatea acestor afirmații pretins reproduse de jurnalist, acesta din urmă declarând în fața instanței că avea o serie de informații care priveau instituția, iar pentru confirmarea acestora îl contacta pe liderul de sindicat, acesta exprimându-și opinia față de cele pe care le învedera el, dar că reclamantul nu i-a furnizat niciodată acte de la instituția unde a lucrat înainte de a fi destituit, de fiecare dată publicând doar părerea sa raportat la o anumită situație de fapt.

Rezultă așadar, că recurentul chiar dacă și-ar fi exprimat o opinie față de informațiile evocate de jurnalist, în calitatea sa de lider de sindicat, nu există vreo certitudine asupra caracterului denigrator al acestora la adresa conducerii instituției, interpretarea și modul de redactare al articolului aparținând în exclusivitate jurnalistului.

Art. 9 din Constituția României prevede însă dreptul sindicatelor de a contribui la apărarea drepturilor și la apărarea intereselor profesionale a membrilor lor, situație în care recurentul, în calitate de lider de grupă sindicală își putea exprima o opinie în raport cu organele de presă, din moment ce art. 1 alin. (2) din Legea nr. 54/2003 prevede expres faptul că organizațiile sindicale sunt independente față de autoritățile publice.

De asemenea, în calitatea sa de cetățean al României, reclamantul beneficiază de libertatea de exprimare reglementată prin art. 30 din Constituție, ce cuprinde: „(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor Prin viu grai ... sau prin alte mijloace de comunicare în public”. Art. 30 alin. (8) al Constituției prevede, de asemenea, că „Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului ... în condițiile legii”.

Cel de al doilea articol a fost publicat de același jurnalist, în cursul derulării cercetării disciplinare în litigiu, recurentul fiind din nou citat între ghilimele, pentru afirmația că regulamentul intern nu a fost conceput cum trebuie, în condițiile în care însăși pârâta, prin răspunsul la interogatoriu recunoștea expres că regulamentul intern este un document public fiind adus la cunoștință publică prin afișare.

Faptul că jurnalistul a postat pe internet o serie de aprecieri critice la conținutul acestui regulament, care apoi au fost comentate de cei ce au consultat site-ul respectiv, (de multe ori critic și la adresa jurnalistului), nu-i poate fi imputat însă reclamantului, cu atât mai mult cu cât în articolul său „Ghid de îndobitocire la Poliția Comunitară”, o citează pe N.D. ca fiind interlocutoarea jurnalistului.

Rezultă așadar, că și în eventualitatea în care s-ar accepta că reclamantul și-ar fi exprimat o opinie critică privitoare la activitatea conducătorilor instituției în care funcționa, în modul reprodus de jurnalist, astfel de aprecieri nu au semnificația unui secret profesional în sensul art. 77 alin. 2 lit. j) din Legea nr.188/1999 și nici nu puteau afecta prestigiul instituției, ce nu se confundă cu prestigiul persoanelor ce se află la conducerea acesteia la un moment dat.

Chiar dacă dispoziția nr. 4845/2007 interzicea salariaților furnizarea de informații referitoare la activitatea instituției către mass-media, întrucât este atributul doar al purtătorului de cuvânt, aceasta nu poate fi interpretată în sensul interzicerii exercitării dreptului de exprimare al liderilor de sindicat, cu condiția de a nu fi violat secretul profesional, în condițiile legii, privitor la activitatea desfășurată de conducătorii instituției în care este constituit sindicatul respectiv. Este de altfel de notorietate faptul că liderii confederațiilor sindicale convoacă periodic conferințe de presă televizate, în care critică punctual atât activitatea membrilor guvernului, cât și pe cea a conducătorilor instituțiilor profesionale din care fac parte angajații pe care îi reprezintă, iar împrejurarea că activitatea acestor persoane este adesea criticată, liderii de sindicat exprimând și propuneri de îmbunătățire a activității specifice, nu este nicidecum apreciată ca o ingerință ori denigrare a instituțiilor înseși din partea liderilor de sindicat în sensul art. 7 din Legea nr. 7/2004, (o atare abordare fiind specifică regimurilor totalitare).

Cât privește pretinsul caracter repetat al abaterilor săvârșite de reclamant, curtea a constatat că decizia de sancționare a reclamantului nr. 417/2009 invocată de intimată a fost în realitate anulată irevocabil prin decizia Curții de Apel Iași nr. 700/CA/29.11.2010, iar cercetarea disciplinară în cazul articolelor publicate de jurnalist în cotidianul ce face obiectul cauzei, a fost efectuată de o comisie a cărei constituire era lovită de nulitate conform aceleiași decizii nr. 700/CA/2011 a Curții de Apel Iași, ceea ce conduce și la nulitatea deciziei nr. 963/2010 în litigiu, pentru aceleași vicii procedurale rămânând așadar ca antecedent doar atenționarea și discutarea acesteia în Consiliul de conducere, evocată de pârâtă, dar care nu au fost probate în cauză și nici sancționate în condițiile legii.

4. Acțiune privind refuzul de soluționare a cererii de acces la informații publice. Cerere în demolarea unei construcții edificate de un terț, în baza autorizației de construire a cărei comunicare s-a solicitat prin acțiune. Inadmisibilitate

Competența instanței de contencios administrativ se circumscrie doar parțial acțiunii reclamantului, constând în pretinsul refuz practicat de Primarul localității, de comunicare a informației de interes public, constând în autorizația de construire emisă unui terț pe terenul pretins a do proprietatea petentei.

Cererea reclamantului vizând demolarea construcției edificare în baza autorizației de construire ce i-a fost comunicată excede instanței de contencios administrativ, reclamantul având deschisă calea dreptului comun pentru verificarea legalității actului de proprietate deținut de terț, iar în ipoteza anulării acțiunii de instanță, putea solicita organului administrativ competent, emiterea autorizației de demolare a imobilului construit pe terenul proprietatea sa.

Decizia nr. 819/3.11.2011

Prin sentința civilă nr.268/CA/10.06.2011 a Tribunalului Vaslui, s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Primăriei Vaslui și s-a respins cererea formulată de reclamanta D.E., în contradictoriu cu Primăria Municipiului Vaslui ca neîntemeiată.

A reținut instanța de fond că obiectul prezentei acțiuni, formulate în contradictoriu cu Primăria Vaslui, constă în demolarea construcțiilor pentru lipsa autorizațiilor de construcție și demolare, că, la termenul din 9 mai 2011, reclamanta arătată că a depus cerere la pârâtă prin care a solicitat demolarea acestor construcții și la următorul termen a depus cererile de care a înțeles să se folosească.

Întrucât tipurile de acțiune formulate pe Legea nr.554/2004 sunt fie de anulare acte, fie de refuz nejustificat, iar reclamanta solicită demolarea construcțiilor, motivat de lipsa autorizațiilor și de faptul că a cerut pârâtei de a opera la acest demers, s-a calificat prezenta acțiune ca fiind o cerere întemeiată pe refuz nejustificat.

S-a constatat că din conținutul cererii din 19.07.2010 rezultă că reclamanta D.E. s-a adresat Președintelui Consiliului Județean Vaslui expunând situația că imobilul vechi a fost demolat fără autorizație de demolare, că în anul 1997 P.D. a construit un imobil fără autorizație de construire, folosindu-se de autorizația tatălui său și că, în finalul acestui memoriu, reclamanta solicită să i se comunice dacă autorizația din 1981 este valabilă pentru altă construcție și efectuarea unor verificări la fața locului precum și un răspuns. Ca urmare a direcționării acestui memoriu către pârâta Primăria municipiului Vaslui, aceasta i-a comunicat reclamantei la data de 24.09.2010 o copie a certificatului de urbanism și autorizația de construire din 1997, eliberate pe numele P.D.

Instanța a apreciat că prin memoriul reclamantei din 19.07.2010 și prin acest răspuns, s-a născut un raport de natură administrativă între reclamantă și pârâta Primăria Vaslui, astfel că, în consecință, s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Primăriei.

Pe fond, s-a constatat că nu există un refuz nejustificat al pârâtei de a proceda la demolarea construcției pentru mai multe motive: pentru că reclamanta nu a solicitat pârâtei să procedeze la o astfel de operațiune și pentru că nu există acte administrative care să confere dreptul pârâtei de a proceda la demolare.

S-au avut în vedere prevederile art. 8 din Legea 50/1991, potrivit căroră: „(1) Demolarea (...) construcțiilor (...) se face numai pe baza autorizației de desființare obținute în prealabil de la autoritățile prevăzute la art. 4.

(2) Autorizația de desființare se emite în aceleași condiții ca și autorizația de construire, în conformitate cu prevederile planurilor urbanistice și ale regulamentelor aferente acestora, potrivit legii, cu excepțiile prevăzute la art. 11.”

În cauză, s-a constatat că reclamanta nu deține autorizație de demolare care se emite de primar și nu deține vreo hotărâre judecătorească prin care să se dispună demolarea

construcțiilor, ca urmare a aplicării dispozițiilor de la accesiunea construcției realizate de constructorul de rea credință (art. 494 Cod civil) .

Întrucât în cauză s-a constatat că nu există emis vreun act administrativ prin care să se dispună demolare sau vreo sentință judecătorească în acest sens, iar pârâtei nu i s-a solicitat prin cererea anterioară introducerea acțiunii efectuarea acestei operațiuni, s-a concluzionat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 1 din Legea nr.554/2004 pentru a se constata refuzul nejustificat al pârâtei, astfel că acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Curtea de apel a respins recursul reclamantei ca fiind nefondat, pentru considerentele de mai jos.

Recurenta critică sentința de fond prin prisma faptului că prima instanță a calificat eronat obiectul acțiunii sale ca fiind un refuz de soluționare a unei cereri, în sensul existenței unei cereri adresate pârâtei de comunicare a existenței unor autorizații de demolare ori construcție pe terenul unde a locuit tatăl său, deși în realitate solicitase ca instanța să verifice legalitatea acestor acte administrative și eventual să dispună anularea lor, întrucât se afla în posesia unor înscrisuri ce demonstau comiterea unui fals de numitul P.D. la data demolării vechii construcții aflate pe teren și a construirii unui nou imobil.

Este adevărat că, prin petitul acțiunii, reclamanta solicită ca instanța de contencios administrativ să dispună demolarea unor imobile pretins a fi nelegal edificate pe un teren moștenit de reclamantă, numai că o astfel de solicitare nu putea fi primită la instanța de contencios administrativ și în lipsa titularului autorizației de construire emisă în anul 1997, respectiv a numitului P.D.

Or, așa cum corect a reținut instanța de fond, pentru a se obține demolarea unui imobil, proprietatea unui terț, cel interesat ar fi trebuit, în prealabil, să sesizeze instanța civilă, pentru a verifica legalitatea titlului sub care numitul P.D. și-a construit un imobil pe terenul cu privire la care este menționat un contract de vânzare-cumpărare cu nr. 2392/1996, bucurându-se așadar de prezumția instituită de art.493 Cod civil, și doar în ipoteza anulării actelor deținute de acesta, putea solicita primarului emiterea unei autorizații de demolare a construcției respective, ca persoană vătămată prin emiterea unei autorizații de construire ilegală pe terenul pentru care ar fi dovedit existența unui drept de proprietate proprie.

Cum un astfel de demers nu a fost întreprins însă de reclamantă, în contradictoriu cu deținătorul autorizației de construire nr. 199/1997, instanța de contencios administrativ nu avea competența obligării Primarului municipiului Vaslui, a cărui competență legală este de altfel reținută de instanța de fond la alin.7 din hotărâre, dar cu toate acestea se procedează eronat la respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive invocată de Primăria Vaslui, la emiterea unei autorizații de demolare pentru o construcție cu privire la care nu a fost instituită prezumția de legalitate a emiterii autorizației de construire nr. 199/1997 în condițiile legii.

În atare condiții, corect a fost calificat obiectul acțiunii în contencios administrativ ca privind obținerea de informații cu caracter public de către reclamantă, informații de natură a-i permite acesteia să pornească eventual acțiunea de drept comun de cenzurare a titlului de proprietate folosit de numitul P.D. pentru obținerea autorizației de construire susmenționată, și în care se putea prevala și de pretinsele falsuri descoperite în documentația depusă pentru emiterea acestor acte administrative (autorizația de construire și certificatul de urbanism), doar acest aspect intrând în competența instanței specializate în raporturi de drept administrativ la data sesizării sale de către reclamantă.

5. Dreptul autorității deliberative a unităților administrativ-teritoriale de a stabili, în mod unilateral, nivelul minim al redevenței, preț sub care comisia de negociere a redevențelor nu poate negocia cu titularii spațiilor având destinația de cabinete medicale

Temei de drept: Legea nr. 219/1998

Consiliul local al unității administrativ-teritoriale, proprietară a imobilului, nu mai poate fi îngrădit, la împlinirea primilor 5 ani de contract, în exercitarea dreptului de a

proceda la recalcularea valorii minime a redevenței, funcție de prețul pieței. Stabilirea, de către instanță, a unui alt nivel minim, decât cel pe care consiliul local și l-a însușit, în considerarea concluziilor cuprinse în raportul de evaluare întocmit de o persoană autorizată, cu care consiliul local se află în raporturi contractuale, echivalează cu o depășire a limitelor atribuțiilor puterii judecătorești, având în vedere că dreptul de proprietate publică este ocrotit de Constituție, iar obligațiile ce revin administrației locale, în domeniul protecției sănătății publice, nu pot avea nici o influență asupra exercițiului dreptului de dispoziție.

Decizia nr. 747/CA/10.10.2011

Prin sentința nr. 328 din 25 februarie 2011, Tribunalul Iași, respingând excepția inadmisibilității și excepția lipsei calității procesuale pasive, a admis în parte, acțiunea formulată de reclamantii: M.L. ș.a. în contradictoriu cu Consiliul Local al Municipiului Iași, în sensul că a anulat, în parte, art. 1 și art. 2 din Hotărârea nr. 57 din 25 februarie 2010 a Consiliului Local al Municipiului Iași, în ceea ce privește stabilirea și aprobarea valorii minime a redevenței destinate concesiunii imobilelor cabinete medicale, stabilind valoarea minimă a redevenței, de la care se poate porni negocierea, la 2,1 euro/mp/lună; respingându-se cererea reclamantilor referitoare la anularea Anexei nr. 2 la Hotărârea nr. 57/25.02.2010 a Consiliului Local al Municipiului Iași.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamantii au calitatea de concesionari ai spațiilor cu destinația de cabinete medicale, dobândită în baza contractelor de concesiune încheiate cu pârâțul Consiliul Local Iași, că, prin Hotărârea nr. 57/25.02.2010, pârâțul și-a însușit raportul de evaluare a imobilelor respective, ce a fost întocmit de P.F.A. „C.O.”, aprobând pentru acestea o redevență minimă de 2,8 euro/m.p./lună, preț sub care Comisia de negociere a redevențelor nu putea negocia cu titularii cabinetelor medicale, și că normele legale aplicabile situației de fapt din prezenta cauză sunt cele prevăzute de H.G. nr. 884/2004 privind concesiunea unor spații cu destinația de cabinete medicale.

Raportându-se la dispozițiile art. 4 alin. 1 și 3 din menționata hotărâre, prima instanță a reținut că această concesiune a spațiilor se face în schimbul unei redevențe anuale, al cărui nivel minim, după primii 5 ani, se stabilește de concedent, pornind de la prețul pieții, sub care redevența nu poate fi acceptată, că, în executarea acestor dispoziții, prin H.C.L. nr. 57/2010, pârâțul a adoptat valoarea minimă a redevenței ca fiind de 33,4 euro/mp/an (2,8 euro/mp/lună) și că această măsură este una unilaterală, cu caracter individual, ce are ca efect modificarea raportului juridic existent, fapt ce-i conferă caracter de act administrativ, a cărui legalitate este supusă controlului instanței de contencios administrativ, în condițiile Legii nr. 554/2004; apreciind totodată că autoritatea publică care a adoptat respectiva hotărâre are și legitimitate procesuală și trebuie să stea în proces ca pârâtă, pentru a răspunde de conformitatea măsurii luate, în raport cu legea.

Raportându-se la dispozițiile art. 2 alin. 1 din H.G. nr. 884/2004, precum și la prevederile art. 4 alin. 3 din același act normativ, prima instanță a tras concluzia că legiuitorul a prevăzut în mod explicit că valoarea redevenței, pentru perioada ulterioară primilor cinci ani de contract, se determină prin negociere, sub condiția imperativă ca nivelul minim al redevenței, de la care se poate începe negocierea și sub care este interzisă stabilirea redevenței, să fie prețul pieții.

Reținând că, prin Hotărârea nr. 57/2010, pârâțul și-a însușit raportul de evaluare întocmit de P.F.A. „C.O.”, conform căruia valoarea minimă a redevenței datorate pentru imobil este de 2,8 euro/mp/lună, respectiv de 33,4 euro/mp/an, prima instanță, având în vedere că, în cursul procesului, s-a efectuat o expertiză judiciară, a cărei concluzie a fost aceea că redevența minimă ar trebui să aibă valoarea de 2,1 euro/mp/lună, precum și faptul că părțile și-au însușit această valoare, din moment ce nici una din ele nu a contestat-o, a constatat că valoarea minimă a redevenței este de 2,1 euro/mp/lună, în loc de 2,8 euro/mp/lună, drept pentru care, în temeiul art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, a admis acțiunea reclamantilor, sub acest aspect, anulând, în parte, art. 1 și 2 din actul atacat, în ceea ce privește aprobarea valorii minime a redevenței; și, ca efect al acestei constatări, a stabilit ca

nivelul cel mai mic al redevenței, de la care poate începe negociere, să fie de 2,1 euro/mp/lună.

În ceea ce privește critica adusă de reclamantii anexei nr. 2 la HCL nr. 57/2010, pe motiv că formularul de contract nu prevede punerea gratuită, la dispoziția concesionarilor, a spațiilor comune, prima instanță a apreciat ca aceasta este neîntemeiată, întrucât H.G nr. 884/2004 nu prevede în sarcina concedentului o asemenea obligație, întrucât art. 7 din actul normativ citat instituie în beneficiul concesionarilor utilizarea spațiilor de folosință comună sub formă de cote indivize, dar nu în mod gratuit, legiuitorul nefăcând altceva decât să reglementeze natura juridică a dreptului de folosință asupra acestor spații, fără a impune caracterul oneros sau gratuit al acestuia; considerând că a impune autorității publice locale suportarea unui prejudiciu material, în absența unui fundament legal sau contractual, nu este acceptabil.

Constatând că pârâțul are calitatea de concedent, în numele unității administrativ-teritoriale, și că imobilul în litigiu face parte din domeniul privat al Municipiului Iași, prima instanță a apreciat că nu poate constitui un motiv de nelegalitate faptul că, în actul adițional – Anexa nr. 2 la H.C.L. nr. 57/2010, apare Municipiul Iași, în calitate de concedent, în condițiile în care reclamantii nu au invocat prin plângerea prealabilă și nici chiar în cuprinsul cererii de chemare în judecată acest aspect, ci doar au prezentat-o, prin „nota de concluzii scrise”, după discuțiile purtate asupra fondului cauzei, la termenul din 21 ianuarie 2011, considerente pentru care această cerere a fost respinsă.

Împotriva acestei sentințe au introdus recurs reclamantii și pârâțul Consiliul Local al Municipiului Iași.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale aplicabile, curtea a constatat că imobilul având destinația de cabinete medicale, este proprietatea unității administrativ-teritoriale municipiul Iași, că spațiile respective au fost concesionate, prin contractele încheiate în anul 2005, titularilor cabinetelor medicale, în condițiile de reglementare în vigoare la momentul încheierii contractelor de concesiune, că, în conformitate cu clauzele contractuale convenite de părțile aflate în litigiu, după primii cinci ani de exploatare a spațiilor în cauză, concedentul a fost autorizat să procedeze la stabilirea redevenței, pornind de la prețul pieții, că, prin hotărârea a cărei anulare se solicită, prin acțiunea de față, Consiliul Local al Municipiului Iași și-a însușit rapoartele de evaluare a imobililor, întocmite de P.F.A. „C.O.”, conform prevederilor H.G. nr.884/2004, aprobând, prin art. 2 al H.C.L. nr. 57/25.02.2010, valorile minime ale redevențelor, cuprinse în anexa nr. 1, sub care Comisia de negociere a redevențelor datorate în baza contractelor de concesiune a spațiilor cu destinația de cabinete medicale nu poate negocia cu titularii cabinetelor medicale, și că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii au solicitat, pe de o parte, anularea, în parte, a Hotărârii Consiliului Local nr. 57/25.02.2010, în sensul anulării Raportului de evaluare a imobilului cu destinația de cabinete medicale, întocmit de P.F.A. „C.O.”, întrucât este netemeinic, și anularea Anexei nr. 1 la HCL 57/25.02.2010 - Act adițional la Contractul de concesiune, iar pe altă parte stabilirea valorii reale a redevenței lunare de concesionare.

În raport de aceste elemente, ce țin de situația de fapt, curtea de apel a constatat că problema de drept pe care prezenta cauză o ridică este aceea de a se aprecia în ce măsură dreptul de dispoziție al proprietarului imobilului este îngrădit, în prezent, de reglementările legale referitoare la concesionarea spațiilor aflate în domeniul public având destinația de cabinete medicale, și dacă titularii acestor cabinete pot solicita anularea actului de evaluare, întocmit de un terț, pe motiv că este „netemeinic” și de a impune concedentului condiții diferite decât cele pe care acesta le a stabilit, prin acceptarea respectivului raport.

Din această perspectivă, curtea a constatat că în mod justificat prima instanța a reținut că autoritatea deliberativă a unității administrativ-teritoriale, căreia art. 36 alin. 2 lit. c) din Legea nr. 215/2001 îi conferă atribuții privind administrarea domeniului public și privat al municipiului, hotărând vânzarea, concesionarea sau închirierea bunurilor proprietate publică, nu mai este îngrădită, la data emiterii actului administrativ contestat, de nici o normă legală, în ceea ce privește durata și condițiile în care poate concesiona spațiile în care funcționează

cabinete medicale; în condițiile în care, chiar în momentul încheierii contractului de concesiune, părțile au convenit, prin art. 4.2 din contract, asupra dreptului concedentului de a stabili, după 5 ani, nivelul minim al redevenței, pornind de la prețul pieții, sub care redevența nu poate fi acceptată.

Ca atare, chiar dacă imobilul în care sunt situate cabinetele medicale, ai căror titulari sunt reclamânții, este format din cabinetul medical propriu-zis și din spații de folosință comună, enumerate în art. 2.1 din contract și determinate ca suprafață, nimic nu împiedică pe concedent, la această dată, să pretindă o redevență și pentru spațiile de folosință comună, prin stabilirea unei cote indivize din acestea; orice altă soluție putând fi interpretată ca o îngrădire a dreptului de proprietate, punct de vedere pe care instanța nu-l poate accepta.

În atare condiții, curtea a apreciat că solicitarea reclamanților de a se anula Raportul de evaluare a imobilului cu destinația de cabinete medicale, întocmit de PFA. „C.O.” este lipsită de o bază legală întrucât, chiar dacă acesta, prin faptul însușirii lui de către Consiliul Local al Municipiului Iași, prin Hotărârea nr. 57 din 25.02.2010, a devenit parte a actului administrativ contestat, el rămâne actul unui terț, în raport cu părțile din contractul de concesiune, și nu poate face obiectul controlului exercitat de instanțele de contencios administrativ, pe motive de netemeinicie.

Cum raportul criticat are doar menirea de a oferi beneficiarului acestuia o imagine a prețurilor practicate pe piața imobiliară, piață aflată într-o permanentă schimbare, reflectând un punct de vedere personal al redactorului, el nu poate fi calificat ca fiind nelegal, pentru a putea face obiectul acțiunii în anulare, întemeiată pe dispozițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004, și cu atât mai mult nu poate fi criticat pentru faptul că la stabilirea valorii de piață a bunului au fost avute în vedere atât suprafețele alocate fiecărui cabinet medical în parte, cât și spațiile de folosință comună, din moment ce o atare partajare se face prin chiar contractul de concesiune, încheiat în urmă cu 5 ani; fiind dreptul suveran al proprietarului de a decide ce spații înțelege să concesioneze și la ce preț, funcție de propriile interese și de politicile economice și sociale pe care autoritatea locală înțelege să le promoveze, la un moment dat.

Curtea nu avea expertiza necesară pentru a stabili dacă prețul de 2,8 euro/mp/lună este netemeinic, în raport cu prețul de 2,1 euro/mp/lună, astfel cum a fost el stabilit de expertul C.V., dar a constatat că diferența dintre cele două valori nu este semnificativ de mare, într-un domeniu cum este cel al pieții imobiliare, și că problema transunerii în practică a principiilor ce decurg din dispozițiile art. 34 din Constituția României, a art. 3 din Legea nr. 95/2006, sau din dreptul medicului de a-și exercita profesia în mod liber, excede competențelor sale, nefiind atributul instanțelor să cenzureze politicile, programele și strategiile pe care administrația locală le promovează în domeniul protecției sănătății publice; și implicit a consecințelor ce ar decurge din faptul majorării redevenței pentru persoanele ce asigură servicii de protecție a sănătății pentru populație.

Chiar dacă dispozițiile O.U.G. nr. 110/2005 și ale O.U.G. nr. 68/2008 nu au o incidență directă în prezenta cauză, curtea de apel a considerat că nu poate trece peste faptul că, prin mai multe decizii, Curtea Constituțională a recunoscut, în mod explicit, dreptul unităților administrativ-teritoriale de a dispune liber de bunurile aflate în patrimoniul lor, drept ce nu poate fi înfrânt nici prin acte emise de autoritățile publice centrale sau chiar prin legi speciale, considerând că astfel s-ar aduce atingere prevederilor art. 136 alin. 2 din Constituție, care consacră principiul constituțional potrivit căruia proprietate publică este garantată și ocrotită prin lege.

Constatănd că beneficiul redevenței de 1 euro/mp/an, acceptat de concedent pentru primii 5 ani de contract, a încetat, și că însuși concesionarul a fost de acord ca, după împlinirea acestui termen, nivelul minim al redevenței să fie stabilit de concedent, pornind de la prețul pieții, curtea a apreciat că măsura adoptată prin H.C.L. nr. 57/2010 are o bază legală și convențională, că operațiunea de reevaluare a redevenței este legală, că prețul stabilit prin raportul de evaluare întocmit de un terț, confirmat, în parte, prin raportul de expertiză tehnică, întocmit în prezența cauză, nu poate fi considerat ca fiind speculativ, cum au susținut reclamanții-recurenții, și că concedentul se bucură de toate drepturile ce-i sunt conferite de art. 480 Cod civil, dreptul său de dispoziție, asupra bunurilor ce fac parte din domeniul unității

administrativ-teritoriale, fiindu-i garantat de Constituție.

Din moment ce Curtea Constituțională a statuat că dreptul de proprietate și de dispoziție al autorităților administrației publice locale nu poate fi îngădit și ținând cont de faptul că forța juridică de care se bucură deciziile emise de unica autoritate de jurisdicție constituțională din România nu se rezumă doar la dispozitivul acestora, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale extinzându-se și asupra considerentelor pe care aceste decizii se sprijină, astfel precum s-a statuat prin decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, curtea a apreciat că soluția de respingere a cererii reclamanților de anulare a anexei nr. 2 la Hotărârea nr. 57/2010 privitoare la actul adițional la contractul de concesiune, contract pe care recurenții l-au încheiat cu Consiliul Local Iași, este nu doar netemeinică, dar și lipsită de o bază legală și convențională, considerente pentru care această parte a sentinței atacate a fost menținută; neputându-se accepta intervenția nici unei persoane (fizice sau juridice) sau autorități în exercițiul normal al dreptului de dispoziție, recunoscut proprietarului bunului, indiferent ce destinație ar avea bunul.

Curtea a constatat însă că acea concluzie pe care prima instanță a tras-o, din faptul că părțile nu au contestat valoarea stabilită prin raportul de expertiză judiciară, este eronată, neformularea de obiecțiuni sau neexprimarea unui punct de vedere cu privire la concluziile formulate de expert neputând fi asimilate unei acceptări tacite sau a unei însușiri fără rezerve a respectivului punct de vedere, într-un raport juridic litigios, și cu atât mai puțin în materia exercițiului dreptului de proprietate asupra bunurilor aflate în patrimoniul Municipiului Iași.

În lipsa unei tranzacții sau a unui act de autoritate, prin care pârâtul să-și fi însușit valoarea redevenței, astfel cum a fost ea stabilită de expertul tehnic, în procedura judiciară, în condițiile în care Consiliul Local are încheiat un contract de prestări de servicii cu PFA „C.O.”, prima instanță nu era în drept să se substituie autorității publice locale și să stabilească ea însăși prețul redevenței, în locul și peste voința proprietarului, parte căruia concesionarii i-au recunoscut, în mod expres, prin art. 4.2. din contract, dreptul de a stabilă nivelul minim al redevenței, măsură ce se răsfrânge în mod direct și integral și asupra prevederilor art. 2.1, referitoare la obiectul contractului de concesiune, care vizează exploatarea spațiului în care funcționează fiecare cabinet medical în parte, dar și a spațiilor de folosință comună, din care fiecare concesionar are o cotă indiviză, clar determinată.

Drept urmare, constatând că nu există motive de nelegalitate a art. 1 și 2 din actul administrativ contestat, concedentul fiind autorizat de concesionari să procedeze la recalcularea redevenței funcție de nivelul pieții, și că prima instanță a depășit limitele atribuțiilor puterii judecătorești, atunci când, substituindu-se în drepturile proprietarului bunului, a stabilit ea însăși valoarea minimă a redevenței, de la care se poate porni negocierea, curtea, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, a admis recursul pârâtului, în sensul că a modificat în parte, hotărârea atacată, urmând ca, pe fond, acțiunea reclamanților să fie respinsă, în totalitatea ei; pentru aceleași considerente fiind respins recursul promovat de reclamanți, ca nefondat.

6. Condițiile în care se poate solicita desființarea sau modificarea unui act administrativ fiscal (decizie de impunere) de către emitentul actului

Temei de drept: O.G. nr. 92/2003

Desființarea sau modificarea unui act administrativ fiscal (decizie de impunere) se poate obține de către organul fiscal care a emis respectivul act de autoritate, numai pe calea prevăzută de art. 90 din Codul de procedură fiscală, fără a avea deschisă calea prevăzută de art. 1 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, dat fiind caracterul special și derogatoriu al normelor ce guvernează raporturile juridice fiscale.

Decizia nr. 877/CA/14.11.2011

Prin sentința nr.185/CA/din 26 aprilie 2011, Tribunalul Vaslui, respingând excepția necompetenței sale materiale și teritoriale, excepția lipsei calității procesuale active a

reclamantului, excepția lipsei obiectului cererii, excepția lipsei de interes a reclamantului și excepția inadmisibilității acțiunii a admis acțiunea formulată de reclamantul Serviciul Finanțelor Publice Locale Vaslui, în contradictoriu cu pârâta SC „R.” SRL - Sucursala Iași, în sensul că a anulat decizia de impunere nr.9281 din 25 iunie 2009, emisă de reclamant, și a obligat pe acesta din urma să plătească o diferență de onorariu de expert, în sumă de 3000 lei.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanța a reținut că reclamantul a chemat în judecată pe pârât pentru a se dispune anularea actului administrativ-fiscal emis de Serviciul Finanțelor Publice Locale Vaslui, respectiv a Deciziei de impunere nr.9281 din 25.06.2009, privind stabilirea impozitului pe clădirile aparținând pârâtei, pe motiv că documentul ce a stat la baza emiterii deciziei menționate, respectiv Raportul de evaluare, datat 31 decembrie 2008, nu este conform cu realitatea și implicit nelegal.

S-a mai reținut că evaluarea imobilizărilor corporale a fost solicitată de către pârâtă, în vederea determinării valorii juste a acestora, că raportul de evaluare din 31 decembrie 2008 a fost întocmit de către SC „E.” SRL, și că el a stat la baza emiterii deciziei nr.9281 din 25.06.2009 privind stabilirea impozitului pe clădiri, datorat de persoanele juridice în baza Legii nr.571/2003.

Raportându-se la constatările și concluziile cuprinse în raportul de expertiză judiciară tehnică în construcții, întocmit de expertul M.M. și de experții asistenți G.V. și F.G., prima instanță a apreciat că valoarea justă a terenurilor și a clădirilor este întemeiată, în general, pe datele de evidență de piață, că metoda folosită de expertul G.V. reprezintă o evaluare justă, motivat de faptul că ea s-a bazat pe informații de piață – chirii pentru spațiile comerciale situate în zona centrală a Municipiului Vaslui, în detrimentul vânzării-cumpărării, și că grila cu prețurile de evaluare a imobilelor unui județ este inclusă în Codul fiscal, act normativ în baza căruia se calculează taxa fiscală, drept pentru care, concluzionând că evaluarea care a stat la baza deciziei contestate nu este reală, prima instanță a admis acțiunea reclamantului și a anulat actul administrativ menționat.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale aplicabile, curtea de apel a constatat că cererea formulată de reclamantul Municipiul Vaslui - Serviciul finanțelor Publice Locale vizează anularea unui act administrativ-fiscal, act pe care acest serviciu public l-a emis la data de 25 iunie 2009, în temeiul dispozițiilor Legii nr.571/2003 privitoare la stabilirea impozitului pe clădiri, invocându-se faptul că la baza emiterii actului administrativ fiscal a stat un act pe care îl consideră ca fiind neconform cu realitatea și prin urmare nelegal, respectiv Raportul de evaluare f.n. din 31.12.2008.

Curtea a apreciat la rândul său că Decizia de impunere nr.9281/25.06.2009, a cărei anulare s-a cerut, este într-adevăr un act administrativ fiscal, în sensul dat acestui termen de art.41 din OG nr.92/2003, întrucât el a fost emis de reclamant în aplicarea legislației privind stabilirea și modificarea drepturilor și obligațiilor fiscale, prevăzute de Legea nr.571/2003, în partea referitoare la „Impozitul pe clădiri”.

Raportul născut din faptul emiterii deciziei de impunere nr.9281/25.06.2009 este, prin urmare, un raport juridic fiscal, guvernat de dispozițiile O.G. nr.92/2003 și respectiv de dispozițiile art. 248 și următoarele din Codul fiscal, precum și de Normele metodologice de aplicare a acestui din urmă act normativ, ce au fost aprobate prin H.G. nr.44/2004.

Curtea a constatat de asemenea că Legea nr. 571/2003 instituie pentru contribuabilii persoane juridice obligația de a calcula impozitul pe clădiri datorat anual și de a depune declarația fiscală, model, până la data de 31 ianuarie a fiecărui an fiscal, la compartimentul de specialitate al autorității administrației publice locale în a cărei rază teritorială se află clădirea.

Curtea a apreciat că faptul depunerii, din proprie inițiativă, a declarației, de către contribuabil, precum și estimarea de către acesta a impozitului pe clădiri datorat bugetului local, nu conferă documentului ce stă la baza întocmirii declarației, respectiv raportului de evaluare întocmit la solicitarea contribuabilului, o opozabilitate absolută în raport cu organul fiscal, având în vedere că, prin art.90 din O.G. nr.92/2003, care constituie procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor și contribuțiilor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, conform dispozițiilor art.2 alin.2 din Codul de procedură fiscală, se

recunoaște organelor fiscale dreptul de a verifica, în cadrul termenului general de prescripție prevăzut de art.91 din menționatul Cod, cuantumul obligațiilor fiscale stabilit de contribuabil și de a desființa sau modifica, din proprie inițiativă sau la solicitarea contribuabilului decizia de impunere emisă inițial, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

Întrucât Codul de procedură fiscală este singurul act normativ care reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal, deci și a raportului născut din obligația de plată a impozitului de clădiri ce revine pârâtei-recurente, Curtea a apreciat că și în cazul în care raportul de reevaluare, întocmit de SC „E.” SRL, pentru determinarea valorii juste în vederea raportării financiare pentru construcții și terenuri aferente, la data de 31.12.2008, ar fi fost apreciat de organul fiscal ca fiind neconform cu realitatea și prin urmare nelegal, reclamantul nu putea alege o altă cale, pentru intrarea în legalitate, decât cea prevăzută de norma de procedură ce guvernează raportul juridic fiscal, respectiv de O.G. nr.92/2003.

Ca atare, Curtea a apreciat că, din perspectiva principiilor ce decurg din dispozițiile art. 2 alin.2 și 3 din OG nr.92/2003, coroborate cu principiul consacrat de art.28 alin. 1 din Legea nr.554/2004, organului fiscal nu-i era deschisă nici una din căile prevăzute de Codul de procedură civilă sau de Legea nr.554/2004, pentru a obține anularea actului (decizie de impunere) ce a emis și implicit a raportului întocmit de o persoană autorizată, dar care nu lucrează în regim de putere publică; singura cale pe care putea și era obligat să o urmeze fiind cea consacrată de art.90 din Codul de procedură fiscală, respectiv calea efectuării din oficiu, a propriilor constatări cu privire la valoarea imobilelor deținute de pârâtă – și de a emite pe baza acestora o nouă decizie de impunere, prin care să se pună de acord valoarea declarată, de către contribuabil cu valoarea reală a imobilelor, aplicându-se regulile impuse de Legea nr.571/2003 și de Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal, fără a ține seama de un document ce viza „determinarea valorii juste în vederea raportării financiare pentru construcții și terenuri aferente”, termen (valoare justă) ce nu se regăsește în nici unul din actele normative ce reglementează materia impozitului pe clădiri.

Ca atare, Curtea, constatând că în mod nepermis prima instanță nu a sesizat că investirea ei s-a făcut cu neobservarea dispozițiilor Codului de procedură fiscală, norme ce guvernează orice litigiu născut din faptul emiterii unei decizii de impunere pentru stabilirea impozitului pe clădiri, ce exclud posibilitatea urmării procedurilor consacrate de Codul de procedură civilă sau de Legea contenciosului administrativ, pentru a obține desființarea sau modificarea unui act administrativ-fiscal, dat fiind natura specială și derogatorie a procedurilor aplicabile raporturilor ce cad sub incidența Codului de procedură fiscală, în temeiul art.312 Cod procedură civilă, a admis recursul promovat de pârâtă, în sensul că a modificat în parte sentința atacată și a respins acțiunea în anulare a deciziei de impunere fiscală nr.9281 din 25.06.2009, formulată de însuși emitentul actului administrativ fiscal, ca fiind inadmisibilă.

7. Condițiile în care se poate constata perimarea unei cereri de chemare în judecată, al cărui curs a fost întrerupt, ca urmare a suspendării judecății pe temeiul dispozițiilor art. 244 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă

Temei de drept: art. 244 alin. 1 pct. 2 C.pr.civ.

Odată constatat faptul că judecata acțiunii având ca obiect angajarea răspunderii directorilor unei societăți comerciale cu capital integral de stat, depinde de soluția ce urmează a se adopta în cauza penală începută împotriva persoanei căreia i-a fost încredințată conducerea și administrarea respectivei societăți, instanța nu mai poate reveni asupra hotărârii de suspendare a judecății, chiar dacă cercetările penale durează de mai mult timp.

Suspendarea judecății, pe temeiul art.244 alin.1 pct.2 C.pr.civ., are ca efect, printre altele, și suspendarea cursului perimării.

Modificarea componenței completului de judecată nu îndreptățește pe judecătorul care a verificat dacă mai subzistă motivul suspendării să facă aprecieri critice cu privire la temeinicia și legalitatea hotărârii de suspendare a judecății și cu privire la activitatea organelor de urmărire penală, atâta timp cât hotărârea de suspendare a rămas irevocabilă prin nerecurare și cât timp orice hotărâre se dă în numele autorității judecătorești și nu în numele personal al judecătorului fondului.

Decizia nr. 1035/CA/24.11.2011

Prin sentința nr.479 din 25 martie 2011, Tribunalul Iași a admis excepția perimării cererii de chemare în judecată, invocată din oficiu de către instanță, constatând, în baza art.248 raportat la art.252 Cod procedură civilă, perimată cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Regia Autonomă de Transport Public Iași, în contradictoria cu pârâțul G.M..

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamanta R.A.T.P. Iași, în calitate de succesoare a SC „Autobuzul” SA, a solicitat obligarea pârâțului G.M. la plata sumei de 3.209.567 lei, reprezentând pierderi în activitatea de exploatare, produse în perioada 1 ianuarie - 31 decembrie 2003, și că, la termenul din 5 octombrie 2007, judecata cauzei a fost suspendată, în mod nejustificat, în baza art.244 alin.1 pct.2 Cod procedură civilă, întrucât nu s-a făcut dovada că s-ar fi început urmărirea penală împotriva pârâțului, în condițiile în care, prin rezoluția dată în dosarul nr.513/II/2/2006, la data de 2.10.2006, s-a infirmat propunerea de neîncepere a urmăririi penale, recomandându-se declanșarea începerii urmăririi penale, fără ca, până la data de 25.03.2011, să se facă dovada că împotriva pârâțului a fost începută urmărirea penală.

Constatând că judecata cauzei a fost suspendată la solicitarea reclamantei, în baza art.244 alin. 1 pct.2 Cod procedură civilă, fără ca în cauză să fi fost îndeplinite condițiile cumulative cerute de norma legală evocată, având în vedere că judecata cauzei dănuie de peste 3 an și că nici până la data de 25 martie 2011 nu s-a făcut dovada începerii urmăririi penale față de pârât și apreciind asupra lipsei oricărei diligențe a reclamantei în continuarea judecății cauzei, prima instanță, ținând cont de faptul că chestiunea perimării judecății a mai fost analizată și la data de 16.01.2009, a considerat că sunt îndeplinite în cauză, condițiile impuse de art. 248 Cod procedură civilă.

În acest sens, prima instanță a apreciat că reclamantei îi revine culpa exclusivă în suspendarea judecății, întrucât, fără să fie îndeplinite condițiile legale, a solicitat suspendarea judecății, suspendare ce durează de 3 ani și 5 luni, și fără ca reclamanta să insiste în continuarea judecății, dată fiind lipsa diligenței organelor de cercetare penală în finalizarea dosarului penal nr. 1881/P/2004 (ținând cont de informațiile oferite prin adresa emisă la data de 2.03.2011), drept pentru care, constatând îndeplinite condițiile perimării, a admis excepția și a constatat, pe această bază, perimată cererea de chemare în judecată, formulată de R.A.T.P. Iași.

Împotriva acestei sentințe a introdus recurs reclamanta R.A.T.P. Iași, relevând că, deși instanța a repus cauza pe rol, de două ori, invocând din oficiu excepția perimării, la termenul din 25 martie 2011, în pofida existenței unei situații de fapt identice, a considerat perimată cererea sa, ignorându-se faptul că, potrivit dispozițiilor art. 244 alin. 2 Cod procedură civilă, suspendarea dănuie până când hotărârea pronunțată în pricina care a motivat suspendarea a devenit irevocabilă, prevedere ce se coroborează cu dispozițiile art. 250 alin. 1 din același cod, fapt pentru care se cere să se constate că, în lipsa unei hotărâri penale definitive în dosarul nr. 1881/P/2004, și a trecerii unui an de la acel moment, nu există temei pentru a se constata perimarea cererii ce face obiectul dosarului nr. 2515/99/2004, solicitându-se admiterea cererii de recurs și menținerea măsurii suspendării judecății.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea a constatat că, deși acțiunea promovată de reclamanta-recurentă este întemeiată pe dispozițiile legale referitoare la „Răspunderea directorilor”, instituite prin Legea nr. 31/1990 și că raportul juridic litigios își are izvorul în contractul de

performanță încheiat de SC „Autobuzul” SA Iași cu G.M., în calitate de director general, persoană căreia i s-a încredințat conducerea și administrarea activității societății comerciale menționate, în mod greșit, în cuprinsul sentinței recurate, prima instanță a calificat cauza ca fiind „de contencios administrativ”, în condițiile în care, potrivit prevederilor Codului comercial, acțiunea vizând angajarea răspunderii directorilor unei societăți comerciale aparține exclusiv jurisdicției comerciale.

Trecând însă peste aceste aspect de ordin procedural, Curtea a constatat că, deși inițiativa cererii de suspendare a judecării a aparținut reclamantei R.A.T.P. Iași, cerere cu care pârâtul, prin reprezentantul sau ales, a fost de acord, astfel cum rezultă din încheierea din data de 5 octombrie 2007, dispoziția de suspendare a cursului judecării aparține în exclusivitate, Tribunalului Iași, care și-a întemeiat măsura adoptată pe dispozițiile art.244 alin.1 pct. 2 Cod procedură civilă, luând în considerare faptul că pe rolul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași se afla dosarul nr. 513/II/2/2006, în cadrul căruia, prin rezoluția din 2 octombrie 2006, s-a dispus infirmarea soluției de neîncepere a urmăririi penale privind pe numitul G.M., în calitatea sa de administrator al SC „Autobuzul” SA Iași, precum și restituirea dosarului la Serviciul de Investigare a Fraudelor din cadrul I.P.J. Iași, în vederea efectuării actelor de cercetare penală care se impun, în sensul începerii urmăririi penale față de persoanele implicate.

Având în vedere că măsurile prevăzute prin rezoluția menționată aveau caracter obligatoriu pentru organul de cercetare penală, și nu un caracter de recomandare, astfel cum a susținut Tribunalul Iași, și că, prin rezoluția din 16 mai 2007, dată în dosarul nr. 1881/P/2004, de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, s-a confirmat începerea urmăririi penale față de un număr de 5 persoane, printre care se numără și G.M., pentru săvârșirea faptelor prevăzute de art.248 Cod penal și de art.272 din Legea nr. 31/1990, Curtea a constatat că, la data de 5 octombrie 2007, când instanța a dispus suspendarea judecării cauzei, era îndeplinită condiția prevăzută de art. 244 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă; chiar dacă nu s-a asigurat depunerea la dosar a actului doveditor, de către părți sau la intervenția instanței, în considerarea obligațiilor ce îi reveneau, potrivit art. 129 C.pr.civ.

Omișiunea de a se cere prezentarea dovezii, din care să rezulte faptul confirmării începerii urmăririi penale față de G.M., nu justifică însă aprecierea pe care instanța de fond o face cu privire la caracterul „nejustificat” al măsurii adoptate prin încheierea pronunțată la data de 5 octombrie 2007, întrucât, pe de o parte, suspendarea judecării în cazul când se ivesc indiciile unei infracțiuni, a cărei constatare ar putea avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea, este rezultatul aprecierii suverane a instanței, neinteresând cine și în ce condiții a rezolvat această chestiune pe parcursul derulării procedurii contencioase, iar pe de altă parte pentru că, raportat la principiul consacrat de art. 258 alin. 3 din Codul de procedură civilă, instanța și implicit completul căruia i s-a repartizat spre soluționare judecata cauzei de față nu mai pot reveni asupra acestei aprecieri și nici asupra măsurii luate, indiferent de opiniile celor care s-au succedat de-a lungul timpului, la conducerea aceluși complet, având în vedere că aceștia acționează ca părți ale uneia și aceleiași instituții publice și nu în nume personal, Curtea găsind total nepotrivite și referirile ce se fac cu privire la lipsa de diligență a organelor de cercetare penală, aprecieri care exced nu doar limitelor investirii, dar până și atribuțiilor puterii judecătorești.

Ca atare, Curtea a apreciat că, din moment ce Tribunalul Iași a considerat că urmărirea penală începută împotriva pârâtului-administrator G.M. ar putea avea o înrâurire hotărâtoare asupra acțiunii în răspundere de față, nimeni și sub nici un motiv nu mai poate pune sub semnul îndoielii legalitatea măsurii și mai ales să anuleze efectele pe care respectiva hotărâre le produce, ce decurg din faptul rămânerii ei irevocabilă, prin nerecurare.

Or, unul din efectele hotărârii de suspendare a cursului judecării, pe temeiul dispozițiilor art.244 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă, este și acela prevăzut de aliniatul 2 al aceluiași articol, care stabilește că suspendarea, pe acest motiv, „va dăinui până când hotărârea pronunțată în pricina care a motivat suspendarea a devenit irevocabilă”.

Raportat la voința expresă și în mod imperativ exprimată de legiuitor, prin aliniatul 2 al art. 244 din Codul de procedură civilă, curtea a considerat că instanței de fond nu-i era permis să rețină vreo culpă în sarcina nici uneia din părțile aflate în litigiu, și cu atât mai mult în sarcina organelor de cercetare penală, chiar dacă de la momentul emiterii rezoluției din data de 16 mai 2007, în dosarul nr.1881/P/2004, au trecut mai bine de 4 ani, din moment ce la art.250 alin.1 din Codul de procedură civilă se stabilește, în mod explicit, că: „Cursul perimării este suspendat cât timp dănuiește suspendarea judecării, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute de art. 244”.

Curtea a considerat că prima instanță nu putea reține nici lipsa de stăruință a părților în judecata cauzei penale, atâta timp cât o atare judecată nu este în curs, în fața instanței judecătorești competente, și cât timp aici o normă legală nu pune la dispoziția denunțatorului sau a autorului plângerii penale instrumentele juridice necesare care să permită modelarea conduitei organelor de urmărire penală, în funcție de comandamentele sau interesele celor menționați, tot așa cum aici instanței nu îi este permis să intervină în activitatea organelor de urmărire penală, în sensul relevat în considerentele hotărârii recurate, respectiv acela al accelerării cercetărilor și a finalizării acestora într-un termen dat.

Ca atare, constatând că prima instanță, în mod nejustificat, nu a luat în considerare efectele ce decurg din puterea legii, din faptul suspendării judecării pe temeiul dispozițiilor art.244 alin. 1 pct.2 din Codul de procedură civilă, și că, fără nici un suport legal, a culpabilizat pe reclamantă pentru nefinalizarea urmăririi penale, începută împotriva pârâtului G.M., Curtea, constatând că s-a făcut o greșită aplicare a prevederilor art.248 din Codul de procedură civilă, a admis recursul promovat de reclamantă, în sensul modificării, în tot, a hotărârii atacate.

Pe cale de consecință, constatând că nu se poate reveni asupra măsurii dispusă prin încheierea din 5 octombrie 2007 și că suspendarea judecării acțiunii în răspunderea administratorului trebuie să dănuie până se va adopta o soluție irevocabilă în acțiunea penală inițiată împotriva acestuia, Curtea, în temeiul art.312 C.pr.civ., a menținut măsura suspendării judecării, până la data la care se va adopta o soluție irevocabilă cu privire la faptele penale reținute în sarcina pârâtului G.M.

8. Tutelă administrativă. Condițiile în care prefectul poate ataca actele emise de autoritățile administrației publice locale și limitele în care se poate angaja răspunderea patrimonială a acestuia pentru consecințele negative ce decurg din faptul suspendării de drept a actului atacat

Temei de drept: Legea nr. 554/2004, Legea nr. 340/2004.

Exercitarea de către prefect a dreptului constituțional de a sesiza instanța de contencios administrativ competentă, în vederea verificării legalității actelor administrative emise de autoritățile administrației publice locale, nu este limitată de vreo condiționalitate prestabilită, singura condiție instituită de legiuitor fiind aceea ca titularul dreptului de sesizare să „considere” actul atacat ca fiind nelegal.

Raportul juridic ce se naște din faptul exercitării de către prefect a dreptului său de tutelă administrativă privește doar pe autoritatea emitentă a actului considerat nelegal și pe prefect.

Terților ce se considera vătămați în drepturile sau interesele lor legal recunoscute, trebuie să li se asigure dreptul de a interveni în litigiul născut din exercitarea dreptului de tutelă administrativă, fără ca acest fapt să conducă la schimbarea naturii acțiunii principale, a sferei participanților la raportul juridic dedus judecării sau la recunoașterea existenței unui raport direct între autoritatea care exercită dreptul de tutelă administrativă și orice alte persoane, în afara autorității emitente a actului administrativ considerat nelegal, a cărui anulare se solicită prin acțiune, în condițiile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 554/2004.

Prin sentința nr.1124 din 21 iunie 2011, Tribunalul Iași a admis în parte cererea de intervenție în interes propriu formulată de O.C.-D., în contradictoriu cu reclamantul Prefectul Județului Iași și cu pârâțul Primarul Municipiului Iași, respingând, ca nefondată, acțiunea formulată de Prefectul Județului Iași, în contradictoriu cu pârâțul Primarul Municipiului Iași, având ca obiect anularea dispoziției nr.1692 din 22.06.2010, emisă de pârât, precum și cererea intervenientei O.C.-D. de obligare a reclamantului Prefectul Județului Iași la plata sumei de 70.000 lei cu titlu de daune morale, reclamantul fiind obligat să plătească intervenientei suma de 1.510 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamantul Prefectul Județului Iași a solicitat anularea ca nelegală a dispoziției nr.1692 din 22.06.2010, emisă de pârâțul Primarul Municipiului Iași și că la termenul din 8 martie 2011, O.C.-D. a formulat o cerere de intervenție în interes propriu, prin care se solicită respingerea acțiunii promovată de către reclamant, precum și obligarea acestuia la plata sumei de 70.000 lei cu titlu de daune morale, plus cheltuielile de judecată efectuate în cauză.

Prima instanță a mai reținut că prin dispoziția nr.1692 din 22 iunie 2010, Primarul Municipiului Iași a dispus ca, începând cu data de 1 iulie 2010, să se prelungească exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacante de Secretar al Municipiului Iași de către O.C.-D., pe o perioadă de 6 luni, în temeiul prevederilor art.92 alin. 1 și 3 din Legea nr.188/1999 și a dispozițiilor art. IV alin. 1 din O.U.G. nr.90/2009.

Constatând că secretarul municipiului este funcționar public de conducere, potrivit art.116 din Legea nr.215/2001, și raportându-se la prevederile art.92 din Legea nr.188/1999, prima instanță a reținut aplicabilitatea în cauză a normelor legale evocate ca temei al deciziei emise la data de 22 iunie 2010, considerând că, din interpretarea coroborată a celor două texte de lege, rezultă că în momentul emiterii actului administrativ contestat, termenul de 3 luni a fost prelungit de legiuitor la 6 luni într-un an calendaristic, și că și cea de a doua condiție necesară și suficientă pentru adoptarea acestei măsuri a fost îndeplinită, prin emiterea de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici a legalului aviz.

Tribunalul a considerat că, prin noua reglementare, legiuitorul a înțeles să deroge, temporar, de la imperativul întrunirii celor trei condiții prestabilite, stabilind ca suficientă îndeplinirea doar a două dintre acestea, până la data de 31 decembrie 2010, respectiv termenul limită și avizul Agenției, apreciind că, dacă legiuitorul ar fi vrut să deroge de la prevederile art.92 din Legea nr.188/1999, în ceea ce privește termenul și nu în ceea ce privește celelalte condiții (aviz și concurs), acesta ar fi precizat în mod expres, așa cum a procedat și în ceea ce privește avizul, în susținerea acestei interpretări fiind invocate prevederile art.22 din O.U.G. nr.34/2009.

În raport de cele reținute, prima instanță a constatat că, la data emiterii deciziei contestate, pârâțul a respectat prevederile legale în vigoare, acesta aflându-se în imposibilitate legală de a organiza un concurs, apreciind că scopul urmărit de legiuitor prin emiterea O.U.G. nr. 34/2009 a fost acela de a evita un blocaj în activitatea administrației publice, fapt pentru care organizarea concursului, pe perioada indicată, nu mai era necesară, considerente pentru care acțiunea în anulare promovată de reclamant, a f o s t respinsă.

În ceea ce privește cererea de acordare de daune morale, formulată de intervenientă, prima instanță, având în vedere că demersul judiciar al reclamantului se înscrie în limitele controlului de tutelă, pe care prefectul îl exercită în baza legii, și constatând că intervenienta nu a făcut dovada daunelor morale suferite, a apreciat că simpla suspendare a contractului de muncă nu este suficientă pentru a justifica acordarea acestora, drept pentru care și această cerere a fost respinsă.

Împotriva acestei sentințe au introdus recurs reclamantul Prefectul Județului Iași și intervenienta O.C.-D..

Reclamantul critică hotărârea primei instanțe pe motiv că în mod greșit s-a apreciat că pârâțul ar fi fost în imposibilitate de a asigura ocuparea postului vacant prin concurs, că legiuitorul ar fi înlăturat imperativul îndeplinirii celor trei condiții prevăzute de art.92 din

Legea nr.188/1999, și că s-a ignorat faptul că derogarea de la prevederile art.92 alin.3 din Legea nr.188/1999 are în vedere numai perioada maximă pentru care putea fi prelungită perioada exercitării cu caracter temporar a unei funcții publice de conducere fără a se înlătura nici una dintre condițiile imperative prevăzute de norma legală evocată, solicitându-se admiterea recursului și, pe cale de consecință, admiterea acțiunii, în sensul anulării dispoziției contestate.

Intervenienta a apreciat, prin cererea de recurs ce a formulat, atât împotriva sentinței nr.1124 din 21 iunie 2011, cât și împotriva încheierii de ședință din data de 19 aprilie 2011, că aceste hotărâri sunt „esențial nelegale și vădit netemeinice, întrucât judecătorul instanței de fond nu a instrumentat în considerentele sentinței date nici măcar expresia lapidară”, din ansamblul probelor aflate la dosarul cauzei”, ignorând astfel o obligație esențială pe care aceasta o avea, că s-a comis „o gravă eroare juridică, impardonabilă într-un proces, folosind formula cum că actul abuziv al Prefectului, dedus judecății, se constituie într-o simplă suspendare a contractului de muncă”, că s-a folosit, „un raționament juridic care încalcă grav orice logică”, că „judecătorul sfidează directivele consfințite de Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni și însușite de Consiliul Superior al Magistraturii, practicând clar, fără echivoc, un protecționism corporativ”, și că „respingând aprioric orice alte probe, nu a mai luat în considerație cerințele sale”, respectiv faptul că „acțiunea este consecința unui act politic premeditat, a unui abuz de putere cu consecințe grave în lezarea drepturilor funcționarului public”.

Recurenta a mai susținut că „judecătorul instanței de fond s-a ante pronunțat în cauză, de la bun început, prin încheierea din data de 19 aprilie 2011”, că, prin respingerea oricăror probe, i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, îngrădindu-i-se accesul liber la justiție, că s-a încălcat „principiul calității justiției”, judecătorul fondului persistând în aplicarea unui criteriu discriminatoriu în tratamentul cetățenilor aflați în litigii cu diverse autorități, că, prin eliminarea probelor, a fost viciată soluția adoptată și a fost legitimat demersul Prefectului (autorul actului abuziv), că nu s-a dat eficiență normelor legale referitoare la răspunderea ce revine instituției prefectului, și că „cerințele intervenientei fiind sfidător trimise către o simplă suspendare a unui contract de muncă ... contract pe care nu l-am avut niciodată”, solicitându-se casarea sentinței recurate, judecarea întregului fond al cauzei, „cu stabilirea efectelor acțiunii Prefectului și a calității actului respectiv”, precum și „reparațiunile cuvenite pentru efectele pe care le-a avut actul abuziv și acordarea corectă a daunelor morale, funcție de întreaga cauză dedusă judecății”.

Intimata-recurentă O.C.-D., prin întâmpinarea depusă, a solicitat respingerea recursului promovat de către reclamant apreciind că în mod corect prima instanță a reținut ca Primarul Municipiului Iași s-a aflat în imposibilitatea legală de a organiza curs pentru ocuparea funcției de secretar municipiu și că măsura adoptată a fost avizată de Agenția Națională a Funcționarilor Publici.

Intimata-recurentă O.C.-D. a mai susținut, prin concluziile scrise depuse la termenul din 5 decembrie 2011, că „judecătorul fondului a încălcat un drept fundamental al omului, considerând că fondul cauzei deduse judecății l-a reprezentat exclusiv legalitatea acțiunii Prefectului și, implicit, a dispoziției atacate de către acesta, eliminând cu de la sine putere cauza intervenientei”, „manifestând un dispreț total față de cauza sa, mimând în mod penibil un act de justiție” apreciind că „astfel cum este concepută sentința se lasă senzația unei servilități a magistratului față de Prefectul județului”, acest lucru reieșind din raționamentul juridic absurd prin care Prefectul, în introducerea acțiunii de desființare a dispoziției nr. 1692 din 22.06.2010, ar fi acoperit de lege, cât și din faptul că se constată, pur și simplu, că dispoziția Primarului este legală”, afirmându-se că: „În egală măsură, instanța de fond a acționat în disprețul total al legii, comițând o discriminare vădită față de intervenientă, prin simplul fapt că a folosit în argumentație afirmația că „intervenienta avea doar un simplu contract de muncă”.

Examinând actele și lucrările dosarului, atât prin prisma motivelor de recurs invocate de părțile aflate în litigiu, cât și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea a constatat că recurenta O.C.-D. are studii superioare juridice, că ea a fost numită într-o funcție publică din

clasa I, că prin Dispoziția nr. 1154 din 20 iulie 2009, emisă de Primarul Municipiului Iași, a fost desemnată să exercite cu caracter temporar, funcția publică de conducere de Secretar al Municipiului Iași, „până la data de 31.12.2009 sau până la organizarea concursului”, că prin Dispoziția nr. 1887 din 28 decembrie 2009, emisă de aceeași autoritate publică menționată, s-a stabilit ca aceasta să exercite, cu caracter temporar, aceeași funcție publică de conducere, „în conformitate cu prevederile art.92 alin. 1 din Legea nr. 188/1999”, și că prin Dispoziția nr.1692 din 22 iunie 2010, Primarul Municipiului Iași a dispus ca, începând cu data de 1.07.2010, să se „prelungescă exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacante de Secretar al Municipiului Iași, de către O.C.-D., pe o perioadă de 6 luni, în conformitate cu prevederile art. 116 din Legea nr.215/2001”, măsură ce a obținut avizul favorabil al A.N.F.P. exprimat prin înscrisul nr. 481272 din data de 16 iunie 2010.

Curtea a mai constatat ultimul act administrativ menționat a fost înaintat de către Municipiul Iași, prin adresa nr. 56.786 din 22 iunie 2010, Instituției Prefectului Județului Iași, care, prin adresa nr. 27150 din 19.11.2010, face cunoscut autorității publice locale că a promovat o acțiune la instanța de contencios administrativ competentă, împotriva Dispoziției nr. 1692/22.06.2010, și că, în atare condiții, „actul administrativ atacat de prefect este suspendat de drept”.

În raport de această situație de fapt, Curtea a apreciat că în mod justificat prima instanță a stabilit că demersul judiciar al Instituției Prefectului se circumscrie sferei atribuțiilor conferite prin art.19 alin.1 lit. e) din Legea nr. 340/2004 și că acesta și-a exercitat dreptul de sezină în baza prevederilor art. 3 din Legea nr. 554/2004 referitoare la tutela administrativă.

În acest sens, Curtea a reținut că Dispoziția nr.1692 din 22 iunie 2010, emisă de Primarul Municipiului Iași, în considerarea prevederilor art. IV alin. 1 din O.U.G. nr. 90/2009 și în baza competențelor conferite prin art. 63 din Legea nr.215/2001, act prin care s-a prelungit exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacante de secretar al Municipiului Iași, de către recurenta O.C.-D., pe o perioadă de 6 luni, începând cu data de 1 iulie 2010, este un act administrativ unilateral cu caracter individual, în înțelesul dat acestui termen de art. 2 alin. 1 lit.c) din Legea nr.554/2004, că el a fost emis în regim de putere publică, și că, dată fiind natura actului menționat, precum și statutul autorității publice emitente, Prefectului Județului Iași, în calitatea sa de reprezentant al Guvernului, i se recunoaște, prin art. 19 alin. 1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 „dreptul de a verifica legalitatea actelor administrative ale primarului”, în speță ale Primarului Municipiului Iași, condițiile exercitării acestui drept fiind cele stabilite prin art. 3 din Legea nr. 554/2004, ce reglementează „Tutela administrativă”.

Conform normei de procedură evocată, Prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale, în termenul prevăzut de art. 11 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, termen care începe să curgă de la momentul comunicării actului către prefect.

Întrucât Prefectul figurează printre subiectele dreptului de sezină enumerate în art.1 din Legea nr.554/2004, iar exercitarea acestui drept se face în baza dreptului de „Tutelă administrativă” consacrat de art.3 din citata lege, Curtea a apreciat că în mod justificat prima instanță a reținut că reclamantul din prezenta cauză este îndreptățit să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă ori de cât ori „consideră” că actele emise de autoritățile administrației publice locale sunt „nelegale”.

Chiar dacă, în aprecierea caracterului nelegal al unui act administrativ emis de autoritățile administrației publice locale – categorie în care este inclusă și instituția primarului – instituția prefectului pleacă de la o analiză proprie a actului ce i s-a comunicat în vederea verificării, și că nu se poate exclude *de plano* ipoteza că această analiză să plece și de la premise eronate sau chiar subiective, Curtea a apreciat că, prin modul în care a fost reglementată instituția „tutelei administrative”, prefectul nu este limitat în vreun fel în acțiunea sa și nici obligat să se explice sau să facă mărturisiri cu privire la faptele sale, care au precedat și determinat promovarea demersului judiciar împotriva Dispoziției nr.1692/22.07.2010”, astfel precum intervenienta a solicitat prin nota de probe, aflată la fila

66 dosar fond, întrucât legiuitorul, prin utilizarea sintagmei „dacă le consideră nelegale”, a înțeles să consacre dreptul prefectului de a acționa plecând doar de la propria sa analiză sau de la concluziile studiului ori a cercetării ce a făcut, neimpunându-i-se ca aceste concluzii să fi fost validate, în vreun fel, anterior momentului sesizării instanței de contencios administrativ.

În acest context legislativ, prima instanță a fost îndreptățită să dea eficiență dreptului de sezină recunoscut reclamantului, prin Legea nr. 340/2004 și Legea nr. 554/2004, și să nu ia în considerare speculațiile ce s-au făcut, în cadrul procedurii contencioase sau în afara acesteia, în legătură cu „adevăratale” resorturi ce au determinat pe Prefectul Județului Iași să promoveze prezenta acțiune, ca unele ce exced cadrului legal de exercitare a tutelei administrative, drept consacrat de art.123 alin.5 din Constituția României.

Dat fiind suportul constituțional al demersului judiciar de față, Curtea a apreciat că raportul juridic ce se naște din exercitarea dreptului de tutelă administrativă și a dreptului de a sesiza instanța competentă în a verifica dacă un act administrativ este sau nu nelegal, astfel cum îl consideră titularul dreptului de sezină, privește în nod exclusiv autoritatea publică locală ce a emis actul administrativ contestat, pe de o parte, și instituția prefectului, ca reprezentant al Guvernului, pe de altă parte, întreaga procedură contencioasă trebuind să se circumscrie astfel cadrului normativ instituit prin art.3 din Legea nr.554/2004.

Această constatare nu exclude însă posibilitatea ca cel ce se consideră vătămat într-un drept al său ori într-un interes legitim, fie el public sau privat, să intervină în cauza în care emitentul actului „considerat” nelegal figurează în calitate de pârât, iar autoritatea care exercită dreptul de tutelă administrativă figurează în calitatea de reclamant, în condițiile prevăzută de art.49 - 56 din Codul de procedură civilă.

Ca atare, chiar dacă cererea formulată de O.C.-D. s-a făcut în „interes propriu” și că în acest fel intervenienta, care este considerată terț în relația născută din exercitarea dreptului de tutelă administrativă, între prefect, pe de o parte, și primar, pe de altă parte, urmărește valorificarea unui pretins drept subiectiv al intervenientului, acest fapt nu conduce la schimbarea naturii juridice și a sferei participanților la procedura contencioasă, inițiată în condițiile art.3 din Legea nr.554/2004, întrucât nici măcar intervenția principală nu poate fi identificată întrutotul cu o acțiune în anulare propriu-zisă, în sensul art. 1 alin. 1 din Legea nr.554/2004, cererea de intervenție rămânând într-un sens mai larg un simplu incident procedural, cu atât mai mult cu cât finalitatea primordială pe care petenta O.C.-D. declară că o urmărește, prin această cerere, este aceea de respingere a acțiunii promovate de Prefectul Județului Iași, cererea de acordare de daune morale apărând doar ca un accesoriu al primului capăt al cererii de intervenție.

Chiar dacă intervenientei i s-a recunoscut de către Tribunalul Iași, interesul legitim de a se interfera în acțiunea promovată de reclamantul Prefectul Județului Iași, în contradictoriu cu pârâtul Primarul Municipiului Iași, în condițiile prevăzute de art.3 din Legea nr. 554/2004, acest fapt nu semnifică dobândirea de către intervenientă a calității de parte în raportul născut din exercitarea dreptului de tutelă administrativă și nici recunoașterea dreptului acesteia de a contesta, cel puțin în principiu, atributul Prefectului de a cere verificarea actului emis de Primarul Municipiului Iași, act administrativ pe care el îl consideră a fi nelegal.

Din această perspectivă, Curtea a apreciat că susținerile intervenientei-recurente cu privire la caracterul „ne temeinic și nelegal” al acțiunii promovate de Prefectul Județului Iași sunt lipsite de o bază legală și că aprecierile pe care aceasta le face în legătură cu „senzația unei servilități a magistratului față de Prefectul județului” sunt nu doar nepotrivite, pentru o persoană despre care se afirmă că are „studii superioare juridice”, dar și total inacceptabile pentru un funcționar public care a îndeplinit, fie și temporar, funcția publică de conducere de Secretar al Municipiului Iași.

Trecând însă peste aceste chestiuni de ordin doctrinar, Curtea a constatat că demersul reclamantului, chiar și în ipoteza în care acesta ar fi fost determinat de alte resorturi decât cele menționate în cuprinsul cererii de chemare în judecată, motive de a căror cunoaștere instanța nu este interesată, întrucât exced limitelor investiției și a sferei controlului de legalitate pe care îl exercită, trebuie considerat a fi întemeiat, atâta timp cât el s-a născut în legătură cu un context legislativ ce comportă interpretări diferite.

În acest sens, Curtea a constatat că, deși art. 92 din Legea nr.188/1999 stabilește că măsura numirii unui funcționar public, care îndeplinește condițiile specifice pentru a exercita cu caracter temporar o funcție publică de conducere, care este vacantă, se poate lua de către persoana care are competența numirii în funcția publică respectivă, pe o perioadă de maxim 6 luni și că în mod excepțional, perioada prevăzută la aliniatul 2) al articolului menționat, poate fi prelungită cu maxim 3 luni, cu avizul A.N.F.P., prin art.22 alin 1 din O.U.G nr.34/2009 se prevede că: „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă ocuparea prin concurs sau examen a posturilor vacante din autoritățile și instituțiile a căror finanțare se asigură integral din bugetul local”, pentru ca, prin art. IV din O.U.G. nr.90/2009, legiuitorul să stabilească faptul că: „În mod excepțional, prin derogare de la prevederile art.92 alin.3) din Legea nr.188/1999, perioada prevăzută la art.92 alin.2) poate fi prelungită cu maxim 6 luni într-un an calendaristic, cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici”.

În acest context legislativ, prin care au fost aduse modificări succesive și substanțiale cadrului normativ referitor la exercitarea cu caracter temporar a unei funcții publice de conducere vacante, acceptându-se derogări de la norma de drept standard, Curtea a apreciat că prima instanță a fost îndreptățită să dea eficiență prevederilor ce derogă de la dispozițiile art.92 din Legea nr. 188/1999, făcând o distincție clară și pertinentă între problematica apărută ca urmare a neorganizării, de către Municipiul Iași, a concursului pentru ocuparea funcției publice de conducere de Secretar al Municipiului Iași, și cea născută din faptul emiterii actului administrativ prin care s-a prelungit exercitarea cu caracter temporar a acestei funcții de către funcționarul public O.C.-D..

Din aceasta perspectivă, Curtea consideră că în mod temeinic și legal prima instanță a reținut că, în condițiile în care legiuitorul a dispus suspendarea ocupării prin concurs sau examen a posturilor vacante din autoritățile a căror finanțare se asigură din bugetele locale – categorie în care se include și Municipiul Iași – pârâtul Primarul Municipiului Iași nu avea o altă alternativă, pentru a asigura exercitarea funcției publice de conducere de Secretar al Municipiului Iași, decât aceea de a prelungi cu încă șase luni mandatul încredințat, cu caracter temporar, funcționarului public O.C.-D., în condițiile și în baza dispozițiilor art. IV din O.U.G. nr.90/2009, măsură pentru care a obținut avizul A.N.F.P.

Faptul că prin luarea acestei măsuri s-a ajuns la situația în care cea în cauză să exercite funcția de Secretar al Municipiului Iași timp de un an de zile, prima numire datând din data de 20 iulie 2009, când a fost emisă dispoziția nr.1154, de către Primarul Municipiului Iași, și că acest fapt poate fi interpretat și ca o încălcare a dispozițiilor art.92 din Legea nr.188/1999, nu poate avea însă vreo semnificație, în cauza de față, atâta timp cât măsurile anterioare momentului emiterii dispoziției nr.1692 din data de 22 iunie 2010 nu au fost contestate, în procedura prevăzută de Legea nr. 554/2004 și cât timp Primarul Municipiului Iași era în imposibilitate legală de a organiza concurs pentru ocuparea postului vacant.

Curtea consideră că cercetarea judecătorească din prezenta cauză trebuia să se limiteze doar la momentul emiterii dispoziției nr.1692 din 22 iunie 2010, fără a se lua în considerare eventualele disfuncționalități apărute în activitatea autorității publice competente a numi în funcție și a organiza concurs pentru ocuparea postului vacant, indiferent care a fost natura și gravitatea acestora.

În acest sens, Curtea a constatat că justificarea emiterii dispoziției a cărei anulare se cere prin acțiunea de față transpare în mod explicit din motivarea pe care Guvernul României a prezentat-o ca justificate a adoptării O.U.G. nr.90/2009, argumentație care, deși se referă la „secretarii de comună”, este valabilă și în cazul dedus judecății, având în vedere că legiuitorul evidențiază faptul că „măsura exercitării cu caracter temporar a funcțiilor de conducere trebuie asigurată pe întreaga perioadă a blocării posturilor din administrația publică, determinată de „intrarea în vigoare a O.U.G. nr.34/2009”, întrucât „în caz contrar existând riscul ca atribuțiile de organizare, conducere, coordonare și control specifice acestor categorii de personal să nu mai poată fi îndeplinite”, situație cu consecințe negative în realizarea managementului în administrația publică și în exercitarea prerogativelor de putere publică”.

Această motivare a prelungirii cu un maxim de 6 luni într-un an calendaristic, cu avizul A.N.F.P., a perioadei prevăzute de art. 92 alin. 2 din Legea nr.188/1999, trebuie

recunoscută ca fiind valabilă și pentru cazul apărut din faptul vacantării postului de Secretar al Municipiului Iași, prin asimilare, întrucât comandamentele ce au fost avute în vedere de legiuitor, în ceea ce privește situația secretarilor de comune, sunt valabile și pentru cazul apărut la nivelul Municipiului Iași entitate care s-a aflat în imposibilitatea legală de a mai organiza concurs, în anul 2010, pentru ocuparea funcției vacante ce este reglementată de Legea nr.215/2001 ca fiind o structură distinctă în cadrul unei unități administrativ-teritoriale, interesul public general și caracterul de urgență al măsurii trebuind să prevaleze în acest caz, dincolo de criticile ce s-ar putea aduce autorității administrative competente a face numirea în funcția publică respectivă, în legătură cu faptul de a nu fi organizat concurs pentru ocuparea postului vacant.

Dacă demersul judiciar al reclamantului-recurent, inițiat în exercitarea atribuțiilor de tutelă administrativă, ce-i sunt recunoscute prin lege, a fost găsit neîntemeiat de către Tribunalul Iași, acest fapt nu înseamnă că prima instanță era obligată să dea eficiență cererii formulate de intervenientă care, pe lângă cererea principală, a cărei unică finalitate declarată a fost aceea a respingerii acțiunii promovate de Prefectul Județului Iași, a mai solicitat, ca accesoriu, obligarea reclamantului la plata de daune, cerere prezentată ca formă de reparare a prejudiciului moral pretins suferit de către intervenientă.

Chiar dacă argumentația soluției adoptate de prima instanță poate face obiect de critică, aceasta nu înseamnă că Tribunalul Iași a greșit atunci când a respins cererea intervenientei O.C.-D. de obligare a reclamantului-pârât Prefectul Județului Iași la plata sumei de 70.000 lei cu titlu de daune morale, întrucât, pe de o parte, raportul născut din exercițiul tutelei administrative nu dă naștere unui raport juridic direct între Prefect și cei care, direct sau indirect, ar fi afectați de demersul judiciar inițiat în temeiul dispozițiilor art.19 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 340/2004 și a prevederilor art.3 din Legea nr.554/2004, iar pe de altă parte pentru că dreptul de a solicita repararea pagubei pretins suferită, drept consacrat de art. 1 din Legea nr.554/2004, este condiționat de existența unui drept legal recunoscut sau a unui interes legitim al funcționarului public ce exercita cu caracter temporar o funcție publică de conducere, drept care să fi fost vătămat în mod direct, real și esențial, prin faptul solicitării de către Instituția Prefectului, adresată instanței de contencios administrativ competentă, de a se verifica legalitatea actului prin care funcționarului public O.C.-D. i s-a prelungit, în anul 2010, pentru a doua oară, mandatul de a exercita cu caracter temporar funcția publică de Secretar al Municipiului Iași.

Or, din această perspectivă, Curtea a constatat că simplul fapt al desemnării unui funcționar public pentru a exercita, cu caracter temporar, o funcție publică de conducere vacantă, „până la organizarea concursului” pentru ocuparea aceluși post, astfel cum se stabilește prin dispoziția nr.1154 din 20 iulie 2009, nu dă naștere la un drept efectiv de a ocupa respectivul post, pe o perioadă nedeterminată, și nici dreptului de a paraliza orice demers ce s-ar opune prelungirii *sine die* a termenului de exercitare cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacante, indiferent din partea cui ar veni opoziția și de motivele ce se invocă în susținerea aceluși demers.

În atare condiții, atâta timp cât anterior momentului emiterii dispoziției nr.1154 din 20 iulie 2009, intervenienta-recurentă a exercitat o funcție publică, în cadrul Primăriei Municipiului Iași, și cât timp, nici măcar în relația cu autoritatea care a numit-o în respectiva funcție, în speță Primarul Municipiului Iași, aceasta nu poate pretinde în mod valabil prelungirea perioadei de exercitare, cu caracter temporar, a funcției de Secretar al Municipiului Iași, Curtea consideră că, dincolo de faptul aprecierii eronate a statutului juridic pe care intervenienta O.C.-D. îl avea la data la care a fost numită să exercite, cu caracter temporar, funcția de Secretar al Municipiului Iași, soluția primei instanțe referitoare la respingerea cererii de obligare a reclamantului la plata de daune morale, trebuie apreciată ca fiind temeinică și legală, întrucât petenta nu poate pretinde repararea pretinsului prejudiciu suferit, ca urmare a faptului că „Prefectul Județului Iași a acționat în mod premeditat, prin mass-media, precum și prin alte mijloace și acțiuni» astfel încât a adus atingere dreptului la carieră, la imagine și la demnitate, atâta timp cât exercițiul cu caracter temporar al unei funcții publice nu conferă funcționarului public și dreptul de a ocupa respectiva funcție fără concurs,

vocația neputându-se transforma în drept, în afara cadrului normativ stabilit pentru ocuparea unei funcții publice de conducere.

În lipsa dreptului de a ocupa funcția de Secretar al Municipiului Iași cu caracter permanent sau de a o exercita în afara cadrului normativ existent la momentul promovării acțiunii în anulare, Curtea a apreciat că în mod justificat prima instanță a respins cererea intervenientei de a se obliga titularul dreptului de tutelă administrativă și a dreptului de a sesiza instanța de contencios administrativ la plata de daune morale, atâta timp cât nu s-a dovedit că raportul de serviciu, pe care intervenienta îl avea cu instituția Primarului Municipiului Iași, ar fi încetat, de îndată, pe motiv că Prefectul a promovat acțiunea în anulare de față, în exercitarea atributului său constituțional de a solicita instanței de contencios administrativ competente să verifice dacă dispoziția nr.1692 din 22.06.2010, emisă de Primarul Municipiului Iași, este sau nu legală, prin prisma dispozițiilor Legii nr. 340/2004 și ale Legii nr. 554/2004.

Chiar dacă prima instanță a apreciat în mod greșit și fără a avea suportul probator necesar, faptul că: „...intervenienta nu a făcut dovada daunelor suferite” și că „simpla suspendare a contractului de muncă nu este suficientă pentru a justifica acordarea acestora”, această concluzie nu poate conduce la reformarea hotărârii atacate, Curtea considerând că, în cazul litigiilor apărute ca urmare a exercitării dreptului de tutelă administrativă, dreptul de a solicita să fie despăgubit pentru prejudiciul suferit, prin emiterea actului administrativ contestat, nu poate fi exercitat decât de autoritatea care a emis actul a cărui anulare se cere, chiar dacă, din faptul emiterii actului administrativ, efectele cererii de anulare s-ar răsfrânge, în mod indirect, asupra altor persoane, ce nu fac obiectul direct al acțiunii în anulare promovată în temeiul art. 3 din Legea nr. 554/2004.

Cât privește criticile ce se aduc hotărârii primei instanțe sub aspectul insuficienței motivării a sentinței pronunțate și sub aspectul reținerii unei situații de fapt fără corespondent în probatoriul administrat în cauză, precum este aprecierea că intervenienta s-a aflat în raport de muncă cu Primarul Municipiului Iași și nu într-un raport de serviciu, născut din faptul numirii sale într-o funcție publică, pe care cea în cauză a exercitat-o anterior momentului emiterii dispoziției nr. 1154 din 20 iulie 2009, post care i-a fost menținut pe perioada cât a exercitat, cu caracter temporar, funcția de Secretar al Municipiului Iași, Curtea consideră că aceste critici, chiar întemeiate, nu pot conduce la modificarea soluției adoptate de Tribunalul Iași, întrucât reformarea unei hotărâri judecătorești trebuie să aibă în vedere soluția finală adoptată, materializată în dispozitivul hotărârii și cazurile expres enumerate la art.304 pct. 7 și 8 din Codul de procedură civilă, și nu deficiențele de ordin științific sau erori neesențiale pentru actul de judecată.

Având în vedere că, în procedura specială consacrată de art. 3 din Legea nr.554/2004, coroborat cu art. 19 alin.1 lit. e) din Legea nr. 340/2004, Instituției Prefectului i se recunoaște, fără instituirea vreunei condiționalități, dreptul de a cere instanței de contencios administrativ competente să verifice legalitatea actelor administrative emise de autoritățile publice locale, ori de câte ori le consideră nelegale, Curtea a apreciat că prima instanță a fost îndreptățită să respingă parțial nota de probe depusă de intervenientă, în „încercarea de a obține, în conformitate cu art. 218 C.pr.civ., mărturisiri cu privire la faptele personale ale Prefectului Județului, care au precedat și determinat promovarea demersului judiciar împotriva Dispoziției nr. 1692/22.07.2010”, întrucât atât prin prisma aspectelor vizate de cea în cauză, cât și prin maniera aproape inchizitorială în care cele 18 întrebări au fost formulate, acestea depășeau sfera controlului de legalitate a actului administrativ emis de Primarul Municipiului Iași și limitele relației instituționale dintre subiectul dreptului de sezină și persoana care se consideră vătămată prin exercitarea de către Prefect a dreptului constituțional de tutelă administrativă.

Ca atare, constatând că atât soluția de respingere a acțiunii în anulare, exercitată de Prefectul Județului Iași, în baza și în limitele atributului constituțional de tutelă administrativă asupra actelor de autoritate emise de autoritățile publice locale, cât și cererea de intervenție formulată de o persoană ce nu exercita decât cu caracter temporar o funcție publică de conducere, fără să îi fie recunoscut și dreptul de a obține prelungirea mandatului, Curtea a

apreciat că soluția adoptată de prima instanță este temeinică și legală, drept pentru care, în temeiul art.312 C.pr.civ., a respins atât recursul reclamantului, cât și recursul promovat de intervenientă, menținând hotărârea primei instanțe.

IV. Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale

1. Decizie privind recalcularea pensiei militare. Contestație

Temei de drept: Legea nr. 119/2010, art. 1 lit. a), b); O.U.G. nr. 1/2011

Sunt supuse revizuirii, din oficiu, toate pensiile recalculate potrivit art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010 și nu numai cele la determinarea cărora s-a utilizat salariul mediu brut pe economie, conform dispozițiilor art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 1/2011.

Decizia nr. 843/7.10.2011

Prin sentința civilă nr.1171/24.05.2011 Tribunalul Iași a admis contestația formulată de contestatorul B.P. în contradictoriu cu intimata Casa de Pensii Sectorială a M.A.I., anulând decizia nr.114643/2010, emisă de intimată. A obligat intimata la plata către contestator a pensiei de serviciu stabilită prin decizia nr.114643/2008, începând cu 01.01.2011. A respins cererea contestatorului privind obligarea intimatei la plata diferențelor de drepturi de pensie dintre cele stabilite prin decizia nr.114643/2008 și cele încasate în baza deciziei nr.114643/2010.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că reclamantul a fost beneficiarul unei pensii militare de stat începând cu 1.05.1996, ce a fost progresiv majorată prin actele normative de indexare a pensiilor. Prin decizia nr. 114643/2010- s-au recalculat drepturile de pensie ale contestatorului, începând cu data de 01.01.2011 potrivit principiilor Legii nr. 119/2010, la suma de 2808 lei lunar. Astfel, suma calculată în baza textelor de lege în vigoare la momentul soluționării cererii inițiale de pensionare ca fiind cuantumul convenit constituie un „bun” protejat de prevederile art. 1 din Protocolul nr.1, cuantumul dreptului de pensie fiind un drept de creanță asimilat noțiunii de bun și protejat ca atare.

La data de 31.01.2011 a intrat în vigoare O.U.G. nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională care a abrogat H.G. nr. 735/2010. Totodată, O.U.G. nr. 1/2011 dispune expres la art. 6, asupra faptului că pensiile recalculate pe baza documentelor care atestă veniturile realizate și a salariului mediu brut pe economie sau exclusiv pe baza salariului mediu brut pe economie pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și ale căror cuantumuri sunt mai mici decât cele aflate în plată în luna decembrie 2010 se mențin în plată în cuantumurile avute în luna decembrie 2010, începând cu luna ianuarie 2011 până la data emiterii deciziei de revizuire (alin.1) și că diferențele aferente lunii ianuarie 2011 se achită până la sfârșitul lunii februarie 2011 (alin.2).

La art.1 din O.U.G. nr. 1/2011 se dispune asupra faptului că pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, pentru care la determinarea punctajului mediu anual s-a utilizat salariul mediu brut pe economie, potrivit art. 5 alin. (4) din aceeași lege, se revizuiesc, din oficiu, cel mai târziu până la data de 31 decembrie 2011, pe baza actelor doveditoare ale veniturilor realizate lunar de beneficiari (alin.1) și că obligația identificării și transmiterii la casele de pensii sectoriale a veniturilor realizate lunar de către fiecare beneficiar, în vederea efectuării revizuirii prevăzute la alin. (1), revine instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională în cadrul cărora beneficiarul și-a desfășurat activitatea (alin.2).

Pentru intervalul dintre 1 ianuarie 2011 și data la care se va emite și aplica decizia de revizuire ordonanța citată prevede măsuri în legătură cu menținerea în plată a cuantumului pensiei militare avut în luna decembrie 2010, fără a dispune însă și asupra actelor care au dus la diminuarea pensiilor corectată prin același act normativ. Un asemenea act – decizia privind recalcularea pensiei, în sensul diminuării drepturilor de pensie – este contestat în prezenta cauză.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Casa de Pensii Sectorială a M.A.I., considerând-o nelegală și netemeinică.

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și hotărârea primei instanțe, prin prisma criticilor formulate de recurentă, curtea de apel a constatat că recursul este fondat.

Prin decizia nr. 114643/2010, contestată de intimat, pensia acestuia, stabilită în conformitate cu prevederile Legii nr.164/2001, a fost recalculată în baza Legii nr. 119/2010, începând cu data de 01.01.2011.

Ca urmare a dificultăților apărute în identificarea documentelor necesare dovedirii în totalitate a veniturilor realizate, cu consecința utilizării salariului mediu brut pe economie la recalcularea pensiilor de serviciu, a fost adoptată O.U.G. nr. 1/2011. Potrivit art. 1 alin. 1 din acest act normativ, pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din Legea nr.119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, pentru care la determinarea punctajului mediu anual s-a utilizat salariul mediu brut pe economie, potrivit art. 5 alin. (4) din aceeași lege, se revizuiesc, din oficiu, cel mai târziu până la data de 31 decembrie 2011, pe baza actelor doveditoare ale veniturilor realizate lunar de beneficiari. Prin urmare, drepturile de pensie ale intimatului sunt supuse revizuirii din oficiu, prevăzute de art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 1/2011.

Curtea a notat că sunt supuse revizuirii toate pensiile recalculate potrivit art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010 și nu numai cele la determinarea cărora s-a utilizat salariul mediu brut pe economie. Ca atare, și pensia intimatului contestator care a fost recalculată potrivit dispozițiilor Legii 119/2010, chiar dacă a avut ca bază veniturile realizate lunar de beneficiar și nu salariul mediu brut pe economie.

Pentru a ajunge la această concluzie curtea a avut în vedere conținutul actului normativ, O.U.G. nr. 1/2011, în întregul său.

Curtea a observat dispozițiile art.6 alin.1 din același act normativ, potrivit cărora pensiile recalculate pe baza documentelor care atestă veniturile realizate și a salariului mediu brut pe economie sau exclusiv pe baza salariului mediu brut pe economie pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și ale căror quantumuri sunt mai mici decât cele aflate în plată în luna decembrie 2010 se mențin în plată în quantumurile avute în luna decembrie 2010 începând cu luna ianuarie 2011 până la data emiterii deciziei de revizuire.

Pensia intimatului, recalculată, are un quantum mai mic decât cel al pensiei de serviciu de care beneficia acesta în luna decembrie 2010, așa încât, începând cu luna ianuarie 2011, care este data de la care și-ar fi produs efectele decizia de recalculare, până la data emiterii deciziei de revizuire, pensia se menține în plată în quantumul avut în luna decembrie 2010, deci se menține pensia de serviciu a intimatului. Așadar, prin efectul legii, fără a fi necesară o dispoziție a unei instanțe de judecată, pensia de serviciu a intimatului a fost menținută în plată, până la data emiterii deciziei de revizuire.

În ceea ce privește decizia de recalculare emisă de recurentă în baza Legii nr. 119/2010, care este un act juridic individual, curtea a constatat că aceasta a fost lipsită de efecte juridice, tot în baza legii. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr. 1/2011, pensia de serviciu a intimatului se menține în plată de la data la care ar fi trebuit să-și producă efectele decizia de recalculare, respectiv 1.01.2011, deci intimatul nu are interes să solicite și să obțină anularea acestui act juridic individual, anularea având același efect cu cel prevăzut de lege, anume lipsirea de efecte juridice. Mai mult, art. 6 alin. 2 din O.U.G. nr. 1/2011 prevede și repunerea în situația anterioară, în sensul achitării diferențelor aferente lunii ianuarie 2011, până la sfârșitul lunii februarie 2011, aceasta fiind consecința lipsirii de efecte a unui act juridic.

Față de considerentele expuse, avându-se în vedere și dispozițiile art. 312 alin. 2 și 3 Cod proc. civilă, curtea a admis recursul și a modificat în tot sentința, în sensul că a respins, ca lipsită de interes, contestația formulată de B.P. împotriva deciziei de recalculare.

2. Desființarea efectivă a locului de muncă. Cauză reală și efectivă.

Concediere

Temei de drept: Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, art. 76-78

În cadrul controlului și sancționării concedierilor nelegale, în condițiile art. 76-78 Codul muncii, instanța de judecată examinează dacă încetarea contractului individual de

muncă a fost determinată de desființarea efectivă, întemeiată pe o cauză reală și serioasă, a locului de muncă ocupat de salariat.

Decizia nr. 889/21.10.2011

Prin sentința civilă nr.1711/2011 Tribunalul Vaslui a respins contestația formulată de contestatorul I.E. în contradictoriu cu intimatul O.C.P.I. Vaslui având ca obiect anularea deciziei de concediere nr. 216/2010, emisă de pârâtă.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că reclamantul contestator a fost angajatul pârâtei OJCPI Vaslui, începând cu anul 2004, pe postul de consilier în cadrul Serviciului Cadastru. O.C.P.I. Vaslui face parte din A.N.C.P.I. Prin H.G. nr. 621/2010 s-a dispus reducerea numărului de posturi alocate acestei instituții. Directorul ANCPPI a emis Ordinul nr. 552/2010 prin care au fost repartizate posturile la nivelul instituției stabilite prin hotărâre de guvern între Oficiile județene. La punctul 39 din anexa la acest ordin se menționa faptul că județului Vaslui îi reveneau 51 de posturi, față de cele 63 avute anterior, după cum rezultă și din statul de funcții la data de 31 iulie 2010. Prin urmare, prima instanță a constatat că a avut loc o desființare reală a unor locuri de muncă care au avut o cauză reală și serioasă, în sensul art. 65 din Legea 53/2003 Codul Muncii. Din cele 11 posturi desființate, unul a fost preluat de Serviciul informatică din cadrul ANCPPI, devenind vacant, alte două erau posturi vacante anterior, iar altul era ocupat de o persoană al cărei contract de muncă era suspendat, astfel încât 8 persoane au fost concordiate efectiv. Concedierea la nivelul OJCPI Vaslui a fost una individuală și nu colectivă, raportat la numărul persoanelor efectiv concordiate (8) față de numărul posturilor din statele de plată (62, respectiv 51 după concediere). Concedierea a fost făcută la nivelul oficiilor județene.

În cadrul OJCPI Vaslui reducerea celor posturilor a urmat mai multe etape, stabilite prin Proiectul de concediere adoptat la data de 23.08.2010 de Consiliul de conducere al OJCPI Vaslui. O primă etapă a vizat reducerea cu numărul de posturi care nu erau ocupate efectiv, anume cu trei posturi. A fost emisă astfel decizia 209 din 23.08.2010 prin care se stabilea o organigramă de 59 de posturi.

A urmat stabilirea numărului și categoriilor de salariați în baza notelor de fundamentare întocmite de șefii serviciilor, prin Nota de fundamentare din 26.08.2010. În baza acesteia a fost adoptată noua organigramă adoptată prin Decizia 211 din 26.08.2010.

Ultima parte viza stabilirea criteriilor de concediere, în urma analizei propunerii consiliului de conducere și a salariaților. Au fost indicate criteriile propuse de Consiliu, tot în cuprinsul proiectului.

Prin adresa 3799 din 16.08.2010, comunicată salariaților sub semnătură de primire, li s-au făcut cunoscute criteriile și ordinea acestora, propusă de Consiliul de conducere, fiind invitați să facă propuneri. Nu a fost făcută dovada propunerii unor alte criterii sau a unei alte ordini a acestora.

Prin Procesul-verbal din 31.08.2010 au fost adoptate de Consiliul de conducere criteriile privind ordinea de concediere. Eroarea strecurată în cuprinsul procesului-verbal, în sensul lipsei literei d) a fost remediată printr-un proces-verbal de remediere a erorii materiale. Instanța a apreciat că această eroare materială de redactare nu este de natură a-i provoca o vătămare reclamantului, atât timp cât esențiale sunt criteriile adoptate prin Decizia nr.212/2010. Aceste criterii sunt aceleași adoptate prin procesul-verbal din 31.08.2010. Diferența față de propunerea inițială (cea din proiectul de concediere) este a ordinii dintre criteriul punctajului obținut la evaluări și criteriul sancțiunilor disciplinare, acesta din urmă fiind trecut înaintea celui privind evaluarea.

Tribunalul a observat că nu au fost invocate vătămări din ordinea adoptată a criteriilor prioritare celui privind punctajul în sensul că nu au fost invocate situații de salariați cu un punctaj mai mare decât reclamantul, nefiind concordiați și care: ar fi ocupat mai multe posturi sau ar fi cumulat pensie cu salariul (punctul a), care îndeplinesc condițiile de vârstă și nu au cerut pensionarea (punctul b), respectiv care au fost sancționați disciplinar (punctul c).

Singurul criteriu care a determinat concedierea reclamantului față de alți consilieri din același serviciu este cel al punctajului obținut în urma evaluării.

Critica privind criteriile adoptate surprinde două aspecte: dacă poate fi adoptat criteriul punctajului obținut la evaluare, raportat la criteriile stabilite prin contractul colectiv de muncă; și dacă rezultatul evaluării este un calificativ, astfel încât punctajul evaluării nu a fost cunoscut, astfel încât reclamantul nu a putut contesta rezultatul evaluării.

În contractul colectiv de muncă la nivelul ANCPI pe anul 2009, aplicabil în lipsa unui nou contract și în anul 2010 conform art.6 alin. 2 sunt stabilite la art. 50 criteriile aplicabile în cazul concedierilor colective.

Nu sunt stabilite criterii aplicabile în cazul concedierii individuale. Tribunalul a constatat că în Decizia 212 se regăsesc aceleași criterii, cu o singură diferență de formulare. Criteriul „competenței profesionale” din Contractul colectiv este detaliat în sensul „punctajelor” obținute la evaluare, deoarece toți consilierii concediați obținuseră calificativul „foarte bine”, deși punctajele obținute erau diferite. Prin urmare, criteriul punctajului obținut se circumscrie „competenței profesionale”, iar admiterea unui alt punct de vedere ar fi neaplicarea criteriului competenței profesionale și aplicarea doar a unor criterii sociale. Or, protecția socială nu cade în sarcina angajatorului, ci a unor instituții specializate ale statului.

Referitor la modalitatea de evaluare profesională a salariaților, aceasta este prevăzută în capitolul VII al Regulamentului intern. Evaluarea presupune trei criterii, fiecare pe baza unor indicatori specifici. Esențial este în speță prevederea art. 64 care dispune că stabilirea calificativului se face în baza punctajului obținut după completarea fișei individuale de evaluare a performanțelor și abilităților. Calificativului „foarte bine” îi pot corespunde între 60 și 74. Articolul 56 prevede că rezultatul evaluării se face de către șeful ierarhic pe bază de semnătură de primire.

Conținutul concret al fișei de evaluare este stabilit prin Ordin al Directorului general al ANCPI. Tribunalul a observat că pe fiecare din aceste fișe de evaluare, unde se regăsește atât punctajul general, cât și punctajul detaliat pentru fiecare indicator, se regăsește semnătura de comunicare a reclamantului, cât și a evaluatorului. Pe de altă parte, punctajul general obținut se regăsește pe aceeași filă și imediat lângă calificativul acordat.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat ca nesinceră susținerea reclamantului privind faptul că i s-a adus la cunoștință doar calificativul obținut, nu și punctajul.

Din Decizia nr. 210/2010 a directorului OJCPI Vaslui rezultă că P.D. a fost legal mandatat să angajeze instituția și să semneze astfel în numele directorului OJCPI Vaslui.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatorul I.E. considerând-o nelegală și netemeinică.

Examinând probele cauzei în raport de motivele de recurs invocate, apărările intimatului și dispozițiile legale aplicabile, curtea de apel a reținut că prin decizia nr.216/2010 emisă de intimată, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al recurentului, consilier gradul IA, în cadrul Serviciului de Cadastru, conform art. 65 alin. 1 Codul muncii.

Potrivit art.65 alin. 1 Codul muncii, concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia. Alin. 2 al art. 65 prevede că desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.

În cadrul controlului și sancționării concedierilor nelegale, în condițiile art. 76-78 Codul muncii, instanța de judecată examinează dacă încetarea contractului individual de muncă a fost determinată de desființarea efectivă, întemeiată pe o cauză reală și serioasă, a locului de muncă ocupat de salariat.

Fiind o concediere pentru motive care nu țin de persoana salariatului, prima instanță a examinat dacă locul de muncă al recurentului a fost desființat efectiv, potrivit art. 65 alin. 2 Codul muncii, și în ce măsură criteriile de departajare au fost corect aplicate.

În condițiile adoptării HG nr.621/2010, prin care s-a stabilit numărul maxim de posturi pentru A.N.C.P.I. și instituțiile subordonate, respectiv 3038, față de 3598 câte erau anterior, și a Ordinului Directorului General al ANCPI nr.552/2010, prin care, începând cu 13.08.2010, OCPI Vaslui i s-au repartizat doar 51 posturi, cu 12 mai puțin decât cele alocate înainte (63), intimata a procedat la reorganizarea activității.

După preluarea unui post de ANCPI, intimata a mai redus doar 11 posturi pentru a se încadra în numărul de posturi aprobate. Mai întâi au fost reduse 3 posturi vacante, menționate în Decizia Directorului OCPI Vaslui nr.209/23.08.2010, rămânând de suprimat 8 posturi, pe întreg OPCPI Vaslui. Aceste aspecte au fost analizate în ședința consiliului de conducere al unității, conform procesului-verbal nr.3745/2010.

În etapa următoare, pe baza analizei activității fiecărui compartiment, la serviciul cadastru s-a procedat la reducerea unui număr de 5 posturi ocupate, din care 3 de consilier (din cele 9 existente) unul dintre ele fiind postul de consilier deținut de recurentul I.E.

Departajarea salariaților, de la compartimentul de cadastru, în vederea demarării procedurii de concediere s-a realizat prin aplicarea criteriilor de selectare, incident fiind abia ultimul criteriu, aprobat în unanimitate conform procesului-verbal nr.3858/2010, respectiv criteriul evaluării profesionale, constând în media obținută prin însumarea punctajului realizat în ultimii 3 ani la evaluarea anuală a personalului.

Cum recurentul a avut cel mai mic punctaj, aspect atestat de procesul-verbal nr.3859/2010, curtea a constatat că desființarea efectivă a locului de muncă ocupat de acesta a avut o cauză reală și serioasă, așa încât nu sunt motive de nelegalitate ori netemeinicie a anulării deciziei de concediere.

Structura organizatorică și statele de funcții depuse de intimată dezvăluie faptul că postul ocupat de recurent, de consilier gradul IA - în cadrul Serviciului de Cadastru, a fost efectiv suprimat din structura sa.

Curtea a reținut că prin procesul-verbal nr.3858/2010 au fost stabilite criteriile privind stabilirea ordinii la concediere. De asemenea, disponibilizarea recurentului are natura unei concedieri individuale și nu colective. În aceste circumstanțe, eventuala nesocotire a criteriilor stabilite de angajator, nu atrage nulitatea deciziei de concediere, această sancțiune fiind incidentă numai în cazul concedierilor colective, conform dispozițiilor art.74 din Codul muncii și art.81 din Contractul colectiv de muncă la nivel național, pe anii 2007-2010.

Modul în care OCPI Vaslui a înțeles să-și reorganizeze activitatea, prin desființarea serviciului de informatică și redistribuirea salariaților din acest compartiment, fie prin preluarea de către ANCPI, fie prin realocarea în celelalte servicii, nu este în competența de verificare a instanței, curtea verificând doar legalitatea și temeinicia măsurii efective a concedierii, din perspectiva dispozițiilor art.65 din Codul muncii, și nu oportunitatea restructurării oficiului de cadastru, în maniera aleasă, acesta fiind exclusiv în competența angajatorului.

Împrejurarea că două dintre posturile de execuție, de consilier 1A sunt ocupate de două persoane delegate pe funcții de conducere, nu conduce la concluzia că desființarea locului recurentului nu a fost efectivă ori că nu a avut o cauză reală și serioasă.

Pentru aceste considerente, curtea, găsind nefondate criticile recurentului I.E., a respins recursul, în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ. și a menținut ca legală și temeinică sentința recurată.

3. Majorări salariale. Drept de proprietate

Temei de drept: Legea nr. 284/2010, art. 7 alin.2 ; Legea nr. 285/2010 art. 1, alin. 1; Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 1

Acordând salarii majorate cu 15% pe anul 2011, conform art. 7 alin. 2 din Legea nr. 284/2010 și art. 1 alin. 1 din Legea nr. 285/2010 nu a fost nesocotit dreptul fundamental de proprietate al reclamantilor, reglementat de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aplicat prioritar în conformitate cu art. 20 din Constituție.

Decizia nr. 897/21.10.2011

Prin sentința civilă nr.1536 din 06.07 2011 Tribunalul Iași a respins acțiunea formulată de alianța sindicală, în numele și pentru reclamantii în contradictoriu cu pârâtele școli.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că reclamanții, personal nedidactic, contestă deciziile emise de școlile angajatoare, care privesc reîncadrarea lor, începând cu data de 1.01.2011, în conformitate cu art. 11 și 33 din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice. Reclamanții sunt nemulțumiți de faptul că nu s-a avut în vedere salariul de bază din octombrie 2010 diminuat cu 25% în temeiul Legii nr. 118/2010. Conform actelor depuse, reclamanții au urmat procedura prealabilă prevăzută de lege, formulând contestații împotriva deciziilor emise de pârâtă.

Prima instanță a reținut că potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 2 din Legea nr. 284/2010, valoarea salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare utilizată la reîncadrarea pe funcții a personalului în anul 2011 se stabilește prin legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din Legea nr. 285/2010, începând cu data de 1.01.2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

Drepturile salariale aferente lunii octombrie 2010 urmau a fi reduse cu 25%, în conformitate cu prevederile Legii nr. 118/2010. Salariul astfel determinat, urma să reprezinte baza de calcul pentru drepturile salariale aferente anului 2011. Nu poate fi reținută apărarea reclamanților și anume că acest act normativ își încetează aplicabilitatea la sfârșitul anului 2010, motiv pentru care nu trebuia să mai fie avut în vedere, întrucât Legea nr.285/2010, în art. 1 prevede în mod expres că: „Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%”. În aceste condiții, în mod corect pârâta s-a raportat la salariul din octombrie 2010 astfel cum era stabilit prin actele normative în vigoare – cu reducerea de 25% prevăzută de Legea nr. 118/2010, neexistând nici o dispoziție în sens contrar.

În ceea ce privește încălcarea dreptului de proprietate al reclamanților prin această diminuare, instanța de fond a reținut că Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar a intrat în vigoare la data de 03.07.2010. Potrivit dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010, „cuantumul brut al salariilor/soldelor /indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale O.U.G. nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%”. Această lege este o lege specială cu caracter temporar, aplicându-se doar până la data de 31.12.2010, fiind adoptată pentru stabilirea echilibrului bugetar. Prin această lege au fost luate unele măsuri speciale, aplicabile tuturor salariaților bugetari (art. 16). Legea nr. 118/2010 a fost adoptată, așa cum se arată în finalul ei, în temeiul prevederilor art. 114 alin. (3) din Constituția României, republicată, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului și în condițiile art. 147 alin. 2, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. 1 din Constituție. Acest ultim text constituțional prevede votul majorității membrilor fiecărei camere, pentru adoptarea legii (vot care este necesar în cazul legilor organice).

Prin adoptarea Legii nr.118/2010 legiuitorul a uzat de facultatea ce i-a fost recunoscută de Codul Muncii prin dispozițiile art.157 alin.2, potrivit cărora sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat ori din bugetele locale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.

Având în vedere faptul că salarizarea reclamanților a fost reglementată în anul 2010 de Legea nr. 330/2009 și O.U.G. nr.1/2010, tribunalul a constatat că Legea nr. 118/2010 se aplică și cu privire la salariile acestora. În consecință, în mod legal în perioada iulie – decembrie 2010 salariile reclamanților au fost reduse cu 25% - fiind deci aplicată și pentru luna octombrie 2010, punct de referință în Legea nr. 285/2010. A reținut instanța că nu este

încălcat art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, notând și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs alianța sindicală, considerând-o nelegală și netemeinică.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale aplicabile, curtea de apel a constatat că recursul este nefondat.

Potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituție, instanța națională poate să constate inaplicabilitatea unei norme juridice adoptate de legiuitorul intern, în măsura în care, prin aplicarea normei interne, s-ar atinge un drept fundamental consacrat printr-un tratat internațional la care România este parte, așa cum este Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

De asemenea, instanța națională poate și trebuie să examineze efectele normei interne în raport de conținutul dreptului fundamental reglementat prin tratatul internațional, inclusiv în cazul în care Curtea Constituțională a examinat deja acest raport și a hotărât că norma internă nu vine în contradicție cu reglementarea internațională.

Curtea Constituțională, care nu face parte din autoritatea judecătorească și nu este instanță judecătorească, realizează un control de conformitate al legii naționale cu Constituția, nepronunțându-se asupra interpretării și aplicării legii într-un caz concret. Judecătorul național este cel care stabilește dacă, într-un caz concret, aplicarea legii interne produce efecte contrare tratatului internațional, raportat la circumstanțele de fapt ale cauzei, nu în mod general și abstract, cum examinează Curtea Constituțională.

Prin urmare, curtea de apel a examinat circumstanțele concrete ale cauzei, pentru a se stabili dacă aplicarea Legilor nr. 284/2010 și nr. 285/2010 au condus la încălcarea dreptului fundamental de proprietate al reclamanților, în numele cărora a fost formulată acțiunea de către recurent, drept reglementat de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

Curtea a reținut că reclamanții sunt salariați contractuali ai unităților școlare pârâte, fiindu-le aplicabile prevederile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 284/2010, conform cu care valoarea salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare utilizată la reîncadrarea pe funcții a personalului în anul 2011 se stabilește prin legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din Legea nr. 285/2010, începând cu data de 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

Așadar, începând cu data intrării în vigoare a acestei legi, salariile reclamanților, personal plătit din fonduri publice, au majorate cu 15%, față de luna octombrie 2010.

Curtea a analizat dacă aplicarea salariilor majorate cu 15% pe anul 2011 a condus la nesocotirea dreptului fundamental de proprietate al reclamanților, astfel cum este reglementat de art. 1 din Primul Protocol la CEDO, aplicat prioritar în conformitate cu art. 20 din Constituție.

Potrivit art. 1 din Primul Protocol la CEDO: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”.

Pentru a se stabili dacă diminuarea, prin lege, a salariilor reclamanților pe anul 2011 față de salariile din iunie 2010 produce efecte contrare art. 1 din Primul Protocol la CEDO, este necesar, în primul rând, să se constate că este un „bun”, deci face obiectul protecției instituite de acest text, un anume cuantum al salariului.

Sensul noțiunii de „bun” a fost desprins numai din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța națională nefiind abilitată ca, în conformitate cu propria interpretare, să lărgească sau să restrângă sfera „bunurilor” care fac obiectul protecției instituite prin art. 1 din Primul Protocol la CEDO.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că noțiunea de „bun” nu se limitează numai la proprietatea unor bunuri corporale, ci are în vedere și alte valori patrimoniale, inclusiv drepturi de creanță cum sunt sumele de bani cuvenite cu titlu de drepturi salariale, cu condiția ca aceste sume de bani să fie suficient de determinate și fundamentate din punct de vedere legal în dreptul intern ori să fie stabilite prin hotărâre judecătorească executorie.

Hotărârile în cauzele *Mureșanu c. României* din 15.06.2010 și *Aurelia Popa c. României* din 26.01.2010 nu constituie un precedent în situația de față, dat fiind cadrul juridic fundamental diferit – neexecutarea unei hotărâri judecătorești prin care s-au stabilit drepturi salariale, și nu situația diminuării prin lege a cuantumului salariului personalului bugetar – iar „bunul”, în sensul Convenției, era creanța de natură salarială stabilită printr-o hotărâre judecătorească executorie.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o distincție esențială între dreptul de a continua să primești în viitor un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul pentru o perioadă în care munca a fost prestată (*Lelas c. Croației*, hotărâre din 20.05.2010, par. 58).

Practica Curții europene în acest domeniu, în special Hotărârea Marii Camere în cauza *Vilko Eskelinen c. Finlandei* din 19.04.2007 și Hotărârea în cauza *Kechko c. Ucrainei* din 08.11.2005, relevă că nu este garantat de Convenție un drept la un anumit quantum al salariului bugetarilor. În cauza *Wieczorek contra Poloniei* din 08.12.2009 sau *Mellacher contra Austriei* din 19.12.1989, Curtea a constat că nu este rolul său de a verifica în ce măsură existau soluții legislative mai adecvate pentru atingerea obiectivului de interes public urmărit, cu excepția situațiilor în care aprecierea autorităților este vădit lipsită de orice temei.

Curtea europeană a statuat că este la libera apreciere a statului să stabilească ce beneficii sunt acordate persoanelor plătite din bugetul de stat. Statul poate introduce, suspenda sau înceta plata acestor beneficii prin modificări corespunzătoare ale legislației.

Curtea a mai arătat încă o dată că nu este consacrat de Convenție dreptul de a fi plătit în continuare cu un anumit quantum al salariului, doar ceea ce s-a câștigat sau este prevăzut într-un titlu executoriu reprezintă un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenție.

Art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție protejează cuantumul salariului doar pe perioada în care acest quantum are o fundamentare legală, o bază suficientă în dreptul intern. Convenția nu conferă dreptul de a continua să primești un anumit quantum al salariului, care se stabilește prin lege în cazul personalului plătit din fonduri publice, în condițiile în care legea, constatată constituțională, a prevăzut, începând cu data intrării ei în vigoare, un alt quantum al salariului.

Altfel spus, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 285/2010, constituie „bun” și se bucură de protecția instituită prin art. 1 din Primul Protocol la Convenție, cuantumul salariului la care erau îndreptățiți reclamanții conform prevederilor legale în vigoare în perioada în care munca a fost prestată, nu cuantumul salariului primit anterior, așa cum se solicită în prezenta cauză.

În plus, nu există bază în jurisprudența CEDO cu privire la necesitatea despăgubirii în cazul în care ar avea loc o atingere adusă dreptului de proprietate pe această cale.

În condițiile în care art. 1 din Protocolul 1 nu este aplicabil *rationae materiae* în astfel de cauze datorită inexistenței unui „bun” în sensul Convenției, în examenul său obișnuit curtea de apel nu a mai constatat existența unei ingerințe și nici nu a mai făcut o analiză a proporționalității.

Ca urmare, întrucât sumele solicitate de reclamanți, începând cu data de 1.01.2011, rezultate din stabilirea cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, majorate doar cu 15%., nu constituie „bun”, deci nu intră în sfera de protecție a Convenției, nu au fost examinate și condițiile privării dreptului de proprietate ori reglementarea modului de folosință a bunurilor conform art. 1 din Primul Protocol la Convenție.

În consecință, instanța de control judiciar a constatat că nu poate fi reținut motivul de recurs referitor la neaplicarea directă a prevederilor art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenție.

Pentru identitate de rațiune nu se poate vorbi despre o încălcare a prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Curtea mai notează că Legea nr. 285/2010 a fost supusă controlului de constituționalitate, așa cum dezvăluie Decizia Curții Constituționale nr.1655/28.12.2010, publicată în M. Of. 51/20.01.2011.

Este adevărat că prin deciziile nr. 872 și 874 din 25 iunie 2010 Curtea Constituțională a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuanumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”.

Decizia Curții Constituționale nr. 1655/28.12.2010 arată în argumentele sale că. „În acest context de criză economică efectele măsurilor stabilite prin Legea nr. 118/2010 privind stabilirea unor măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar nu au fost absorbite la nivelul preconizat, necesitând pentru anul 2011 aplicarea în continuare a unor măsuri de corecție. Măsura este necesară într-o societate democratică (...). Există un raport just de proporționalitate a măsurii criticate cu situația care a determinat-o, respectiv criza economică accentuată, păstrându-se un echilibru just între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului”.

Curtea a notat că, potrivit dispozițiilor art. 157 alin. 2 din Codul muncii: „Sistemul de salarizare al personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetele asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor locale, se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative” (NB acolo unde este cazul).

Recurenta a făcut abstracție de faptul că tot personalul bugetar este plătit din fonduri publice, ceea ce înseamnă că toate contractele individuale de muncă prin care este consfințit salariul sunt încheiate cu respectarea și în temeiul prevederilor legii în vigoare la acel moment. Prin urmare, toate aceste acte juridice (contractele, fie că sunt individuale fie că sunt colective) sunt subsecvente legii și se supun acesteia.

Prevederile contractelor de muncă (individuale ori colective) nu au existență de sine stătătoare, ci sunt guvernate de lege, angajatorul acționând în baza și temeiul legii, neavând o putere discreționară în stabilirea drepturilor salariale.

Recurentul a confundat principiile pe care se așează dreptul public cu cele specifice dreptului privat. În sfera publică, salariile sunt stabilite în baza legii (conform art. 157 alin. (2) din Codul muncii), ca act al legiuitorului originar sau delegat. Manifestarea de voință a angajatorului de a acorda salarii într-un anumit quantum este condiționată și, totodată, limitată de lege. Însă, atunci când legea diminuează quantumul salariului, contractul individual de muncă nu trebuie renegociat prin întâlnirea voinței concordante a celor doi cocontractanți pentru a se aplica noile prevederi legale.

Mai mult, o astfel de teorie, înțeleasă în sensul celor invocate de recurent (ca imposibilitate a statului de a adopta măsuri prin care se diminuează quantumul salariului) ar depăși cu mult protecția oferită chiar de art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, organele de aplicare a Convenției reținând în mod constant dreptul puterii legiuitoare de a adopta măsuri ce au ca efect diminuarea quantumului salariului, singura cenzură permisă instanței naționale sau Curții Europene fiind aceea de a verifica respectarea anumitor cerințe: diminuarea să fie prevăzută de lege, să nu afecteze substanța dreptului, să se înscrie în marja de apreciere de care beneficiază statul în privința scopului urmărit și a mijloacelor folosite.

Așadar, niciodată Curtea Europeană nu a reținut că statele nu ar putea diminua quantumul salariilor, ci dimpotrivă.

În consecință, față de toate considerentele expuse, constatând că nu sunt incidente motivele invocate, în baza dispozițiilor art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, curtea de apel a respins recursul și a menținut sentința atacată ca fiind legală și temeinică.

4. Pensie. Veniturile care se iau în calcul

Temei de drept: Legea nr. 19/2000, art.78

Punctajul asiguratului, stabilit conform prevederilor alin. (1) și (2) ale art.78 din Legea 19/2000, se calculează la nivelul veniturilor brute realizate pentru care s-au plătit contribuții de asigurări sociale și nu la veniturile efectiv încasate, dar pentru care nu s-a cotizat la bugetul asigurărilor de stat.

Decizia nr. 898/21.10.2011

Prin sentința civilă nr.1625/26.05.2011 Tribunalul Vaslui a admis contestațiile formulate de P.E. împotriva Deciziei nr. 106268/2010 emisă de C.J.P. Vaslui, obligând pârâta să emită câte o nouă decizie la cererile din 27.05.2010, respectiv 08.09.2010, prin care să se valorifice perioadele 15.02.1979-27.07.1983, respectiv 15.12.1983-11.09.1989 ca lucrate în grupa a II-a de muncă.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că prin Decizia nr.106268/2010 i s-a stabilit reclamantului o pensie de invaliditate de 2058 lei (96,86 puncte realizate), fără luarea în considerare a perioadelor 15.02.1979-27.07.1983, respectiv 15.12.1983-11.09.1989 ca lucrate în grupa a II-a de muncă. Referitor la perioada octombrie 2007- iunie 2010 se menționează în decizie că această perioadă nu a fost luată în calcul, întrucât nu a fost depusă la dosar adeverința emisă de SC „C.” SA Huși.

Ulterior, pe data de 08.09.2010 reclamantul a formulat o cerere de recalculare a pensiei, atașând adeverința nr. 458/2009 eliberată de SC „C.” SA Huși, iar pârâta a emis decizia 106268/30.11.2010 prin care i s-au majorat drepturile de pensie ca urmare a valorificării sumelor atestate prin adeverința SC „C.” SA ca punctaj la pensie (99,29 puncte realizate).

Criticile reclamantului se referă la două aspecte esențiale: unele venituri nevalorificate ca în punctajul de pensie realizat și nevalorificarea unor perioade ca lucrate în grupa a II-a de muncă.

Referitor la primul aspect, tribunalul a reținut că în conformitate cu prevederile art. 82 alin. 2 din Legea nr.19/2000: „Cererea de pensionare împreună cu actele care dovedesc îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezenta lege se depun de solicitant (...)”. Nu au fost depuse de reclamant acte care să ateste veniturile suplimentare realizate (inclusiv cele realizate la SC „C.” SA Huși) și care să ateste că fac parte dintre veniturile incluse de lege între cele care constituie bază de calcul a punctajului de pensie.

Față de prevederile art. 82 alin. 2 din Legea nr. 19/2000, instanța de fond a constatat că acest motiv al contestației este neîntemeiat.

Instanța a observat că, după depunerea adeverinței emise de SC „C.” SA privind veniturile obținute de reclamant ca cenzor, a fost emisă în termen legal Decizia nr. 106268/30.11.2010 care valorifică ca punctaj și aceste venituri. Pe de altă parte, în buletinul de calcul este menționat procentual sporul de vechime în muncă, astfel încât critica reclamantului referitoare la acest aspect este neîntemeiată.

Cel de al doilea motiv al contestației vizează nevalorificarea perioadelor atestate prin adeverințe a SC „M.” SA Vaslui ca lucrate în grupa a II-a de muncă.

Pe de o parte, reclamantul a susținut că angajatorul este cel care stabilește personalul încadrat în grupe de muncă, casa de pensii fiind ținută de încadrarea făcută de angajator. Pârâta a susținut că încadrarea reclamantului în grupa a II-a de muncă, raportat la funcțiile exercitate de acesta (personal TESA) a fost ilegal făcută prin Hotărârea Consiliului de administrație din 1993, motiv pentru care s-a și revenit asupra acestei încadrări prin Hotărârea Consiliului de administrație din 16.02.1995.

În practica judiciară, legat de încadrarea în grupe de muncă s-au ridicat două probleme esențiale: dacă încadrarea în grupe de muncă poate fi cenzurată de Casele de pensii și de instanță, respectiv limitele acestui control.

Instanța de fond a îmbrățișat opinia conform căreia casele de pensii pot verifica legalitatea încadrării în grupe de muncă având în vedere două principale argumente: casele de

pensii au ca atribuții calculul conform legii al drepturilor de asigurări sociale, iar grupele de muncă influențează acest cuantum, precum și în lipsa acestui control o încadrare ilegală în grupe de muncă este sustrasă controlului judecătoresc.

În speță ne aflăm în situația în care reclamantului – angajat TESA (Șef birou financiar, Șef serviciu financiar, Director economic), fără ca funcția sa să fie prevăzută în anexele la Ordinul nr. 50/1990 sau nr. 969/1990 și fără a fi fost respectată procedura prevăzută de Ordinul nr. 125/1990 – i-a fost acordată grupa superioară de muncă printr-o hotărâre a Consiliului de administrație al societății (ulterior infirmată prin altă hotărâre). Reclamantul a prezentat pârâtei adeverințe care atestă faptul că în perioadele indicate a lucrat în grupa a II-a de muncă, fiind îndeplinit criteriul strict formal la care s-a făcut referire mai sus.

Raportat la cele expuse anterior prima instanță a considerat întemeiată critica privind nevalorificarea grupeii a doua de muncă.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs atât contestatorul P.E. cât și C.J.P. Vaslui.

Critica recurentului-contestator P.E. – a reținut curtea de apel - relativă la neluarea în calcul la stabilirea pensiei începând cu data de 01.06.2010 a întregului venit realizat conform adeverinței proprii a casei de pensii, nr.2449/2010 se vedește a fi nefondată, adeverința aparținând C.J.P. -Vaslui, elaborată pe baza datelor transmise de angajatori prin declarațiile lunare de evidență nominală a asiguraților și a obligațiilor la bugetul asigurărilor sociale analizată comparativ cu tabelul privind activitatea în muncă pentru perioada de referință, de după 01.04.2001 dezvăluie faptul că la stabilirea punctajului lunar s-au avut în vedere numai veniturile în limita cărora s-a calculat și plătit contribuția individuală de asigurări sociale și nu întregul venit lunar brut realizat de salariat. Algoritmul după care casa de pensii a determinat punctajul lunar și implicit cuantumul pensiei pentru perioada de după 1 ianuarie 2001 este cel corect. Astfel, conform dispozițiilor art.78 alin.1 din Legea nr. 19/2000: „Punctajul anual al asiguratului se determină prin împărțirea la 12 a punctajului rezultat în anul respectiv din însumarea numărului de puncte realizat în fiecare lună. Numărul de puncte realizat în fiecare lună se calculează prin raportarea salariului brut lunar individual, inclusiv sporurile și adaosurile, sau, după caz, a venitului lunar asigurat, care a constituit baza de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale, la salariul mediu brut lunar din luna respectivă, comunicat de Institutul Național de Statistică și Studii Economice.” Alineatul 4 al aceluiași articol prevede că: „Punctajul asiguratului, stabilit conform prevederilor alin. (1) și (2), se calculează la nivelul veniturilor brute realizate pentru care s-au plătit contribuții de asigurări sociale”.

Curtea a reținut că, în condițiile în care s-au achitat contribuțiile de asigurări sociale doar la o parte din venituri și nu la veniturile realizate, în mod corect – având în vedere principiul contributivității, ce rezultă din articolele citate – s-a luat ca bază de calcul doar limita în care s-au făcut viramentele către bugetul asigurărilor sociale.

Prin eliberarea Deciziei 106268/30.11.2010 s-a luat în calcul la stabilirea pensiei veniturile reținute în adeverința nr.458/2010, în limita pentru care s-au achitat contribuțiile de asigurări sociale, începând cu data de 1.10.2010 și nu cu data de 1.06.2010, întrucât a fost raportată momentul de la care s-a formulat cererea de recalculare înregistrată sub nr.34017/08.09.2010. Drepturile recalculate se datorează, conform art.169 din Legea nr.19/2000, din luna următoare celei în care s-a depus cererea de recalculare. În acest sens, curtea a reținut prevederile art. 169 din Legea nr.19/2000: „(1) Pensia poate fi recalculată prin adăugarea stagiilor de cotizare nevalorificate la stabilirea acesteia. ... (3) Pensia recalculată se acordă începând cu luna următoare celei în care s-a depus cererea de recalculare”.

Cu privire la neluarea în calcul de către casa de pensii a veniturilor ori sporurilor (de vechime, acord global) menționate în: adeverința nr.3/2011 eliberată de SC „V.” SA Vaslui prin lichidatori; adeverința nr.710/2010 eliberată de SC „C.” SA Husi; adeverința nr. 3012/2010 eliberată de SC „M.” SA Vaslui prin lichidatori; adeverința nr. 3013/2010 eliberată de SC „M.” SA Vaslui prin lichidatori; adeverința nr. 3014/2010 eliberată de SC „M.” SA Vaslui prin lichidatori, curtea de apel a observat că acestea nu au fost supuse analizei acestei instituții de către beneficiarul P.E., anterior emiterii deciziei de pensionare nr.106268/12.07.2010 și deciziei de recalculare nr.106268/30.11.2010.

Adeverințele nr. 3/2011 și nr.710/2010 au fost emise ulterior celor două decizii, iar adeverințele nr.3012, 3013, 3014/2010 – deși emise anterior celei de-a doua decizii – nu au fost depuse la casa de pensii.

Curtea a notat că după obținerea acestor dovezi de la foștii angajatori, recurentul avea dreptul și în același timp obligația, conform art.169 din Legea nr.19/2000 de a le depune la casa de pensii pentru a fi analizate și, în măsura legalității, să fie valorificate la stabilirea pensiei. Art. 169 alin.2 din Legea nr.19/2000 prevede că „(2) Cererea de recalculare a pensiei urmează aceleași reguli procedurale privind soluționarea și contestarea, prevăzute pentru cererea de pensionare”.

Or, în cererea înregistrată sub nr.34017/08.09.2010 recurentul a solicitat recalcularea pensiei de invaliditate cu luarea în considerare doar a datelor din adeverința nr.458/2010 emisă de SC „C.” SA Huși, înregistrată sub nr.34017/08.09.2010. În consecință, s-a procedat la recalcularea drepturilor de pensie ale acestuia, rezultând un punctaj mediu anual de 2,87800 puncte diferit de cel stabilit inițial de 2,80765 puncte.

Este adevărat că au fost depuse aceste adeverințe în faza primului ciclu procesual, însă nu pot influența deciziile emise anterior prezentării spre valorificare, deoarece instanța stabilește legalitatea și temeinicia deciziilor numai pe baza și în limita probelor existente la dosarul administrativ și care au fost avute spre studiu persoanele competente a dispune asupra stabilirii ori recalculării pensiei. Prin urmare, în mod corect adeverințele nu au fost valorificate prin cele două decizii.

În ceea ce privește motivele de recurs ale casei de pensii relative la valorificarea la stabilirea pensiei a perioadelor 15.02.1979 - 27.07.1983, respectiv 15.12.1983 - 11.09.1989 ca lucrate în grupa a II a de muncă, curtea a reținut următoarele:

Contestatorul P.E. a depus cererea de înscriere la pensie de invaliditate la data de 27.05.2010 însoțită de adeverința nr.420/2010, de adeverința nr.50/2004 și adeverința 1162/2008, ultimele două atestând perioada lucrată în grupa a II-a de muncă.

C.J.P. Vaslui a arătat în motivele de recurs că, la stabilirea vechimii în muncă a contestatorului, nu a fost valorificată grupa de muncă, întrucât meseria de șef birou financiar, șef serviciu financiar și director economic, atestată de adeverințe, nu se încadrează în grupa a II-a de muncă, potrivit pct.5 din Anexa la Ordinul nr.969/1990 pentru aplicarea în unitățile subordonate Ministerului Industriei Chimice și Petrochimice a H.G. nr.456/1990 și nr.559/1990 privind acordarea unor drepturi personalului din industria chimică și petrochimică.

Curtea a notat că, în conformitate cu pct. 6 și 15 din Ordinul nr. 50/1990, abrogat prin Legea nr. 19/2000, nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupele I și a II-a de muncă se face de conducerea unităților împreună cu sindicatele libere din unități, ținându-se seama de condițiile deosebite de muncă concrete în care își desfășoară activitatea persoanele respective (nivelul noxelor existente, condiții nefavorabile de microclimat, suprasolicitare fizica sau nervoasa, risc deosebit de explozie, iradiere sau infectare etc.), iar dovedirea perioadelor de activitate desfășurate în locurile de muncă și activitățile ce se încadrează în grupele I și a II-a de muncă în vederea pensionării se face pe baza înregistrării acestora în carnetul de muncă conform metodologiei de completare a acestuia stabilite de Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale.

Prin urmare, doar angajatorul are posibilitatea și obligația să stabilească, pe baza reglementărilor legale și a evidențelor sale, dacă salariatul poate beneficia de încadrarea în grupa I sau a II-a de muncă, răspunderea pentru încadrarea ilegală a unor categorii de salariați în grupele superioare de muncă revenind, în exclusivitate, conducerii unității.

Or, lichidatorul judiciar al fostului angajator a întocmit și eliberat adeverințele nr.50/2004 și nr. 1162/2008, conform modelului prevăzut în anexa la Ordinul nr. 590/2008 pentru aprobarea Procedurii privind modul de întocmire și eliberare a adeverințelor prin care se atestă activitatea desfășurată în locuri de muncă încadrate în grupele I și/sau a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, necesare stabilirii și/sau modificării drepturilor de pensie în conformitate cu prevederile Legii nr. 19/2000.

Potrivit pct. 4 din Anexa la acest ordin, angajatorii sau orice alți deținători de arhive sunt direct răspunzători de legalitatea, exactitatea și corectitudinea datelor, elementelor și informațiilor înscrise în adeverințele pe care le întocmesc și le eliberează.

Din adeverință rezultă că, în perioadele 15.02.1979-27.07.1983, respectiv 15.12.1983-11.09.1989 contestatorul a lucrat în grupa a II-a de muncă, și pentru care s-au achitat contribuțiile la bugetul asigurărilor.

În condițiile în care această adeverință a fost eliberată conform modelului prevăzut în anexa la ordin, pe baza documentelor, verificabile, aflate în evidențele angajatorului, C.J.P. Vaslui nu poate contesta ori refuza să recunoască încadrarea salariatului, de către angajator, într-o grupă superioară de muncă, invocând un referat aprobat în ședința Consiliului de Administrație din 06.02.2005, prin care s-a revenit asupra încadrărilor stabilite prin referatul aprobat în ședința CIS din 18.03.1993, prin reducerea procentului de încadrare de la 100% la 70%, pentru anumite categorii de personal, și anularea încadrării în grupa a II-a de muncă, pentru alte categorii de personal. De altfel, chiar recurenta menționează că, prin Hotărârea nr. 1/2000 a Consiliului de Administrație a SC „M.” SA, înscrisă și în adeverința nr. 1850/2010, se aprobă încadrarea în grupa a II-a de muncă a întregului personal, inclusiv a compartimentelor funcționale și a conducerii unității excluse prin referatul aprobat la 6.02.1995.

Prin urmare, curtea a constatat că dispoziția instanței de obligare la emiterea unei noi decizii la cererile din 27.05.2010, respectiv 08.09.2010, prin care să se valorifice perioadele 15.02.1979-27.07.1983, respectiv 15.12.1983-11.09.1989 ca lucrate în grupa a II-a de muncă, este legală și temeinică.

Curtea a observat că prin motivele de recurs dezvoltate recurentul-contestator P.E. a criticat faptul că prin noua decizie corectoare, nr. 106268/30.09.2011 casa de pensii a stabilit drepturile aferente grupei de muncă începând cu data de 1.02.2011 și nu cu data emiterii primei decizii, 1.06.2010, cum era corect. Criticile recurentului sunt în fapt critici aduse deciziei nr.106268/30.09.2011, care nu pot fi formulate direct în recurs conform dispozițiilor art.316 C.pr.civ. combinat cu art. 294 (1) C.pr.civ., ci eventual, pe calea unei contestații separate.

Pentru considerentele expuse anterior, curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ., a respins ca nefondate ambele recursuri și a menținut ca legală și temeinică sentința recurată.

5. Încheiere de ședință. Necomunicare. Consecințe

Temei de drept: C.pr.civ., art. 147, 148, art. 158 alin. 3

Necomunicarea încheierii de ședință nu atrage modificarea sau casarea hotărârii, încheierile de ședință nefiind supuse comunicării, conform art.147, 148 C.pr.civ. Nu sunt supuse comunicării nici hotărârile de declinare a competenței, acestea nefiind atacabile, conform dispozițiilor art.158 alin.3 C.pr.civ.

Decizia nr. 942/4.11.2011

Prin sentința civilă nr.1819 din 30.06.2011 Tribunalul Vaslui a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului I.T.M. Iași, respingând acțiunea având ca obiect eliberarea de către pârât a carnetului de muncă al reclamantului, ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă. A fost admisă în parte, acțiunea reclamantului N.M.-G. în contradictoriu cu SC „I.” SA Iași și în consecință, a fost obligată pârâta să achite reclamantului drepturile salariale pentru perioada 16.04 – 30.04.2008, în quantum de 314 lei, precum și să plătească contribuțiile adiacente acestei sume, către bugetul de asigurări sociale.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul N.M.-G. cererea de recurs fiind întemeiată îndrept pe dispozițiile art.304 pct.5,7,8,9, art.304 ind.1 și art.312 (3) teza I C.pr.civ.

Curtea de apel a constatat că recursul este nefondat, judecătorul fondului pronunțându-se în limitele investirii, asupra obiectului dedus judecății, acesta vizând analiza capetelor de

cerere cu care a fost investit. Este nefondată critica recurentului în sensul în care s-ar fi adus modificări obiectului acțiunii, nefiind incident motivul de recurs prevăzut de art. art.304 pct. 8 C.pr.civ.

Curtea a observat că dosarul în care s-a pronunțat sentința civilă nr.1819 din 30.06.2011 de către Tribunalul Vaslui (ce constituie obiectul recursului) cuprinde două dosare conexe. La data de 28.09.2010, cu nr.7568/99/2010, s-a înregistrat pe rolul Tribunalului Iași cererea formulată de reclamantul N.M.-G. prin care a chemat în judecată pe pârâții SC „I.” SA Iași și I.T.M. - Iași solicitând ca pe calea ordonanței președințiale primul să-și achite obligațiile legale către Camera de Muncă Iași, iar cel de-al doilea să-i remită recomandat prin poștă carnetul de muncă.

Acest dosar a fost declinat spre soluționare către Tribunalul Vaslui, prin sentința civilă nr.102/12.01.2011 pronunțată de Tribunalul Iași, cauză ce a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Vaslui sub nr. 515/89/2011.

Cea de-a doua cauză a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Iași sub nr.7157/99/2010, acesta având ca obiect pronunțarea unei hotărâri prin care angajatorul să fie obligat să-i achite drepturile salariale restante, suma de 1500 lei daune pentru neplata în totalitate a salariului, daune moratorii câte 50 lei pentru fiecare zi de întârziere începând cu data desfacerii contractului de muncă (16.05.2008) și până la plata efectivă a creanțelor restante; să fie aplicate măsurile coercitive prevăzute de art. 108 ind. 3 și anume: daune moratorii de 50 lei/zi începând cu 11.03.2010; 5000 lei „damnum emergens”; 5000 lei „lucru cessans”; 100.000 lei daune morale.

Prin sentința civilă nr.185/19.01.2011, Tribunalul Iași a declinat în favoarea Tribunalului Vaslui această cauză, care a primit numărul de dosar 389/89/2011 pe rolul Tribunalului Vaslui.

Curtea a observat că prin încheierea din data de 02.06.2011, judecătorul de ședință, ce avea spre soluționare, la același termen, ambele dosare, a dispus conexarea dosarului nr. 515/89/2011 la dosarul nr. 389/89/2011. Încheierile de ședință atașate celor două dosare, pronunțate la 02.06.2011, dezvăluie faptul că părțile au fost lipsă la acel termen și nu au fost citate să-și exprime poziția procesuală cu privire la conexare. Cu privire la acest aspect, curtea a relevat împrejurarea că, pe lângă faptul că potrivit art.129(1) C.pr.civ părțile au îndatorirea de a urmări desfășurarea și finalizarea procesului, nici la termenul ulterior, și nici prin motivele de recurs nu s-a invocat crearea unei vătămări, care să nu poată fi înlăturată decât prin anularea actului, conform art.105 (2) C.pr.civ.

Necomunicarea încheierii din data de 02.06.2011 nu atrage modificarea sau casarea hotărârii, încheierile de ședință nefiind supuse comunicării, conform art.147, 148 C.pr.civ. Nu sunt supuse comunicării nici hotărârile de declinare a competenței, acestea nefiind atacabile, conform dispozițiilor art.158 alin.3 C.pr.civ.

În ceea ce privește contradictorialitatea hotărârii și lipsa manifestării rolului activ în determinarea pretențiilor concrete supuse analizei de reclamant, curtea a constatat că prima instanță, deși a punctat în hotărâre „incoerența reclamantului în stabilirea naturii pretențiilor”, a lămurit ea însăși obiectul cauzei, raportând pretențiile la dispozițiile art.161 alin.4 din Codul muncii. În recurs, recurentul nu a comentat în nici un fel încadrarea făcută de instanță, în virtutea rolului activ, ceea ce denotă o achiesare la această încadrare.

În ceea ce privește critica recurentului, în sensul că instanța nu motivează respingerea cererii sale de obligare la eliberarea carnetului de muncă, se vedește a fi nefondată.

Studiind cererea de chemare în judecată, curtea a constatat că deși reclamantul a chemat în judecată atât pe fostul angajator, cât și pe I.T.M. - Iași, a solicitat expres ca la eliberarea carnetului de muncă să fie obligat I.T.M., față de fostul angajator formulând alte pretenții.

În aceste circumstanțe, Tribunalul Vaslui s-a pronunțat și a motivat respingerea cererii de eliberarea carnetului de muncă pe excepția lipsei calității procesual pasive.

Critica vizând încălcarea principiului contradictorialității determinat de nedepunere a întâmpinării de intimat, prin raportare la art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, este de asemenea nefondată.

Curtea observă că SC „I.” SA Iași a depus la dosar întâmpinare, însoțită de înscrisuri, iar instanța a dispus comunicarea acestora, astfel cum rezultă din încheierea de ședință din 02.06.2011, dovada primirii lor fiind atașată dosarului. În afară de regulile edictate în cuprinsul art. 6 din Convenție, există câteva „*principii de echitate*” subordonate acestui articol, dar care nu sunt enunțate expres. Cel mai important dintre acestea este socotit cel al „*egalității armelor*”, care consacră ideea potrivit căreia fiecare parte din proces trebuie să aibă șanse egale de a-și prezenta cauza și că nimeni nu trebuie să beneficieze de un avantaj substanțial asupra adversarului său. Potrivit aceluiași principiu, părțile trebuie să aibă același acces la consemnări și la celelalte documente ale cauzei, cel puțin atâta vreme cât acestea joacă un rol în formarea opiniei instanței; fiecărei părți trebuie să i se dea posibilitatea să combată argumentele invocate de cealaltă parte.

Curtea de apel a relevat că atât timp cât întâmpinarea și înscrisurile i-au fost comunicate, și mai mult reclamantul avea și dreptul de a studia piesele dosarului, se constată că în cauză exercitarea dreptului la apărare nu a fost periclitată.

Referitor la critica recurentului în sensul lipsei motivării hotărârii și a greșitei supliniri a acesteia printr-o încheiere ulterioară, curtea a constatat că hotărârea recurată cuprinde motivele de fapt și de drept pe care se sprijină și că în cauză nu a fost pronunțată vreo încheiere de corectare ori suplinire a motivării.

Mai mult, se are în vedere și art. 6 care implică mai ales în sarcina „instanței” obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia pertinenta (*Perez* împotriva Franței (MC), par. 80 și *Van der Hurk* împotriva Olandei, par. 59).

Obligația pe care o impune art. 6 par. 1 instanțelor naționale de a-și motiva deciziile nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument (*Perez* precit., par. 81; *Van der Hurk* precit., par. 61; *Ruiz Torija*, par. 29; decizia *Jahnke și Lenoble* c. Franței).

În fine, curtea a constatat că recurentul, deși a precizat în motivele de recurs că instanța de fond a încălcat mai multe principii, enumerându-le: principiul devolutiv al căilor de atac, principiul devolutiv al recursului, principiul reformării hotărârilor instanțelor inferioare de către instanțele superioare, principiul subsecvenței actelor juridice, principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, nu a arătat în ce au constat aceste încălcări, fiind făcută doar o enumerare formală, cu excepția principiului contradictorialității care a fost analizat în cele de mai sus.

Pentru aceste considerente, curtea de apel, văzând nefondat recursul, în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ., l-a respins și a menținut ca legală și temeinică sentința recurată.

6. Angajat aflat în perioada de probă. Desfacerea contractului de muncă. Lipsa preavizului. Prejudicii cauzate salariatului

Temei de drept: art. 65 alin. 1 C.muncii; art. 78 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel național pentru anii 2007 - 2010

Pretențiile reclamantei constând în prejudiciul corespunzător neacordării preavizului la concediere trebuie analizate prin raportare la temeiul de drept reținut de angajator în decizia de încetare a raportului de muncă și nu temeiul de drept invocat pentru prima dată în fața instanțe.

Decizia nr. 945/4.11.2011

Prin sentința civilă nr. 1241/14.10.2010, Tribunalul Vaslui a respins acțiunea formulată de reclamanta T.A.-M. în contradictoriu cu pârâta SC „K.F.” SRL, ca rămasă fără obiect, determinat de faptul că din decizia nr. 4/2010 și din adresa nr. 22/2010 rezultă că pârâta este de acord cu plata sumelor solicitate de reclamată.

Examinând actele dosarului, tribunalul a constatat că prin contractul înregistrat la Camera de Muncă din cadrul D.M.P.S. Vaslui, încheiat între reclamanta T.A.-M. și pârâta S.C. „K.F.” S.R.L, s-a convenit angajarea reclamantei pe postul de asistent de farmacie, contractul fiind încheiat pe o perioadă nedeterminată, începând cu data de 31.03.2010.

Prin decizia nr.3/2010, pârâta a decis desfacerea contractului de muncă al reclamantei, în baza art. 65 alin. 1 din Codul muncii, începând cu data de 15.04.2010. Ulterior a fost emisă decizia nr.4/2010, prin care pârâta a dispus, pe de o parte, desfacerea contractului individual de muncă al reclamantei începând cu data de 15.04.2010, iar pe de altă parte, revocarea deciziei nr. 3/2004.

În timpul soluționării cauzei, pârâta, prin decizia nr.7/2010, a revocat pe motive de nelegalitate decizia nr.4/2010, concluzionând că urmează să-și producă efectele decizia nr.3/2010, reținând ca dispoziții legale incidente: Codul Muncii, art. 31 alin. 4 (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere) și art. 61 lit. d (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere), art. 73 alin. 1 și alin. 2 (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere); art.78 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel național pentru anii 2007 – 2010.

Tribunalul a reținut că deciziile de desfacere a contractului individual de muncă trebuie analizate prin prisma dispozițiilor legale aplicabile la momentul nașterii raporturilor juridice, mai exact dispozițiile legale în vigoare la momentul acestora.

În această ordine de idei, este de remarcat faptul că dispozițiile art. 31 alin 4¹ din Codul Muncii reglementează o varietate de concediere într-o formă simplificată, prin emiterea unei simple notificări fără ca aceasta să fie motivată, emiterea acestei notificări, atrăgând *eo ipso*, încetarea contractului individual de muncă, pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă.

În aceste condiții, sunt incidente dispozițiile art. art. 73 coroborate cu cele ale art. 61 lit. d din Codul Muncii, astfel încât, în conformitate cu alin 2 al art. 73 (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere) .

Așadar, cum reclamanta se afla în perioada de probă, convenită de părți ca fiind de 15 zile („Alte clauze” Lit. L a) din contract), aceasta nu avea dreptul la preaviz, legiuitorul prevăzând în mod expres acest lucru.

Raportat la aceste dispoziții imperative, este evident că reclamanta nu era îndreptățită să primească preaviz și în consecință nici plata pentru aceste 15 zile, fiind evidentă netemeinicia acestui capăt de cerere .

Asupra celui de-al doilea capăt al cererii, așa cum rezultă din dispozițiile contractului colectiv de muncă dreptul salariatului de a primi un salariu în afara drepturilor convenite la zi, se naște atunci când concedierea a intervenit ca urmare a unor motive ce nu țin de persoana salariatului.

Or, în cauză, nu ne aflăm în situația reglementată de art. 78 și care prevede expres lipsa motivelor ce țin de persoana angajatului, deoarece, motivul concedierii este cel prevăzut la art. 61 lit. d din Codul Muncii și anume, necorespunderea profesională. În aceste condiții, evident nu se poate reține lipsa motivelor ce țin de persoana reclamantei și, drept urmare, tribunalul a apreciat și acest capăt de cerere ca fiind neîntemeiat.

Nu în ultimul rând, având în vedere faptul că nu este obligatorie emiterea unei decizii de concediere, aceasta putându-se efectua printr-o simplă notificare nemotivată, este evident că nu ne aflăm în situația în care decizia de concediere să fie anulabilă sau lovită de nulitate pentru neîndeplinirea condițiilor de formă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, considerând-o nelegală și netemeinică.

Examinând probele cauzei în raport de motivele de recurs invocate, apărările intimitei și dispozițiile legale aplicabile, curtea de apel a reținut că recurenta-reclamantă a intrat în raporturi de muncă cu intimata-pârâtă S.C. „K.F.” S.R.L la data de 31.03.2010, pe perioadă nedeterminată, împrejurare atestată de contractul înregistrat la camera de muncă din cadrul D.M.P.S. - Vaslui.

Prin decizia nr.3/2010, intimata-pârâtă a dispus desfacerea contractului de muncă al reclamantei, în baza art. 65 alin. 1 din Codul muncii, începând cu data de 15.04.2010. Motivarea deciziei a fost făcută de intimată pe dispozițiile art.65 alin.1 din Codul muncii, reținându-se ca motiv de fapt restrângerea activității.

Ulterior, angajatorul a emis decizia nr.4/2010 prin care a revocat decizia nr. 3/2004 și a decis în același timp, desfacerea contractului individual de muncă al reclamantei începând

cu data de 15.04.2010. Intimata a revocat și această din urmă decizie întocmind decizia nr.7/2010, prin care a concluzionat și asupra producerii efectelor deciziei nr.3/2010.

Curtea a observat că reclamanta nu a suspus analizei judecătorești legalitatea și temeinicia deciziei de concediere și ca atare, decizia nr.3/2010 își produce efectele prin necontestare.

În aceste circumstanțe, pretențiile recurente-reclamante, de obligare a intimății-pârâte la plata preavizului neacordat la data concedierii, respectiv a 20 de zile lucrătoare (conform cap. L, lit. d din contractul individual de muncă) și a compensației bănești echivalente cu un salariu lunar, potrivit art. 78 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel național pentru anii 2007 - 2010 și respectiv cap. M, art. 4, lit. a și cap. N din contractul individual de muncă) trebuiau analizate de prima instanță, prin raportare strictă la temeiul desfacerii contractului de muncă (art.65 alin.1 Codul muncii, și nicidecum la 31 alin 41, în vigoare la data emiterii deciziei de concediere) și art. 61lit. d (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere) art. 73 alin 1 și alin 2 (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere) și Contractul Colectiv de Muncă la nivel național pentru anii 2007 – 2010, art.78. Aceasta deoarece contractul nu a încetat printr-o notificare scrisă pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, așa cum indică art. 31 alin. 42 Codul muncii (în vigoare la data emiterii deciziei de concediere), ci pe temeiul art.65 alin.1 Codul muncii (chiar dacă salariatul se afla, eventual înlăuntrul sau la finalul perioadei de încercare).

Câtă vreme baza legală a încetării raportului de muncă a fost aleasă unilateral de angajator, fiind consemnată în decizia nr.3/2010, necontestată, acesta nu mai poate invoca în fața instanței ca temei al blocării acțiunii reclamantei în pretenții bănești, alte motive de drept, iar instanța are obligația de a se limita strict la temeiul pe care intimata și-a fundamentat decizia de concediere și nu la apărările din întâmpinare.

Cererea reclamantei de obligare a pârâtei la plata contravalorii preavizului neacordat corespunzător a 20 de zile lucrătoare este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art.73 din Codul muncii (actualmente art.75) persoanele concediate în temeiul art.65 beneficiază de un preaviz ce nu poate fi mai mic de 15 zile lucrătoare. În baza contractului de muncă lit.L.a) angajatorul s-a obligat la o perioadă de preaviz de 20 de zile lucrătoare, în cazul concedierii. Această perioadă de preaviz a fost menționată, de altfel și în cuprinsul deciziei nr.3/2010, însă nu a fost respectată. Decizia a fost emisă la data de 15.04.2010, iar momentul de încetare a contractului de muncă a fost consemnat ca fiind tot 15.04.2010.

Curtea a constatat ca întemeiată și cererea reclamantei de obligare a pârâtei la plata compensației bănești la nivelul unui salariu lunar, conform art. 78 din CCMUN, conform căruia angajatorul este obligat să plătească salariatului o compensație bănească la nivelul unui salariu lunar, în cazul încetării contractului individual de muncă din motive ce nu țin de persoana acestuia.

Pentru aceste considerente, curtea de apel, constatând că este incident motivul de recurs prevăzut de art.304 ind.1 C.pr.civ., în temeiul dispozițiilor art.312 C.pr.civ., a admis recursul, modificând în tot sentința recurată, în sensul admiterii acțiunii formulate de reclamantă și obligării pârâtei la plata către reclamantă a contravalorii preavizului neacordat, corespunzător a 20 de zile lucrătoare, și la plata compensației bănești, la nivelul unui salariu lunar, conform art. 78 din CCMUN.

7. Vechime în muncă. Ucenic. Calitatea de salariat. Stagiul de cotizare. Conflict de aplicare a legii în timp

Temei de drept: Decretul nr. 3/1950; Legea nr.263/2010 art. 16 alin. 1 lit. a.

Cererea de constare a vechimii în muncă a perioadei în care a desfășurat activitate ca ucenic și reținerea ei de către casa de pensii ca stagiul de cotizare trebuie raportate la dispozițiile Decretului nr. 3/1950 privind Codul muncii, în vigoare la momentul de referință, dispoziții prin care i se recunoaște vechimea în muncă doar ucenicului care avea și calitatea de salariat.

Prin sentința civilă nr.1724 din 9.06.2011 Tribunalul Vaslui a admis acțiunea formulată de reclamantul C.H.E. în contradictoriu cu pârâta C.J.P. Vaslui, constatând că perioada 1956 – 1959, în care reclamantul a fost ucenic la școala profesională de ucenici, constituie vechime în muncă. A fost obligată pârâta să valorifice această perioadă la determinarea punctajului mediu anual, să emită o decizie prin care să recalculeze drepturile de pensie ale contestatorului corespunzător noului punctaj mediu obținut prin valorificarea perioadei respective.

Examinând actele dosarului, tribunalul a reținut că reclamantul a fost beneficiar al drepturilor de pensie anticipată parțial stabilită prin decizia nr. 55717/2002, ulterior prin decizia nr. 55717/2005 operându-se trecerea de la pensie anticipată parțial la pensie pentru limită de vârstă, prin care s-a stabilit un punctaj mediu anual de 1,42184 puncte și un stagiul de cotizare de 40 ani 8 luni 24 zile, pentru ca acesta să beneficieze și de o recalculare, efectuată prin decizia nr. 55717/2007.

Prin cererile nr. 40194/2011 și nr. 6044/2011, reclamantul C.H.E. a solicitat pârâtei să îi se recunoască și să îi valorifice ca vechime în muncă (stagiul de cotizare), în dosarul de pensie și perioada 1956-1959, cât a fost ucenic la școala profesională de ucenici, casa de pensii exprimându-și refuzul prin adresele nr. 40194/2011 și nr. 6044/2011.

Tribunalul a constatat că refuzul pârâtei este nelegal, având în vedere dispozițiile legale incidente în cauză – Decretul nr. 3/1950, Legea nr.263/2010 art. 16 alin 1 lit. a) – actele și lucrările dosarului, dar și principiile de drept incidente.

În primul rând, tribunalul a reținut că litigiul are la bază aplicarea legii în timp, astfel că, evident analiza acțiunii va avea ca obiect aplicarea acestui principiu de drept.

Problema conflictului legilor în timp este rezolvată tradițional de dreptul pozitiv la nivel legal, Codul civil român, arătând în art. 1 că „legea dispune numai pentru viitor: ea n-are putere retroactivă”. În sistemul juridic românesc actual, regula devine constituțională prin consacrarea ei în art. 15 alin. (2), care arată: „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”.

Tribunalul a reținut pe de o parte că dreptul reclamantului este reprezentat de „beneficiul vechimii neîntrerupte”, drept ce a luat naștere în baza Decretului nr. 3/1950, act normativ abrogat de art. 191 din Legea nr. 10/1972, la data de 1.12.1972. Legea nr. 19/2000 a intrat în vigoare la 1 aprilie 2001, dată la care raportul juridic reglementat de Decretul nr. 3/1950 încetase, care însă, potrivit dispoziției art.160 (invocat de pârâtă) afectează un raport juridic consumat în totalitate sub imperiul legii anterioare.

În aceste condiții, este evident conflictul între aplicarea în timp dispozițiilor art. 160 din Legea nr. 19/2000 și ale art. 133 din Decretul nr. 3/1950, care trebuie soluționat în conformitate cu principiile teoriei generale a dreptului, în special a principiului neretroactivității legii civile.

Or, raportat la acest din urmă principiu, este de asemenea evident că art. 160 din Legea nr. 19/2000 nu se poate aplica asupra recunoașterii vechimii în muncă a perioadei cât reclamantul a fost ucenic, dreptul acestuia fiind născut anterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, respectiv în perioada 1956-1959, iar situația juridică care a generat nașterea dreptului acestora – efectuarea cursurilor școlii de ucenici – era total consumată la 01.04.2001, momentul intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000.

Mai mult decât atât, dreptul reclamantului nu ar putea fi afectat de dispozițiile art. 160 din Legea nr. 19/2000, deoarece dispozițiile în vigoare la momentul nașterii dreptului reclamantului nu impuneau nicio condiție de genul celor invocate de pârâtă, în justificarea refuzului.

Principiul neretroactivității legii este aplicabil nu doar tuturor actelor normative, ci și în toate domeniile normative, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

De asemenea, tribunalul a reținut că art. 160 din Legea nr. 19/2000 aduce atingere și drepturilor câștigate de reclamant sub imperiul legii vechi, respectiv Decretul nr. 3/1950. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 92/1995, a decis că „fără retroactivitate

noua lege nu poate desființa modalitatea în care legea anterioară a constituit dreptul respectiv”. În același sens este și Decizia nr. 3/1993, în care Curtea Constituțională a statuat că : „referitor la hotărârea judecătorească [...] constant s-a decis în doctrina și jurisprudență că ea este supusă condițiilor de fond și de formă stabilite de legea sub imperiul căreia a fost pronunțată, fără ca legea nouă să aibă vreo înrăurire asupra ei, deoarece ea este socotită, față de părțile care au participat în proces, că are valoarea unui contract încheiat în momentul pronunțării ei”.

În ceea ce privește obligația instanței privind aplicarea principiului la prezenta speță, principiul neretroactivității legii are, în sistemul român valoare constituțională odată cu adoptarea Constituției din 1991. Atâta vreme cât principiile erau prevăzute doar în Codul civil și în cel penal, ele aveau natura unor principii de aplicare a normei juridice, nu însă și de formare a ordinii juridice. Ele legau deci pe cel ce aplica dreptul, nu și pe cel ce îl crea. Legiuitorul rămânea liber să dea legilor efect retroactiv, cu condiția să-și precizeze expres voința în acest sens.

Consacrarea constituțională a principiului prin art. 15 alin. (2) din Constituția din 1991 schimbă însăși natura acestuia deoarece, devenind principiu constituțional, el leagă nu doar pe cel ce aplică dreptul, ci și pe cel ce îl creează.

Așadar, pentru instanță, aplicarea principiului neretroactivității legii civile este obligatorie.

De asemenea, din actele și lucrările dosarului (certIFICATELE de muncitor calificat eliberate de Ministerul Industriei Materialelor de Construcții și Industriei Lemnului, diplomele absolvire a școlii profesionale de ucenici), rezultă că reclamantul a urmat cursurile școlii de ucenici, fiind îndeplinită astfel singura condiție prevăzută de dispozițiile în vigoare la acel moment, pentru ca acestuia să îi fie recunoscută vechimea în muncă.

Soluția de admitere este în concordanță și cu reglementările Convenției Europene pentru Drepturile Omului, respectiv cu cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta C.J.P. Vaslui considerând-o nelegală și netemeinică.

Examinând actele și lucrările dosarului în raport de motivele de recurs invocate, apărările intimatului și dispozițiile legale aplicabile, curtea a observat că reclamantul C.H.E. a fost pensionat sub imperiul Legii nr.19/2000. Prin decizia nr.55717/2002 i-a fost stabilită pensia anticipată parțial, iar ulterior, prin decizia nr.55717/2005 a fost trecut la pensie pentru limită de vârstă începând cu data de 22.06.2005.

Problema litigioasă constă în determinarea împrejurării dacă perioada 1956-1959, cât reclamantul a fost ucenic la școala profesională de ucenici, constituie vechime în muncă și trebuie valorificată de casa de pensii ca și stagiul de cotizare.

Art. 160 (1) din Legea nr. 19/2000, lege sub imperiul căreia s-a pensionat reclamantul, prevede că vechimea în muncă recunoscută pentru stabilirea pensiilor până la intrarea în vigoare a legii constituie stagiul de cotizare, iar art. 161 (1) din lege prevede că în situația în care, pentru o anumită perioadă, în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale, iar asiguratul nu prezintă acte doveditoare de certificare, drepturile salariale luate în calcul se consideră egale cu salariul minim brut pe economie, în vigoare în perioada respectivă.

Curtea a notat că nu există un conflict de aplicare a legii în timp, așa cum a reținut judecătorul fondului. Chiar în cuprinsul art.160(1) din Legea nr.19/2000 se menționează că „vechimea în muncă recunoscută pentru stabilirea pensiilor până la intrarea în vigoare a legii constituie stagiul de cotizare”.

Aceste dispoziții trimit, evident, la dispozițiile legale aplicabile perioadei de referință (1956-1959), respectiv cele ale Decretului nr. 3/1950 privind Codul muncii care în art. 78 prevede că: „Sunt ucenici acei care învață o meserie în școli profesionale și ateliere, precum și acei care-și însușesc individual o meserie lucrând în producție sub conducerea unor persoane calificate ;” iar la art. 133 lit. d) arată că: „Vechimea în munca se consideră neîntreruptă și atunci când angajatul: [...] d) urmează o școală în școala pregătirii profesionale”. Art. 82 din vechiul Cod al muncii arată că: „Drepturile și îndatoririle ucenicilor, precum și ale acelor

care-i angajează, se vor stabili prin decizia Ministerului Muncii și Prevederilor Sociale, de acord cu Confederația Generală a Muncii”. Curtea a notat și prevederile art.12 din același act normativ, conform căruia: „Contractul de muncă este înțelegerea scrisă sau verbală potrivit căreia o parte – angajatul – se obligă a presta muncă, unei alte părți – aceluia care-l angajează – în schimbul unei remunerații”.

Din coroborarea acestor dispoziții legale rezultă cu evidență faptul că ucenicii nu erau automat încadrați cu contract de muncă și ca atare nu aveau calitatea de angajat, drepturile acestora rezultând din decizia Ministerului Muncii și Prevederilor Sociale.

Vechiul Cod al muncii acorda vechime neîntreruptă în muncă exclusiv angajatului (în sensul persoanei angajate cu contract de muncă) ce urma „o școală în școala pregătirii profesionale”. Faptul că ucenicii desfășurau activitate în producție nu înseamnă și că erau asimilați angajaților și că beneficiau automat de remunerație în sensul art.12 și de vechime în muncă în sensul art. 133 lit. d. Că acesta este sensul dispozițiilor codului muncii în vigoare în intervalul 1956-1959 rezultă cu evidență și din dispozițiile ce reglementau dreptul la pensie în cadrul asigurărilor sociale, după care s-ar fi stabilit condițiile de pensionare și în privința vechimii în muncă și a stagiului de cotizare. Aceste dispoziții sunt cuprinse în Decretul nr. 292/1959 privind dreptul la pensie în cadrul Asigurărilor Sociale de Stat și Regulamentul de aplicare al Decretului nr.292/1959 (art.89). Aceste prevederi legale dezvoltă faptul că „nu constituie vechime în muncă timpul servit ca ucenic, practicant sau elev al unei școli profesionale, cu excepția celor care, aflați în una din aceste situații, au cotizat la fostele case de asigurări sociale sau dovedesc că au primit salariu”, *per a contrario*, doar perioada în care o persoană a fost ucenic cu salariu constituie vechime în muncă.

Or, în cauză reclamantul C.H.E. nu a făcut nici o dovadă că a avut calitatea de salariat paralel cu cea de ucenic.

În aceste circumstanțe, cererea sa de constare a vechimii în muncă a perioadei în care a desfășurat activitate ca ucenic și reținerea ei de către casa de pensii ca stagiu de cotizare se vedește a fi nefondată.

Pentru aceste considerente, curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art.304 ind.1 combinat cu art.312 C.pr.civ., a admis recursul și a modificat în tot sentința recurată, în sensul că a respins acțiunea reclamantului.

8. Drepturi bănești încasate necuvenit. Desființarea titlului executoriu. Culpa debitorului. Daune interese

Temei de drept: art. 1082 și al art. 1084 Cod civil

Neexecutarea de bună voie a obligației de restituire a sumelor încasate, imediat după momentul desființării titlului executoriu, prezumă culpa debitorului obligației și stă la baza curgerii de drept a daunelor interese moratorii, în speță actualizarea sumei datorate cu indicele de inflație, în baza art. 1084 din Codul civil (în vigoare la momentul nașterii obligației).

Decizia nr. 979/11.11.2011

Prin sentința civilă nr.1405 din 24.06.2011 Tribunalul Iași a admis acțiunea reclamantelor în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției și tribunalul, constatând că reclamantele au debite în sume de 22.656 lei și respectiv 18.677 lei, față de tribunal și Ministerul Justiției. S-a dispus compensarea debitului reclamantelor față de pârâți, cu creanța pe care reclamantele o au față de aceiași pârâți, stabilită prin sentința civilă nr. 1776/26.09.2007 a Tribunalului Iași, irevocabilă, prin decizia nr.738/3 iunie 2008 a Curții de Apel Suceava, până la concurența sumelor de 19.729 lei și respectiv de 18.677 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că reclamantele au încasat în luna august 2007 sumele nete de 22.656 lei și respectiv 18.677 lei. La dosarul cauzei au fost depuse angajamentele de plată date de reclamante, cererile de compensare amiabilă și răspunsul tribunalului.

Deoarece nu există actul judiciar de restabilire a situației anterioare, act necesar atât părților, cât și reclamantelor pentru a obține compensarea asupra creanțelor pe care le au față de părți, instanța de fond a reținut că cererile reclamantelor de constatare a debitului lor și de compensare cu un credit indicat față de părți au tocmai o asemenea finalitate: repunerea părților în situația anterioară.

În consecință, instanța de fond, raportat și la achiesarea părților, a admis cererea reclamantelor și a constatat că acestea au un debit în sumă de 22.656 lei și respectiv 18.677 lei față de părți tribunalul și Ministerul Justiției.

Reclamantele au indicat la capătul 2 al acțiunii introductive modul în care solicită restabilirea situației anterioare și anume compensarea judiciară a debitului cu credite îndestulătoare pe care le au asupra părților, în loc de maniera obișnuită de restituire efectivă a sumei de bani primite.

Prin întâmpinările depuse la dosar, părți au arătat că sunt de acord cu această modalitate de restabilire a situației anterioare, motiv pentru care, în considerarea dispozițiilor art. 1144 din Codul civil, raportat la art. 295 din Codul muncii, s-a dispus compensarea debitului reclamantelor față de părți, cu creditul pe care reclamantele îl au față de aceiași părți, stabilit prin sentința civilă nr. 1776/2007 a Tribunalului Iași, irevocabilă, prin decizia nr.738/2008 a Curții de Apel Suceava, până la concurența sumelor de 19.729 lei și respectiv de 18.677 lei.

În ceea ce privește cererea reconvențională formulată în cauză de părți Ministerul Justiției, Tribunalul Iași a respins-o, având în vedere că nu s-a formulat de părți-reclamant o cerere în sensul repunerii părților în situația anterioară, neexistând interesul actualizării sumei de restituit, câtă vreme nu s-a solicitat restituirea de către părți-reclamant pentru ca reclamantele-părți să fi fost puse în întârziere de Ministerul Justiției.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Ministerul Justiției, considerând-o nelegală și netemeinică sub aspectul respingerii cererii reconvenționale, prin care solicită calcularea în mod actualizat cu indicele de inflație a debitelor pe care le au reclamantele și care urmează a fi compensate.

Recurentul a motivat că intimatele nu mai sunt în posesia unui titlu executoriu care să le îndreptățescă să primească sumele încasate necuvenit în luna august 2007 în baza sentinței civile nr.514/2007 a Tribunalului Vaslui, desființată ulterior prin decizia nr. 467/2007 a Curții de Apel Iași. Executarea sumelor nu a fost făcută de bună voie, ci în considerarea dispozițiilor art.269 din Codul muncii și art.2 din O.G. nr.22/2002. Atât timp cât debitul datorat de minister este actualizat la zi, este echitabil și ca debitul datorat de intimatele-reclamante să fie actualizat la momentul efectuării compensării.

Examinând probele cauzei în raport de motivele de recurs invocate și dispozițiile legale aplicabile, curtea de apel a reținut că titlul executoriu, sentința civilă nr.514/19.04.2007 a Tribunalului Vaslui, în baza căreia s-a făcut executarea sumelor datorate de Ministerul Justiției și tribunal, a fost desființat prin decizia nr. 467/17.08.2007 a Curții de Apel Iași. Sentința Tribunalului Vaslui a fost executată de debitorii Ministerul Justiției și tribunal, la data de 16.08.2007, anterior desființării titlului.

Curtea a notat că după desființarea titlului, actele de executare efectuate sunt desființate de drept și se naște dreptul și obligația corelativă a întoarcerii executării realizate, conform art.311 C.pr.civ. și art. 404 ind.1 C.pr.civ. Executarea obligației de întoarcere a executării silite trebuie îndeplinită de bună voie de debitoarele acesteia, din momentul desființării titlului executoriu, potrivit dispozițiilor art.371 ind. 1 C.pr.civ.

Neexecutarea de bună voie a acestei obligații imediat după momentul desființării titlului executoriu prezumă culpa debitoarelor obligației și stă la baza curgerii de drept a daunelor interese moratorii, în speță a actualizarea sumei datorate cu indicele de inflație, în baza art.1084 din Codul civil (în vigoare la momentul nașterii obligației).

Curtea a mai relevat că atât timp cât Ministerul Justiției și tribunalul au fost obligați la plata sumelor actualizate, este și în acord cu principiul de echitate ca, în caz de întoarcere a executării și a compensării debitelor existente între reclamante și părți, să fie aplicată actualizarea la sumele datorate de ambele părți litigante.

Pentru aceste motive, curtea, în temeiul dispozițiilor art.304 ind.1 combinat cu art.312 C.pr.civ., a admis recursul declarat de Ministerul Justiției și a modificat în parte sentința, în sensul că a admis cererea reconvențională formulată de pârâțul-reclamant Ministerul Justiției.

9. Repunerea părților în situația anterioară. Întoarcerea executării silite. Conflict negativ de competență. Instanța competentă

Temei de drept: art.404 ind. 1 combinat cu art. 404 ind. 2 C.pr.civ.

Cererea reclamantei de repunere a părților în situația anterioară, respectiv întoarcerea executării și cererea reconvențională de compensare judiciară a datoriilor reciproce, atrag competența tribunalului – completul specializat de litigii de muncă și asigurări sociale, în temeiul dispozițiilor art.404 ind. 1 combinat cu art. 404 ind. 2 C.pr.civ.

Sentința nr. 30/6.12.2011

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Iași sub nr.3609/99/2011 reclamanta curtea de apel a chemat în judecată pârâta, solicitând restabilirea situației anterioare executării în sensul obligării pârâtei la restituirea sumei de 5.719 lei, achitată în baza sentinței civile 847/6.06.2008 a Tribunalului Iași, definitivă și executorie, ce a fost ulterior desființată prin decizia civilă nr. 320/3.04.2009 pronunțată de Curtea de Apel Iași.

Pârâta a depus întâmpinare și cerere reconvențională, apreciind că acțiunea reclamantei nu poate fi admisă așa cum a fost formulată deoarece, contrar celor afirmate în acțiune, în cauză este vorba de executarea unei obligații imperfecte (naturale), achitată de bună voie de debitor (art. 1092 Cod civil), iar potrivit art. 20 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958: „Debitorul care a executat obligația după ce dreptul la acțiune s-a prescris nu are dreptul să ceară înapoierea prestației, chiar dacă la data executării nu știa că termenul de prescripție s-a împlinit”. Pe cale reconvențională, a solicitat a se proceda la compensarea judiciară a datoriilor reciproce ale reclamantei și ale pârâților-reconvenienți, având în vedere că, chiar dacă susțin că plata sumei a cărei întoarcere a executării se solicită prin acțiune a fost una datorată, a acceptat restituirea acelei sume, pentru a evita, la acel moment, 14 septembrie 2009, un eventual litigiu cu angajatorul, și a încheiat cu acesta un proces-verbal de compensare prin care părțile au convenit de comun acord la compensarea datoriei cu tranșele ulterioare.

Prin sentința civilă nr.1141 din 18.05.2011 Tribunalul Iași a declinat competența de soluționare a cererii formulate de reclamanta curtea de apel și a cererii reconvenționale formulate de pârâta-reclamantă, în favoarea Judecătoria Iași, iar prin sentința civilă nr.16086/10.10.2011 Judecătoria Iași a declinat competența de soluționare în favoarea Tribunalului Iași. Constatându-se ivit conflictul negativ de competență, dosarul a fost înaintat Curții de Apel Iași în vederea soluționării acestuia.

Având spre soluționare conflictul negativ de competență, curtea de apel a constatat că cererea formulată de reclamantă în fața primei instanțe nu vizează doar aspecte ce țin de executarea titlurilor executorii, ci și de restabilire a situației anterioare, respectiv întoarcerea executării, în condițiile în care, pe de o parte, pârâta a încasat o sumă de bani în baza unui titlu executoriu desființat, însă reclamanta nu a întreprins încă un demers juridic în vederea recuperării acestei sume (cu excepția luării angajamentului de plată ce are ca efect recunoașterea datoriei), iar, pe de altă parte, pârâta mai are de încasat de la reclamantă sume de bani în baza unor alte titluri, a căror executare a fost eşalonată până în anul 2015 prin acte normative succesive.

Curtea a notat că, întrucât nu există actul judiciar de restabilire a situației anterioare executării, act necesar atât reclamantei, cât și pârâtei-reconveniente pentru a obține compensarea asupra creanței pe care o are față de reclamantă, cererea reclamantei de repunere a părților în situația anterioară, respectiv întoarcerea executării și cererea reconvențională de compensare judiciară a datoriilor reciproce, au tocmai o asemenea finalitate, de repunere a părților în situația anterioară, respectiv întoarcere a executării.

Referitor la instituția întoarcerii executării, Codul de procedură civilă dispune în art. 404 ind. 1: „(1) În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia; (2) Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit; (3) În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449”, iar în art. 404 ind. 2: „(1) În cazul în care instanța judecătorească a desființat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeași hotărâre, și asupra restabilirii situației anterioare executării; (2) Dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul ; (3) Dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare executării în condițiile alin. 1 și 2, cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii”.

Reclamanta curtea de apel se află în situația prevăzută la alin. 3 al art. 404 ind. 2 C.pr.civ., fiind persoană îndreptățită, potrivit legii – care nu face distincție în funcție de calitatea de debitor sau creditor – și având interesul, așa cum s-a arătat anterior, de restabilire a situației anterioare executării titlului executoriu desființat în faza recursului.

Ca atare, curtea trebuie să stabilească „instanța judecătorească competentă potrivit legii”. Curtea constată că deși textul nu prevede expres, sintagma „instanța judecătorească competentă potrivit legii” face trimitere la competența de soluționare a litigiului în primă instanță (a se vedea în acest sens decizia Î.C.C.J. nr. 1126/2005), care, în speță, este tribunalul, având în vedere natura juridică – drepturi salariale/asimilate celor salariale – a sumelor acordate prin titlul executoriu desființat ulterior, conform art.2 pct. 1 lit.c C.pr.civ.

În aceste circumstanțe, competența de soluționare a acțiunii formulate de reclamanta curtea de apel în contradictoriu cu pârâta și a cererii reconvenționale formulate de reconvenienta-pârâtă, în favoarea Tribunalului Iași – completul specializat de litigii de muncă și asigurări sociale.

Lista deciziilor publicate în broșură

I. Secția civilă.....	7
Decizia civilă nr. 99 din 14 octombrie 2011	7
Decizia civilă nr. 541 din 19 octombrie 2011	8
Decizia civilă nr. 600 din 26 octombrie 2011	9
Decizia civilă nr. 734 din 9 noiembrie 2011	11
Sentința civilă nr. 7 din 5 octombrie 2011	14
Sentința nr. 8 din 12 octombrie 2011	15
Decizia civilă nr.716 din 9 noiembrie 2011	17
Decizia civilă nr. 817/30.11.2011	18
Decizia civilă nr.837/30.11.2011	19
II. Secția penală	23
Decizia penală nr. 163 din 18 octombrie 2011.....	23
Decizia penală nr. 1283/22.11.2011	25
Decizia penală nr. 1284/22.11.2011	28
Decizia penală nr.1286/22.11.2011	31
Decizia penală nr. 1152/27.10.2011	33
Decizia penală nr.1330/24.11.2011	34
III. Secția de contencios administrativ și fiscal	37
Decizia nr. 751/10.10.2011	37
Decizia nr. 786/24.10.2011	39
Decizia nr. 791/24.10.2011	40
Decizia nr. 819/3.11.2011	45
Decizia nr. 747/CA/10.10.2011.....	47
Decizia nr. 877/CA/14.11.2011.....	50
Decizia nr. 1035/CA/24.11.2011.....	53
Decizia nr. 1311/C.A./12.12.2011.....	56
IV. Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.....	65
Decizia nr. 843/7.10.2011	65
Decizia nr. 889/21.10.2011	67
Decizia nr. 897/21.10.2011	69
Decizia nr. 898/21.10.2011	74
Decizia nr. 942/4.11.2011	77
Decizia nr. 945/4.11.2011	79
Decizia nr. 957/4.11.2011	82
Decizia nr. 979/11.11.2011	84
Sentința nr. 30/6.12.2011	86